یو باتور ملت غرقیږي
یو مزبوت وطن نړیږي

هی هی وطن

لیکوال: محمد ظاهر ارځک

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: هی هی وطن
لیکوال: محمد ظاهر ارڅک
خپرندوی: لوی افغانستان د خپرونو اداره
ډیزاین او ترتیب: خپله لیکوال
چاپ وار: لومړی
چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ کال: ۲۰۲٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان لومړۍ څپې

د قومندان له سهاره ماغزه خراب وه، چورتونو اخیستی وو، پرله پسې یې ذهن ته دا یوه خبره راتله چې یعني بیا یو بل انقلاب راته ګوري. دا انقلابونو د ده ژوند وخوړی؛ خو انقلابونه ونه درېدل، خپلو شعاؤ او رتبو ته یې وکتل، له ځانه یې کرکه وسوه، له ځان سره یې ویل: موږ د چا له پاره جنګېږو، یو ځل نه سو دوه نه سو، هر ځل چپه سو مرو او موږ بیا پاڅو بیا جنګېږو.

د مېز د سر زنګ یې وواهه، دروازه خلاصه سوه، یو جګ چهار شانه ځوان را ننوتی، د بوټو کړس سو نظامي سلامي یې ووهل او ویې ویل: صاحب! امر کوئ.

جنرال هم هغه سي کړکۍ ته ولاړ وو، بهر یې قواؤ ته کتل، چې په خپلو منځونو کي په خبرو وه او داسي معلومېده چې ټوله یوه مهم آمر ته منتظر دي، جنرال په چورتي انداز مخ راواړوی، قومندويي عسکر ته یې وویل:

- وروستۍ جګړې ته اماده یو؟

عسکر یې په سوال پوه نه سو، جنرال ځان ته خپله جواب وکړ:

- وروستۍ جګړه نه، وروستی تېښته، بیا و غونګېدئ او له ځانه سره یې ویل پر پدره دي د رهبرانو لعنت سي، بله معمله یې کړې ده، بیرته یې خپله خبره ونیول او ویې ویل: د څه شي رهبران د سپي زامن، مزدران، اجنټان، غله. بیا یې کمنډو ته مخ کړی، ویې ویل: ذبیح جانه بچیه! ډلګۍ مشران ټوله راوغواړه، چې یوه وروستۍ ناسته وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عسکر له سلامی سره ووتئ، وروسته څلور تنه ډلگۍ مشران د قومندان مېز ته ناست وه، د رئيس له رانوتلو سره څلورو سره سلام ووهل، رئيس نن د يوه پلار په څېر برخورد کوی، رسميات او نظاميات يې چندان نه مرعتول. څلور واړو ډلگۍ مشرانو يو بل ته په پوښتنکي نظر وکتل.

رئيس چپ وو، بيا يې يو دم وويل: بچيانو! دا پنځم انقلاب سو، خو موږ لا سړي نه سوو، له مرکزه امر دئ چي د مرکز پر لور حرکت وکړو، پرسونل تيار کړئ! چي ځو.

سهراب چي د نظامي زده کړو څخه تازه له بهره راستون سوی وو او په اخيرو جگړو کي سخت کامياب ثابت سوی وو، يو ناڅاپه په قهر سو او ويې وويل: قومندان صاحب! بې ادبي هم کيږي؛ مگر ريشخند دئ، موږ خو دښمن پر گونډو کړيدئ ، کيسه يې خلاصه ده، له دې سره زمريالی خان هم زړه ور سو ويې ويل: جنرال صاحب! قوتونه خو په ډېر ښه حالت کي دي، دښمن بيخي له ساحې نور وتلی دئ.

له دې مخکي چي دوه نور ډلگۍ مشران څه ووايي، جنرال په سړه سينه وويل: بچيانو! زه وياړم چي ستاسي دا خبري اورم، مگر موږ د يوه امر تابع يو، چي هغه له مرکزه راځي، زما هم تر تاسو ډېر زړه غواړي چي دا خاوره او ولس د دښمن له شره په امان کړم، همدا د خدای (ج) آمر، د قانون لارښوونه او زموږ تربيه ده، مگر خبره دا ده چي جگړه په مرميو او شهيدانو کيږي، مرکز نور هر څه قطعه کړي او امر يې کړی دئ چي د مرکز پر لور حرکت وکړئ، زه تر وروستۍ مرمۍ جنگيږم، مگر د دې خپلو وينه پر ميدان بېله ملاتړه نه سم توېولای، مرکز ته به حرکت وکړو، نور به هلته تصميم ونيسو.

ستونی يې ډک سو او نور پرته له دې چي څه ووايي او واوري ولاړ سو او د شا پر دروازه ووتی.

د سهراب موبايل ته پرله پسې زنگونه راتلل، هغه په ډېر قهر موبايل اوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی چي اوس به يې ويل: څه وايې د واټساف تصويري زنګ وو، د موبايل پر سکرين يې زوی ابوذر په معصومه څېره، چي تازه يې خبري زده کړي وې، په ماته ګوډه ژبه ورته وويل: بابا! کله لاڅې؟ سهراب په هم هغه قهر وخندل او بيله مقدمې او سلامه يې وويل: لاجم لاجم بچيه! وروسته يې مېرمني زحل تليفون واخيستی، چي دا دوه کاله مخکي له ده سره واده سوې وه او زوی يې تازه پر خبرو راغلی وو. زحل سهراب ته وويل: زما ډېر تشويش دئ، په فيسبوکونو کي ډيري بدي اوازې دي، څوک وايي طالبان راځي، څوک وايي فوجونه له منځه ځي، جنګونو هم زور اخيستی دئ.

سهراب لږ په جدي لهجه وويل: زحل جان! ګوره سر تېری يم، يوه ورځ به مرمۍ خورم او مړ به کور ته ځم، زما پر خولۍ دا الله اکبر وينې، هغه به مي ساتي زما جګړه شخصي نه ده، د دې وطن ده، دا تور، سور او زرغون بيرغ وينه غواړي چي جګ پاته سي، دا ټوکي نه دي.

زحل له جبره وخندل، ويې ويل: جنګره! بيا احساساتي سوې، زه په دې وياړم چي مېړه مي د مور وطن سرتېری او د خپل هيواد ساتونکی دئ، ابوذر ته موږ له همدې وجي په کور کوچنی سرتېری وايو، چي د پلار غوندي پر وطن ننګ وکړي، تشويش مه کوه، پر ځان پام کوه ليونيه! موږ به بيا بل دانه تا له کومه کړو.

د سهراب سترګي له خوښۍ وځليدې او بيا يې په ټوکه وويل: اوه! تا ادبيات همدې ته ويل چي ماته غوړي خبري په وکړې. له همدې سره نيټ قطعه سو.

سهراب بل ډلګۍ مشر رامين ته مخ کړی او ويې وويل: آمر صاحب! موږ به تر کله د دې سياسونو معملو ته ناست يو، دا خو به موږ بيا در بدره کړي، زما مي له پلاره دا کيسې يادي دي، چي سرونه نظاميان نذرانه کوي، مېلې او سياستونه سياسون معمله کوي، دابه تر کله دا کيسه وي؟

رامين يوازي دومره وويل: تر څو چي ملت ويښ نه سي او سياسون تر ستوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه نیسي دا د پیشي او موږک لوبه به روانه وي.

له دې سره قطعات وتړل سو، ټول کمندویي سرتیري یو سلو څلوېښت تنه وه، دوی ته امر سوی وو چي یوازي ضروري شیان ورسره واخلي او نور هر څه پرېږدي.

جنرال صاحب راووتی، رامین او سهراب ته یې مخ کړی او ویې ویل: ډېر بد خبرونه راځي ډېر زیات تلفات لرو، زه نه پوهېږم چي څه کیسه روانه ده، که سوله ده که معمله ده موږ ولي په وژني، دښمن له امریکا سره جنګېدی؛ خو تر ننه زموږ سره اخته وو، اوس یې له امریکا سره سوله او اور بند کړی دئ، مګر زموږ سره په جګړه بوخت دئ، جالبه دا ده چي ناڅاپه یې اسلحې هم زیاتي او هم ښې سوې او هم یې د غړو شمېر زیات سو، د کفر دي کور خراب سي، موږ یې ټول یو رقم غولولي یو، کله یو ورته کمزوری کړي او کله بل.

داسي به وکړو چي پر سیده لاره به نه ځو پر بادغیس به ووځو او په لار کي به کرار او دمه هم کوو.

وروسته د دې سوق وسو او کاروان روان سو. غرمې ته نږدې ډېر تږي او وږي بادغیس ته ورسېدل، کاروان د غرمې لمانځه ته ودرېدی. قاري منیر، چي دیني زده کړي یې کړي وې، او خدای (ج) ښه اواز هم ورکړی وو، پر یوه لوړه ډبره ودرېدئ، اذان یې وکړئ، ټولو د سړک د غاړي پر ویاله نوبت اودسونه تازه کړل، بیا د غرمې لمونځ وسو، کاروان چي روان سو سل متره به لا مخ ته نه وو تللی چي د مخ موټر په هوا سو او په یو درنې چادوني سره له شاوخوا غونډیو او باغونو څخه د کوچنیو او لویو وسلو باران سو.

قومندان په مخابره کي ږغ وکړ چي له موټرونو څخه کښته سئ، مګر پام کوئ درنې وسلې استفاده نه کړئ! چي د کلي منځ دئ.

له دې سره ټول راووتل، قومندان چي د موټر دروازه خلاصه کړه، د دې پر ځای چي سنګر ونیسي کومندویانو ته یې د پټېدلو ځایونه ښودل، په دې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي سيو سو، پرله پسې يې دوې مرمۍ وخوړې او ولوېدی. سهراب په منډه ځان ور ورسوی، قومندان ورته وخندل ويې ويل: بچيه! زه پوهېدم چې دا مي وروستۍ جګړه ده. ساه يې بنده سوه، سهراب ورته وويل: جوړ او تيار يې دومره خبره نه ده. جنرال وخندل او ويې ويل: بچيه! زه پوهېږم زما د تګ وخت دئ، فقط دومره ځواني وکړه چې پر ميدان مي مړ پرېنږدې. رامين سهراب ته په منډه راغلی ويې ويل: له ټولو خواو محاصره يو او دې خلګو سناېپر او ډېري قوي وسلې پيدا کړي، دا عادي خبره نه ده. سهراب وخندل ويې ويل: ورځ چې دي بده سي دا به دي حال وي، هغوی چې تر پرونه له موږ سره وه، نن له دوی سره دي لوبه بدله سوه.

په دې وخت کي رامين د جنرال نفس وکتی، سترګي يې په لاس ورپټې کړې او انا لله وانا اليه راجعون يې وويل، بيا يې سهراب ته وکتل ويې ويل: څلوېښت کاله يې وطن ته خدمت وکړی، تر آخره يې حتی خپل کور هم پيدا نه کړی، تر اوسه په کرايه کور کي اوسيږي. د سهراب سترګي سرې سوې، په قهر سره يې وويل: څه دا دئ اوس ابدي کور ته ځي، دا بې قدره خلګو د ده قدر او ارزښت نه درلودی.

حملې زياتېدې، نږدې کېدې او دوی يوازې دفاعي ډزي کولې، غرمه ماپښين سوه، ماپښين ماځيګر سو او ماځيګر ماښام سو، سهراب له جنرال وروسته ټول مشرتوب پر غاړه درلودلی، له ماښام وروسته چې يې سرتيري شمار کړل له يو سلو شلو فقط دو اتيا تنه پاته وه، له زمريالي خان او رامين سره تر مشورې وروسته يې موټرونه پرېښودل او په پښو روان سول، يوه يوه دفاعي ډز يې کوله او لاره يې ايستله، شپه کرار کرار پخېدل او دوی همداسي روان وه.

د شپې درې بجې وې چې دوی د کلي منځ ته ورسېدل، د يوه کور دروازه يې وټکول يو سپين ږيری راووتی، سهراب په ډېر احترام ورته وويل: کاکا! سرتيري يو، لږ اوبه او ډوډۍ که راکړې!

بوډا ورته وويل: ميلمه خو پر موږ افغانانو نه غميږي؛ خو دې جنګو موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت بې فرهنګه کړو، اوس به له تاسي څخه وروسته بل بیرغ والا سرتیري راځي، بیا به مو هغه په عذابوي، تاسي کښېنی زه چاره درکوم. وروسته یې ژغ کړه: ګلمیره! منډه کړه، اوبه او ډوډۍ راوړه. په دې وخت کي څو زلمیان راغله اوبه او له شاوخوا کورونو څخه یې ډوډۍ او شلومبې راټولي کړې.

بوډا سهراب ته وکتل ویې ویل: یاره! ښه ځوان یې، مګر دې جګړو څه د مرګ ککرۍ وخوړې، دغه زما د څنګ همسایه په عسکرو کي مړ سو او د د مخامخ کور والا بیا په طالبانو کي وو، هلته مړ سو، مګر دواړه کوره د یو او بل فاتحې ته ورغلي وه. سهراب بابا ته وکتل او ویې ویل: بابا! ته څه فکر کوې چي څوک پر حق دي؟

بابا سوړ اسوېلی ویستی ویې ویل: حق خو نوم د خدای (ج) دئ، هغه ته به ورمعلوم وي چي څوک پر حق دئ، مګر زه چي وینم دلته همېشه زور او توپک پر حق دی هغه چي له هر چا سره وي، زما اویا کاله عمر دئ، په دې اویا کاله کي مي ملامت سړی ونه لیدی، ټوله ښه خلګ دي، مګر بیا مو هم ژوند د سپو دئ. پردي توپکونه دي خپل سرونه په نیستي کوو، ځوانان سره وژنو.

سهراب ورته وویل: نو ستا مطلب دا دئ چي موږ هم پر ناحقه یو، چي قانون، حکومت او هر څه سته؟

بابا ورته وکتل ویې ویل: یا! زما مطلب دا دئ چي هره ډله ځان ته دلیل لري، مګر مخامخ نه سره کښېني او د نورو په زور غورځي.

سهراب یې بیا خبره ونیول: نو ته وایې چي موږ هم د بل په زور غورځو؟

بابا وخندل او ویې ویل: تاسي دا محال په کلي کي څه کوئ؟

سهراب وویل: د مرکز خوا ته ځو.

بابا وویل: ولې؟

سهراب وویل: د مرکز امر دئ.

بابا وویل: د مرکز امر خپل دئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهراب چورت یووړی او د جنرال خبري ور یاد سوې، چي د مرکز امر دئ، دلیل یې نه دئ معلوم. سهراب دفعتًا پوښتنه وکړه: بابا! لوستی هم نه معلومېږې، مگر په دې شیانو څه خبر یې؟

بابا ورته وویل: بچیه! یو ویشتمه پېړۍ ده، رادیوگانو او تلویزونو د خلگو په جېبونو کي دي، هیڅ شی له چا څخه نه دئ پټ، ستاسي د پرون ورځي ویدیو لا ما نن سهار ولیده، چي د جگړې د صحنې څخه یې مستقیم اخیستې وه.

سهراب وپوښتل: ستا په فکر چي هر څوک خبر دي نو مشکل چیري دئ، ولي نه سره جوړیږي؟

بابا وویل: گوره ځوانه! روسان راغلل، امریکا په پاکستان کي خلگ ورته کښېنول، مات یې کړه، بیا بله ډله راغله وطن یې وپاشئ، بیا طالبان راغلل، آخر پاکستان په گډ سو، بیا امریکا له داغه پاکستان سره لاس یو کړ، بیرته یې پخواني راوستل، بیا طالبان په پاکستان کي ورته پټ سول، امریکا افغانستان ته راغلل او بیا روسانو امریکا ته د سر په کاسه کي اوبه ورکړې، دا خو ټوله زموږ د سترگو لاندي تیریږي، مگر موږ ټوله په دې اخته یو چي د لږ لوی د وخت غلامان سو، تر اوسه خپله سره کښېنو.

په دې وخت کي په مخابرو کي ږغ وسو چي دښمن دوی ته نږدې سوی دئ. سهراب د بابا لاسونه مچ کړل ویل یې: خدای (ج) دي امن کړي. بابا پر ملا وټکاوه ویې ویل: امن د خدای (ج) په مرسته خلگ راوستلای سي، مگر که خلگ امن نه غواړي خدای (ج) یې خپله نه راولي.

له دې سره ډزي شروع سوې او دوی د کلي په منځ کي محاصره سول، سرتیري ستړي وه، پرون ټوله ورځ جگړه او نن ټوله شپه حرکت مخ ته نه سوای تللای، همدلته سره خزه سول، جگړه ساعت په ساعت تېزېدله، د سهار لسو بجو ته چي سهراب وکتل، یوازي څوارلس پنځلس کسه ژوندي او زخمیان پاته وه، دوی یې همداسي په دفاعي جگړه کي بوخت وساتل، سهراب څو ځله مرکز ته مخابره وکړه، مگر یوازي یو جواب هغه یې هم کله کله ترلاسه کوی چي جگړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه کوئ، مخ د مرکز پر خوا راسئ.

سهراب لکه زخمي زمری وغورېدی، مگر هیڅ یې نه سوای کولای، شپه پخه سوه، د کلي په منځ کي، چیري چي دوی سنگر نیولی وو، د دوو کوڅو څلور لاري وې، سهراب د دکان مخ ته سنگر نیولی وو، چي د جنگ له زوره د پرون راهیسي تږلی وو. رامین یوه کوڅه نیولې وه او زمریالي خان بله، نور سرتیري هم شاوخوا پراته وه او خال خال ډزي یې کولې.

رامین سهراب ته په زوره وربږغ کړه: قومندانه! ژوندی یې؟

سهراب وویل: هو! دومره اسانه چیري ځان په وژنم. بیا یې په زوره وخندل.

رامین وویل: گوره! مړ نه سې چي په بله میاشت کي مي واده دئ، که ته نه یې اتڼ به څوک کوي.

سهراب په زوره زوره وخندل ویې ویل: اتڼ نه اتڼونه وغواړه. خو د دوی له خبرو څخه معلومېده چي خندا او خبري یې د مایوسۍ او د زړه له زوره دي، کنې په کوڅه کي پراته ویشتل سوي ملگري، بایللې نه؛ بلکي معمله سوې جگړه او نا معلومه سرنوشت دوی چیري مستۍ ته پرېښودل.

په دې وخت کي زمریالي خان وویل: سهراب خانه! له کندهاره کومک نه غواړو؟

رامین خان د سهراب پر ځای ژغ کړه: ولاکه دي بده کړې وي.

سهراب په مخابره کي ژغ کړه: میوند یو، میوند دوه، میوند یو میوند دوه. په مخابره کي یوازي بې مانا خبري کښته پورته کېدې، خو مطلب حاصل نه وو.

سهراب وویل: زمریالی خانه! مخابره جواب نه وایي یو شخصي چا ته زنگ ووهه.

زمریالي خان ډگروال نقیب الله کرزي ته ډېر زنگونه ووهل، خو تلیفون ته یې جواب نه ورکوی، بیا یې یوه بل ملگري ته زنگ وواهه، هغه له اوکې کولو سره سم وویل: کارونه خراب دي، زمریالي خان رږغ کړه: گلالیه! دا ډگروال ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون نه پورته کوي، چیرې ورک یاست؟

گلالۍ وسونګېدی ویې ویل: ډګروال پرون په بولدک کې شهید سو، یو هندی ژورنالیست هم ورسره وو، عامو خلګو چې ولیدل چې موټر یې ویشتل سوی، د موټر اشترینګ یې لا غلا کړی او دوی دوې ورځې پر سړک پراته وه، چا یو پټو هم نه پر واچوی، دا ملت په هیڅ شي هم نه ارزي. له دې سره درز سو د زمریالي خان او د هغه د تلیفون اواز دواړه ورک سول، یوې درنې د راکټ ګولۍ زمریالی خان ټوټه ټوټه کړی.

رامین چغه کړه ویې ویل: کیسه بیخي لاس په لستوڼي سوه، زه به دوی مصروف کړم تاسي ووځئ.

سهراب وویل: رامینه! ستا بله میاشت واده دئ، ځان وباسه زه دوی مصروف ساتم.

رامین وویل: ګوره! زما لا واده نه دئ سوی ستا هغه نازدانه زوی مه یتیموه، ځان وباسه.

سهراب وویل: زما زوی د وطن تر نورو زامنو زیات نه دئ.

له دې سره ډزې تیزې سوې، د شپې تر څلورو بجو پورې یوه دقیقه هم ډزې نه دې درېدلې، سهار تر لمر ختو مخکې ډزې ارامې سوې.

لمر تازه راختلی وو، یو ډنګر وچ طالب له قهره ډکې سترګې د تیرې شپې پر مړو ګرځېدی، ټول سرتیرې شهیدان وه او شاوخوا پراته د ټولو عمرونه له دوویشتو څخه تر څلویښتو کلونو پورې وه.

یو ساعت وروسته یو بل هم راورسېدی، چې قومندان او نور ملګرې یې هم ورسره وه، په ډله کې یو نوراني مخی د پاخه عمر سړی هم ورسره وو، هغه په وارخطایي او خفګان سره وویل: پها دا خو مو ټول وژلې دې، فضل دې وسه خدایه! دا څه حال دئ. قومندان وویل: ملا حبیب الله خانه! جنګ دئ، حلوا نه وېشل کیږي. د خپلې خبرې په توندۍ پوه سوه، بیرته یې خبره نرمه کړه او ویې ویل: بله چاره مو نه درلوده ملا صاحب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لږ په قهر سره وویل: خو تسلیمولای به مو، ټول محاصره وه.

له دې خبرې څخه معلومېده چې د ملا رتبه تر قوماندان لوړه وه. ملا ورمخ ته سو، هر څه ته یې حیران کتل، ویې ویل: څه ښې ځوانۍ یې دي. له ځان سره به یې چوک وکړی.

ځوانانو طالبانو ملا ته بد بد کتل او سترګې یې له قهره ډکې وې. وروسته قوماندان وویل: دغه څلور یې تر نورو هم سخت مرګي وه. ملا هغه څلورو ته ودرېدی، یوه ځوان طالب ته یې وویل: ته د دغه ځوان جیبونه وګوره! هغه په ډار ورمخ ته سو، قوماندان په قهر ورته وویل: نه دي خوري مړ دئ. له جېب څخه یې څو کاغذه او یو عکس راوکښل، په عکس کې یو ښائسته ځوان په هرتۍ غاړه کې د یوې ښائستې ښځې څنګ ته ولاړ وو او یو ښائسته کوچنی یې په غېږ کې وو، ملا یې تذکره په زوره وویل: سهراب، ولایت هرات، قوم تاجک، ژبه فارسي، دنده د کماندو افسر. ملا چې تذکره ایسته کړه یو کوچنی یاسین شریف وو، د ملا صاحب سترګي راډکي سوې، کوچني طالب ته یې وویل: د ټولو په خولیو او لاسونو الله (ج) او پر اوږو یې کلمه ده احتیاط ورسره وکړئ.

دوهم کس ته ودرېدی، چې په راکټ ویشتل سوی وو، پر منځ دوه ځایه سوی وو، د سینې لوړ جېب چې یې ورخلاص کړی، یاسین شریف اول پروت وو نیم سوځلی وو، بیا یې تذکره وه: نوم مزیالی خان، ولایت کندهار، قوم پښتون، ژبه پښتو.

بیا مخ ته راغلی یو د لویې ږیرې سرتیري ته ودرېدی، ویې ویل: سبحان الله د دې څه پر سنتو برابره ږیره ده، له جېب څخه یې شیان راوایستل، کوچنی جیبي قرآن شریف، چې مرمۍ وهلی وو، د ږیرې ږمونځ او هنداره، په تذکره کې یې لیکلي وه: حافظ منیر، ولایت شبرغان، قوم ازبک، ژبه ازبکي.

د ملا نوره حوصله ختمه سوه سم په ژړا سو، ویې ویل: خدایه! موږ دې په کوم امتحان اخته کړي یو، دا چې دوی وایي چې کفار ورسره دي، دا خو ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ دي، دا به موږ تر کومه یو وبل وژنو، همداسي په ژړا کي د سهراب څنگ ته کښېنستی، سهراب همداسي وانگي ځانگي ژړ پروت وو، تلیفون ته یې پرله پسې زنگونه راروان وه، ملا چي ورته وکتل له درې سرو زړونه سره (ذي جانم) لیکل سوي وه او د تلیفون پر سکرین د درو تنو عکسونه ځوان هلک، ځوانه انجلۍ او کوچني هلک د تور، سور او زرغون بیرغ مخ ته تلل او راتلل.

ځوان طالب بړغ کړه: قومندان صاحب! ټول مي شمار کړل، له پرون او نن سره ټول یو سلو شل کسه مردار سوي دي.

ملا په قهر چغه کړه: اې د سپي زویه! مردار مه وایه، دا ټول کلمه گویه دي. کوچني طالبانو یو وبل ته کتل او ټولو فکر کوی چي ملا لېونی سوی دئ. قومندان په مخابره کي بړغ کړه: ابو دوجانه! سقوط روان دئ، موږ دا ځای پاک کړی، ټولو ناره یې تکبیر الله اکبر ووایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان تور سیوری

د کور مالک له وختونو څخه په زرمينې پسي بده سترګه وړل، د هغې مېړه د اردو افسر وو او ډېر وخت به په وظیفه کي وو او کور ته به لږ راتلی، د دوی کور د ښار په یوه ارزانه ځای کي کرایه کړی وو.

زرمينې خپلي زده کړي په کابل پوهنتون کي کړي وې، نصیب یې د خپل خاله له زوی سره سوی وو، د هغه په نوم وه دې ته چنداني مهمه موضوع هم نه وه، ځکه چي خوښ یې هم وو، مګر نوموړې په دې ویاړېدله چي مېړه یې سرتېری دئ، وطن ساتي، افتخار یې په کاوه او ډېر به یې تشویقوی.

مګر له هغې ورځي راهیسي، چي له ملګري سره یې تللې وه، چي د شهید سوي مېړه اکرامیه یې واخلي، نور مځکي ځای نه ورکوی او سخته تشویشي وه، نرګس د دې ملګرې وه او مېړه یې د پولیسو صاحب منصب وو، څو ورځي مخ ته د یوې حملې په جریان کي، په مخامخ جګړه کي شهید سوی وو، کله چي دا له نرګس سره د هغې د مېړه د اکرامیې د اختسلو له پاره ولاړه، د هغې شعبې مامور اول دواړي ښه له سر څخه تر نوکه وکتلې، بیا یې وخندل ویې ویل: ولي نه، ولي نه! ستاسي غم خو زه خامخا خورم، څه شي درته راوغواړم، ښه یخي انرجیاني که چای؟

نرګس په سلګو کي ورته ویلي وه چي ته فقط زموږ کار راخلاص کړه! چي د کور د درو میاشتو کرایه او د کوڅې د دکان پور ورکړو.

مامور ورته ویلي وه: زوروري! ته یې غم مه خوره، زه خو لا ژوندی یم، که هغه نه سته زه به دي هر څه درسم کړم؛ خو مشکل دا دئ چي دا زما کمپیوټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سم نه دئ، تاسي سبا راسئ، حتمًا مو زه کار در خلاصوم.

له دفتر څخه چي وتل نرگس زرمينې ته ويلي وه: ښه سړی وو.

خو زرمينه له اوله د هغه په کتو پوه سوې وه، چي دا ښه سړيتوب يې بې څه نه دئ.

دوی سبا بيا ورغلې، سبا بيا هغه په دې وځنډولې چي ستاسي په مکتوب کي يو اشتباه سته، سبا به بل مکتوب راسي، دوی ته به هر څه سم کړي، بيا يې خو کښته پورته خبري وکړې او په کنايي يې وويل: تاسي چي زما په درد ونه خورئ او زه ستاسي په درد، نو بيا دا دنيا کله چلېږي.

دوی چي سبا بيا ورغلې رئيس وخته ورته منتظر وو، ځان يې غوړ پړ کړی وو، د عطرو بوی يې ټول دفتر نيولی وو، له راتگ سره سم يې خپل کاريگر ته ويلي وه چي دوی د شا دفتر ته بوځه.

کله چي دوی د شا دفتر ته ولاړل، هلته داسي يو حالت وو تا به فکر کاوه چي يو چا ته ډوډۍ سوې ده، د شيدو چای، کباب او درې نفرو ته هر څه تيار وه، څو دقيقې وروسته رئيس هم راغلی ويې ويل: نان ناخورده، جنگ نه ميشه، بيا خيله خيله کېدی، دوی ته يې ويل: درواخلئ!

دوی ورته ويل: زموږ کار ښنگه سو، موږ ډوډۍ ته نه يو راغلي. رئيس بېله شرمه او مقدمې ويلي وه: تاسي ما خوشحاله کړئ، زه به تاسي خوشحاله کړم.

نرگس ويل: مطلب؟

رئيس ويل: مطلب څه مانا؟ زه هم ځوان يم ته هم ځوانه يې، سر خلاص کړه!

د نرگس نوره حوصله ونه سوه، مخ ته پروت گيلاس يې پورته کړی رئيس يې په وويشتی، ويې ويل: د سپي زو! زما مېړه سر پر وطن ورکړئ، ته يې ناموس ته لاس اچوې، دا ستا شرافت سو.

رئيس د مېز د سر زنگ ووهی، پوليس راغلل او دوی يې په ټېله له دفتره وايستل او داغه ناري يې وهلې: سر رئيس حمله کرده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دغي ورځي څخه د زرمينې له نظام، حکومت، وطن او هر څه څخه کرکه کېده او خپل مېړه ته سخته تشويشي وه.

دا تشويش يې هغه وخت ډېر سو کله چي د مېړه تنخوا يې وځنډېدله، د کوڅې دکاندار هم نور قرض نه ورکوی، ورته ويل يې چي د تيري مياشتي پيسې راوړه.

لومړی ځل وو چي زرميني نن خپل نازولي زوی ته د همسايه گانو د کوچنيانو زاړه پرېولل سوي کالي ور اغوستلي وه، نن يې له سهار څخه خوابښې هيڅ ښه نه وه، ډوبه ډوبه تله، دې څو واره مېړه ته زنگ وهلی وو، مېړه يې ورته ويل: وضيعت لږ خراب دئ، د درو مياشتو ځنډېدلی معاش په نن او سبا کي راکوي.

خو نن له سهاره د سرای مالک درې ځله راغلی وو او د دوو مياشتو کرايه يې غوښته، بيا به يې په منځ کي يوه خارجنه خبره وکړه چي که کرايه نه سې راکولای، نور سر خلاص کړه، خير دئ گذاره به وکړو.

د دې له سهاره پر اروا بدي خبري اورېدلې، ذهن ته يې بد بد فکرونه راتلل، نه پوهېدل چي څه پيښيږي. څومه ورځ وه چي د مېړه احوال يې نه وو، تليفون يې هم کار نه کوی. د غرمې خوا به وه چي په کوڅه کي د امبولانس ږغ سو، د دې وار خطا سو، امبولانس رانږدې کېدی رانږدې کېدی او د دوی د کور مخ ته ودرېدی، وروسته يو چا دروازه وټکوله او ږغ وسو: لار پرېږدئ! چي جنازه دننه دروړو. زرمينه نور په ځان پوه نه سوه.

په تلوېزون کي خبر خپرېدئ چي د مزار په يوه قول اردو کي، تر يو سلو پنځوسو زيات افسران، د لمانځه د ادا پر وخت په شهادت ورسېدل.

د سقوط بلا همداسي روانه وه او خپله ناولې ساه يې کښله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان اوج

بهرام د شبرغان له افغان ترک ښځه فارغه سو، په کانکور کي د پلار په ټینګار د کابل طب ته کامیابه سو، خو د ده له ماشومتوبه له اردو او نظامي ژوند سره جوړه وه، پلار یې هر څه خواری کولې د دې له پاره چي دی خپل طب ووایي، مګر ده هره ورځ نوي نوي بهانې کولې، بالاخره دوه کاله یې طب ووایه، یوه ورځ چي یې کتل بهرام په کور کي وو او وچ وجوړېدی چي زه ملي اردو ته ځم. پلار یې مجاهد ټیپه سړی وو، ورته ویې ویل: زویه! دا اردو جنګیږي، یا به څوک وژني یا به دي څوک وژني.

ده ورته وویل: ګوره بابا جانه! تا شل کاله جهاد د دې وطن له پاره ونه کړی؟

پلار یې ورته وویل: هغه د وطن او اسلام مسئله وه.

ده وویل: وطن هغه وطن دئ او اسلام هم هغه اسلام دئ، تر څو وطن قوي اردو ونه لري، نه وطن جوړیږي او نه اسلام ساتل کیږي، دا که ته هم خپل زوی نه پرېږدې، بل یې هم نه پرېږدي، نو اسلام او وطن مو دواړه د خدای (ج) کرم ته پرېښودل؟

پلار یې ورته وویل: د دوی تمویل کفار کوي.

بهرام وویل: ګوره پلاره! دا یویشتمه پېړۍ ده د خلګو تمویلونه اوس د ګټو پر اساس دي او تقریبًا د یوې تجارتي معملې په توګه ده، چي زه خپله ګټه کوم دی خپله، داسي نه ده چي کیسه یو طرفه ده، آیا! اسلام هم عیني معملات نه کول، تړونونه له کفارو سره نه دي سوي؟

پلار یې بیا وویل: نو د دې خلګو وژل څنګه کیږي؟

بهرام وویل: ګوره پلاره! خدای (ج) فرمایلي چي انسان تر خپله وسه پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ، زه تر هغو چي يو حيوان لا ژغورلای سم ژغورم يې، انسان خو لا لېري خبره ده، خپله کوښښ کوم.

پلار يې وويل: نو دا فساد څنګه کيږي دا رتبې چي خرڅيږي، ته په دې خبر يې؟

بهرام بيا وويل: ګوره بابا جانه! په دې ملک کي که پاک او سپېڅلي خلګ وي، هغه به اردو وي، البته! کښته طبقو کي يې (يعني سرتيري)، څکه دوی پوليس نه دي چي خلګ په عذاب کړي او نه هم بله اداره والا دي چي له خلګو سره يې سر وکار دئ، موږ يوازي د مځکي بشپړتيا او د هيواد عمومي جګړې ته ساتل کيږو، په جنګونو او جرائمو کي موږ نه يو، نو موږ ته د غلا هيڅ زمينه مساعده نه ده، پاته سوه د لوړ پوړو خبره د هغو د اصلاح له پاره به ورګډيږو چي ليري يې کړو، چي وياله پاکوې بايد ورکښته سې.

پلار يې په زړه کي د خپل زوی پر پوهه سخت خوشحاله سو، ويې ويل: ښه نو چي نه پاتيږې، څه خدای (ج) دي مل سه، زما دعا درسره ده.

بالاخره بهرام ملي اردو ته ثبت نام وکړی، له تمريناتو وروسته يې له څلويښتو نورو نفرو سره د مزار فرقې ته سوق کړل، بهرام ډېر يو اجتماعي ځوان وو، په اوله ورځ يې ياران او انډولان پيدا کړل، خو دوه ياران يې تر نورو خاص وه او ټوله ورځ د دوی بحثونو او ټوکو ته ټوله ډلګۍ ناسته وه.

نصير احمد او طاريق د بهرام خاص ياران وه، زړګی د هلمند د ناوې وو، ښائسته ځواني خدای (ج) ورکړې وه، اصلي نوم يې نصير احمد وو، خو په زړګي مشهوره سوی وو. د دې کيسه داسي وه چي نصير احمد او طاريق په ټرنينګ کي سره ياران سوي وه، يو او بل ته يې خپلي ټولي کيسې کړي وې.

نصير احمد د خپلو پنځو خويندو يواځنی ورور وو او هغو دی له نازه زړګی بللی، دی اردو ته هم له مجبوريته راغلی وو، څکه د کار بل څوک يې نه درلودل، نو دوی ټولو به هر وخت ډېر هم نازوه او هم به يې د خوږ له ځايه کاته، څکه پوهېدل چي کورنۍ په مېراتيږي، نو نصير په دې زړګی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د طاریق دا هم تقریبًا عیني کیسه وه، د هغه پلار بیا له روسانو سره په جهاد کي شهید سوی وو، دی د مور یو زوی وو، نو د کلي خلګو دی د کونډې زوی بلی، دوی دوه له خپله تقدیره ناراضه، یا هغه د چا خبره په درد یو داسي کلک سره یاران وه، چي ټوله فکر کوی چي ورونه دي.

لنډه دا چي د بهرام، نصیر او طاریق یارانه خورا مشهوره وه، د اردو یوازیني خلګ وه چي له سیاست او سیاستوالو سره یې کار نه وو، یوازي تر خپل فوج او خلګو محدود وه. طاریق او نصیر چي به له کوره زنګ راتلی، چورتي به وه، د بهرام زړه کوچنی وو، چي له شبرغان څخه زنګونه راشروع سول د دوی اوازونه سره پورته سول او د بهرام مایوسوونکي خبري دننه را شروع سوې، هغه ورځ خبره ډېره ګرمه سوه چي د فرقې مشر بیانیه ورکړه او ویې ویل: اردو همېشه د سیاستونو قرباني وو، نور موږ څوک نه پرېږدو چي اردو انحلال کړي، موږ به واک خپل په لاس کي واخلو، خو څوک د اردو منحلولو ته پرې نږدو. له دغه خبري او بیانیې وروسته په فرقه کي کیسې تر پخوا ډېري احساساتي وې او هر چا به ویل: اردو انحلال ته نه پرېږدو، یو ځل خو د فرقې د مشر د تبدیلۍ مکتوب هم راغلی، خو د فرقې اتفاق هغه بیرته راوګرځوی، له دغي پیښي وروسته ځیني کسان هم فرقې ته راوستل سول، چنداني به له نورو سره نه کښېنستل، ځان به یې ګوښه ګوښه کوی، ټول شکمن وه چي دا نوي کسان ولي داسي دي.

یوه ورځ بهرام، نصیر او طاریق یو ځای سره ناست وه، نصیر چورت وړی وو، طاریق ورته وویل: زړګیه! چیري چورتو وړی یې، څه د نیکه باچاهي دي چپه سوې ده؟

نصیر ډېر حاضر جوابه وو، ویې ویل: هغه خو تاسي هغه وخت راچپه کړه چي ترکی مو راوستئ، مګر اوس بل شي تشویشي کړی یم، خو زموږ او ستاسي تر منځ دي وي، زه چي دې نوي راغلي خلګو ته ګورم، پر سور نه رامعلومیږي، دا نفوذي وژني خورا ډیري سوي دي، زموږ فرقه یوازنۍ فرقه ده، چي ټول قومونو او هره ژبه پکښې ده او سخت اتفاق پکښې دئ، د فرقې مشر مو هم چنداني ډېر لړلی سړی نه دئ، د هغه بیانیې وروسته دفعتًا د مکتوب راتګ او بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خلګو راتګ ما ته شکونه را اچوي، تاسي څه فکر کوئ؟

بهرام وويل: زه خو نظامي فکره سړی یم، بل شي ته مي سم پام نه وي؛ خو خبري دي بې منطقه نه دي.

طاريق ويل: ما تېره ورځ وليدل ټوله يو ځای په مسجد کي ناست وه، چي زه ور ننوتم ټول سره وپاشل سول.

بيا دوی صلاح وکړه چي وبه يې څارو، نصير وويل: زه خپل د ملکی چم ورسره کوم، تاسي مازي ورته ګورئ!

بله ورځ چي ټول بهر راټول وه، له نوو راغلو کسانو څخه يو يې هم ولاړ وو، نصير بهرام ته سترګه ووهل، بيا يې له هغه کس څخه پوښتنه وکړه: د کاکا زو! د کوم ځای يې؟

هغه وويل: د هلمند يم.

ده ورته وويل: نه به يې، خو زه هم د هلمند يم، د هلمند د کوم ځای يې؟

هغه وويل: د واشېر.

ده ويل: بيا خو نو مجاهد يې. له دې سره يې وخندل، (هدف يې قصدًا دا وو چي دوی احساساتي کړي او خبري په وکړي)، هغه د خندا پر ځای په قهر سو، ويې ويل: مجاهد کېدل اسانه نه دي، غټ ايمان غواړي، جهاد فرض دئ، دا چي موږ ځان ځني کښلی دئ، دا بېله کيسه ده. طاريق پوه سو چي ګډوډي جوړه نه سي، په زوره يې ناره کړه: واه! څه ښه زېری، د لغمان شمشاد قطعې اووه سوه د ملي اردو سرتيري چي اووه مياشتي محاصره وه، کمنډويي ځواکونو يې محاصره ماته کړه، د مرکز پر لور وخوځېدل، جالبه لا دا ده چي څو تنه يې په دا درو مياشتو کي د قرآن شريف حافظان سوي هم دي.

نصير بيا وويل: دا څه مانا لري چي د مرکز پر لور وخوځېدل، نو هغه منطقه يې ايله کړل؟، په دې کي حتمًا يو چل سته. طاريق هر شي ته لنډ کتل و يې ويل: د سياسي زو! تا بيا سياست شروع کړی، اووه سوه تنه خلاص سول، دا غټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ده.

نصير وويل: د سرتيري ځای يا قبر يا سنګر دئ، خلاصېدل يې يا تېښته ده يا ماته او يا بې غيرتي. هغه کس چي مخکي يې د جهاد خبري کولې، وغمبېدی ويل: څوک چي د خدای (ج) پر لاره نه ځي هغه به ټول تښتي او بې غيرتي به کوي. او روان سو.

بهرام او طاريق له نصير سره په منډه خپل کاشوغ ته راغلل، نصير وويل: حتمًا بايد د استخباراتو شعبه خبره کړو، دا خلګ نفوذيان دي. د فرقې مشر په رخصتي تللی وو، دوی د معاوين اطاق ته ورغلل، هغه ورته وويل: بچه ها پشت ای ګپار نګردين برين سر وظيفه.

دوی داسي حس کړه لکه هغه چي خبر وي.

بيا د استخباراتو شعبې ته ورغلل، هلته هيڅوک نه وه. لنډه دا چي هيڅوک يې نه کړل پيدا، نو بهرام وويل: زه په مرکز کي يو څوک پېژنم، هغه ته زنګ وهم. هغه ته يې زنګ وواهه، وروسته يې وويل: استخباراتو ته احوال ورکوي.

نيم ساعت وروسته يې بيرته زنګ راوواهه ويې ويل: خپله عسکري کوئ په هر غار سر مه چيخئ. دوی مايوسه سول، خو بيا هم په هغو خلګو يې پام وو.

نن د جمعې ورځ وه، اکثرو عسکرو د جمعې د لمانځه تياری نيولی وو او ټول مسجد ته راتلل، بهرام د ټولو دمخه مسجد ته راغلی، مسجد له عسکرو ډک وو، لس دوولس نفره قرآن شريف ته ناست وه، ځيني پر سنتو ولاړ وه. د دوی د مسجد خطيب په قرائت کي د هيواد په سطحه دوهم قاري وو، ډېر فصيح او بليغ عالم هم وو؛ خو د فوج يو سرتېری هم وو، هغه ممبر ته وختی، غاړه يې تازه کړه او پيل يې له اطيع الله واطيع الرسول والامر منکم څخه وکړی او خبره يې دا وه چي په يويشتمه پېړۍ کي تر ټولو مهمه مسئله د دولتونو بقاء ده، چي موږ او تاسي عملاً د دغه عظيم جهاد د برخي يو او قرآن شريف کي امر دئ چي بنده تر خپله وسه پر بولي. موږ له نړۍوالو سره اړيکي لرو؛ خو د خپلو ګټو پر اساس معلومه ده چي هغوی به هم خپلي ګټي لري؛ مګر په اسلام کي د انسان مکلفيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر توانه ویل سوی، زموږ توان اوس همدومره دئ.

په دې وخت کې بهرام ولیدل چې یو څوک په خصوصي کالو کې له وسلې سره مسجد ته ننوتی، بهرام چې ورته وکتل د نوو راغلو کسانو څخه وو، دا ورته جالبه وه چې د فرقې دننه بیا په مسجد کې اسلحه څه مانا لري، معمولاً دوی له وظیفې وروسته وسلې سلاح کوټ ته، چې د فرقې په اداري برخه کې دئ، سپارلې، دننه یوازې له ګډمه کوونکو او موظیفو کسانو څخه وسلې وې.

بهرام احتیاطاً تلواري بهر ووتئ، ویې لیدل چې طاریق او نصیر په بله دروازه مسجد ته ننوتلي دي، په منډه د سلاح کوټ خوا ته ولاړئ، له ځان سره یې په لاره کې دوه درې کسان نور هم ملګري کړل؛ مګر هغه لاره چې د اوسېدو ځایونه یې له اداري برخې څخه بیله کړې وه بنده وه، د بهرام شک په یقین بدلېدی چې یو څه پېښیږي، په منډه له یوې بلې خوا د نوکریوالانو پر خوا ورغلی، په نوکریوالي کې هیڅوک نه وه، داسې معلومېده لکه اداري برخه او لوړ پوړي هیڅوک چې نه وي.

په دې وخت کې یې د مسجد له دننه څخه ډزې او ټکان واورېدل، بیله فکره یې سلاکوټ ته وروځغستل، هغه هم قلف وو، هره لاره پر ودرېدل او بیرته یې د طاریق او نصیر په خاطر مسجد ته ور منډه کړه، کله چې مسجد ته ننوتی څو تنه یې ولیدل چې پرله پسې پر لمانځه ولاړو او نورو باندې ډزې کوي، د ډزو کوونکو ده ته شا وه او مخامخ یې طاریق او نصیر ولاړ وه، بهرام د شا له خوا ورحمله کړه، چې اوس یې هغه چپه کوی، ناڅاپه د شا له خوا بل وسلوال راغلی او بهرام یې ضربه کړی، نصیر په ځغاسته د هغه توپک حمله کړی او هغه د شا کس یې وویشتی، طاریق هغه بې دریغه په سوکونو واهه، په دې وخت کې درنه چاودنه وسوه، نصیر له توپک سره د هوا څپې تر کلکین دباندې وغورځوی.

نصیر له هم هغه شاجور سره له کلکین څخه ننبه ونیول، یو وسله وال کس یې وویشتی، خو ډزې لا رواني وې، انسانان د خدای (ج) په کور کې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدل لکه پاڼي، طاریق شاجور وکتی، فقط اووه مرمۍ پاته وې، درې ډزې یې نوري وکړې، یو دم یې شاته د بوټونو ږغ سو، یو دم یې توپک ور وگرځوی، خو چي ویې کتل د فرقې معاوین او د سلاکوټ مسول توپنچې په لاس ولاړ دي، دی خوشحاله سو او ویې وویل: معاوین صاحب! کومک وکړه! ټول یې ووژل.

معاوین د دې پر ځای چي د مسجد دننه وسلوال وولي، نصیر یې پر لاس وویشتی، د نصیر له لاس څخه توپک ولوېدی، د سلاکوټ مشر په یوه منډه توپک ځني حمله کړی، معاوین تر کلکین دننه وکتل، وسلوال پر سرتېرو گرځېدل، یو یو یې کتی چي ژوندی خو به نه وي پاته.

معاوین دننه وسلوالو ته ورږغ کړه: نفر اول مه معاوین استم نفر اخیر که اندوالیت کشتن پیش مه است دا خل میارمیش. وروسته یې نصیر په ټېله دننه کړی، نصیر هېښ پېښ پاته وو، د فرقې قوندان په ماته ماته ژبه د وسلوالو مشر ته وویل: زما امکانات خو انتقال سوي دي؟

هغو ورته وویل: هو! په فلانکي ځای کي په یو بېک کي پراته دي. په دې وخت کي نصیر په زخمي حالت کي معاوین ته وویل: یعني ته له دې کیسې څخه خبر وې؟

معاوین په پسخند سره وویل: ای شعا جنرالي ومعاویني خو مفت نیست، امکانات مي خواهد. نصیر چي ځان جوړ کړی، چي معاوین ته ورحمله کړي، سلاکوټ والا د شا له خوا وویشتی، نصیر پر مځکه ولوېدی او معاوین په خپله توپنچه دو ډزه نور پر سر وویشتی او ښکنځل یې وکړل ویې ویل: شما اوغان غول هیچ انسان نشدین.

یوه وسلوال، چي سرتي یې کتل، وویل: ټول مړه دي.

قوماندان وویل: څو نفره به وي؟

وسلوال وویل: یو نیم سل مي حساب کړل نور مي په وسه نه وه. معاوین او د سلاکوټ مشر په ځغاسته تر مسجد ووتل او وسلوال ټوله پر بله دروازه وتښتېدل.

معاوین د دروازي په خوله کي د سلاکوټ مشر ته وویل: یوه مرمۍ مي پر اوږه ووله او یوه مرمۍ مي پر پښه ووله. هغه د توپنچې دوې ډزي پر وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلاکوټ مشر چي ځان ښوراوه، معاوین درې مرمۍ پر سر وویشتی، سپک ښکنځل یې وکړل ویې ویل: تو بی ناموس از من ونډ می خواستی، امک تو سر خود ثبوت نمی مانه.

۞۞۞

د طاریق مور تلویزون ته ناسته وه او خبرونه یې اورېدل، بېړنی خبر تېر سو، د دې زړه ولړزېدی، لنډ ولیکل سول چي په دحه کي د مذاکراتو لیست اعلان سو.

د طاریق نیکه، چي د شاه د وخت متقاعد ډگروال وو، ورو ورو له ځان سره لگیا سو ویې ویل: په ټېکه دارانو او ماشومانو که جوړېدای، ولي به دا حال وای، دلته اوس د ملت نماینده څوک سو؟

بیا تقریبًا یو نیم ساعت پر دې عاجل خبر د گوندونو، قومندانانو او وکیلانو نانداري وې، یوه ویل چي زما برخه نه سته بل ویل چي زما برخه نه سته.

د طاریق نیکه د طاریق مور ته مخ کړئ ویې ویل: دا میدان له دوی څخه طالبانو وړی دئ، هغوی به یې سبا ورځ په قطار کي ولاړ وي، دوی د پوهي او ډیموکراسۍ دعوې هم کوي، مگر هیڅوک د ملت او دولت خبره نه کوي، ټول د گوند د ډلي او قوم خبره کوي.

له اردو خبرو وروسته نطاق وویل: د معمول په څېر نن یو بد خبر دا هم دئ چي په مزاره کي په پامیر قول اردو کي، شاوخوا دوه سوه تنه ملي اردو سرتیري په مرموز ډول وژل سوي دي. د طاریق نیکه وویل: خوله دي ماتیږي چي شهیدان وواېې، د طاریق مور یو ناڅاپه چغه کړه ویې ویل: آه! طاریق خو په همدې فرقه کي دئ. او ولوېده.

د دې لنډ خبر وروسته بیرته موضوع د دوحې پر لیست پیل سوه، د وطن د شهیدو بچیانو یاد یوازي کورنیو ته ورپاته سو او د طوفان بلا د سقوط پر لور یو بل گام واخیستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان بل لوری

ځوک په اسانه کور نه پرېږدي او غره ته نه خېژي، دا خبره احسان الله وکړه او بیا چورتونو یووړی، حافظ احمد الله ورته وویل: څنګه احسان الله جانه! دا خبره دي تر څه پوري وکړه؟

احسان الله وویل: هسي را یاد مي سوه چي څنګه مي خوږ او ارام ژوند پرېښووی او طالب سوم. حافظ یو ځل بیا د خپل لاس جوړ کړی سناپیر په دربین کي وکتل، ويې خندل ويې ویل: دوی هم پوه سوي دي، نور برج ته نه راخېژي، بیا يې احسان الله ته وویل: ته څنګه طالب سوې، احسان الله له ځان سره وویل: نه سوم، بلکي طالب يې کړم.

زموږ کورونه او مځکي د روزګار په چهار چینو کي وه، سخت خوشحاله ژوند مو وو، زه به د دوولس دیارلس کالو وم چي پلار او اکا مي تصمیم ونیوی چي کندهار ته کډه کېږو، هلته مو د پلار او نیکه ځایونه دي، نور به هلته واړوو، دا هلکان مو ډېر دي هلته به سبقونه هم ووایي او کار او کسب به هم زده کړي.

نو هغه وو چي موږ کندهار ښار ته راکډه سوو، دلته مو ژوند کوی او سبقونه مو ویل، ښه مو ساعت تېر وو، وروښو مي د بزازۍ دکانونه خلاص کړل او د اکا زامنو مي هم خپل کار وبار شروع کړی.

موږ به سهار مکتب ته تلو او له غرمې وروسته به مو د انګلیسي او کمپیوټر کورسونه ویل.

په دې وخت کي (بوو ګړز) هوایي اوان راغلی، د دوی تر سر تېر سو، په کورونو کي وموښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احسان الله بیا خپل سقیل (پیکا) ته ورنږدې سو او مسلسل شاجور یې فېر کړئ.

لږ ها خوا ته گل احمد خپل نوي ملگري صالح محمد ته وويل: له شا څخه مي ليري سه! چي راکټ شا ته لمبه کوي، گرز سو له پوستې څخه دوړي پورته سوې، مگر په خاورو ډکو هیسکوگانو باندي راکټ چنداني تاثير نه کوئ.

بیا خاموشي سوه، حافظ احمد الله وويل: ډيري مرمۍ مه مصرفوئ، مشران وايي يوازي د ضرورت په وخت کي ټکان وکړئ.

حافظ احمد الله ته لکه چي د احسان الله کيسې خوند ورکړی، يا يې غوښتل د دې نامعلومه انتظار شېبې لنډي کړي، احسان الله ته يې وويل: ښه نو بيا څه وسوه؟

احسان الله چي حواس يې پاشل سوي وه، وويل: څه شي بيا څه وسوه؟

حافظ احمد الله وخندل ويې ويل: ډارنه! دا زه اوس سبا تا ته فدايي جانکټ دراغوندم، ستا اوس دا حال دئ، ستا کيسه ښه يم څنگه سوه؟

احسان الله وويل: ښه ښه خو داسي ووايه، ته په جنگ کي زما څخه کيسې غواړې، نو زموږ خورا کار جوړ وو، له چا سره مو غرض نه وو، موږ هم شپږ وروڼه وو، د اکا مي هم شپږ اولاده وه، بسته لښکر وو، د گرده کوڅې سترگه راڅخه کېده.

يوه شپه دربی او درزی سو، نارې سوې، زه له وراره گانو سره په خونه کي بيده وم، دوې درې چاودني وسوې، يو دم زموږ خوني ته درې څلور تنه له توپکو سره راننوتل، موږ ته يې توپکونه ونیول، ويې ويل: در ووځئ! موږ يې د سرای منځ ته راوستلو، د سرای په منځ کي شيان پراته وه، سوځل او رڼا يې جوړه کړې وه، سرای د عسکرو ډک وو، يوه نفر، چي مخابره يې په لاس کي وه، ښځي يې يوې خوا ته کړې او نارينه يې بلي خوا ته کړل يخ وو، کوچنيانو چغي وهلې.

په دې وخت کي مخابرې والا د ښځو خوا ته ورنږدې سو، چي مخونه يې وگوري، زما ځوان ورور چي تازه مو واده ورکړی وو، ورحمله کړه، شا ته ولاړ بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عسکر ضربه پر وکړه، هغه ځای پر ځای شهید سو، ښور يې نه دئ خوړلی، ناوي لويه چغه وکړه او پر وغوړېده او بې هوښه سوه.

عسکرو د ټولو نارينه وو لاسونه تر شا وتړل او چي تر لس کلن لوړ وه، د هغو په سرو يې توري کڅوڼي ور واغوستلې او موټرونو ته يې وروغورځولو، نور نو په ځان نه يم خبر سوی، يو وخت چي په هوښ کي راغلم، پر يخ سميټ پروت وم، سر مي سخت درد کوئ، پوه سوم چي موټر ته د غورځېدو په وخت کي مي سر پر موټر وموښتئ او وربښتان مي د وينو د وچېدو له امله په وينو کي وچ سوي وه او زه بې هوښه سوی يم، له يخ څخه مي زامه ربړدېده، خو لاسونه مي شاته کلک تړل سوي وه او هيڅ شی مي نه ليدل، موړ پلار ته (غاغا) ويل، په زوره زوره مي چغي کړې: غاغا، غاغا. د پلا زهير او کرار کرار اواز مي واورېدی ويې ويل: احسان الله ژاړه مه، الحمد الله او قل هو الله ووايه، سمېږې. ما الحمد الله او قل هو الله شروع کړه، په دې وخت کي مي د بوټو اوازونه تر غوږ سول، را نږدې سول او د دروازې د خلاصېدو اواز سو، وروسته يو چا وويل: صاحب! دا دي دا د مرداري زامن مي ټوله راوستل. د يو چا ږغ مي واورېدی ويې ويل: خه مو وکړه د دوی طائفه وغيم، دا کندهاريان ډېر مست دي، نر نه پکي پرېگدم.

موږ که څه هم د کندهار نه يو، خو زما د مشر ورور اواز مي واورېدی ول ستاسي نر توب مو وليدی، لاس تړلي خلگو ته ښکنځل کوئ او بې گناه خلگ په کورونو کي ولئ، ته مي لاسونه خلاص که چي نر دروښيم. درب سو او له درب سره مي د ورور د هه ږغ واورېدئ، لکه په سينه کي چي يې ووهی، هم دغه کس بيا وويل چي اول يې جزايي کړی بيا تحقيق څني شروع کړی، دا لويان يې په لاسونو وځړوئ او کشرانو ته يې لگ گرېونه وخياست.

زورونه او نارې سوې، ما مي د خپل اکا اواز واورېدی، چي د همېشني عادت له مخي ارام ږغېدی او ويې ويل: خو مسلمانان ياست، له کوچنيانو سره مو څه کار دئ، زموږ سره مو کار دئ. د چپلاخي اواز مي واورېدی يو چا په زوره د سر کڅوڼه را څخه کش کړه، تر څو ثانيو پوري شوکوره وم، هيڅ شي مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ليدل، لږ ګړی وروسته مي سترګي عادي سوې، زما درې مشران د اکا زامن، درې مشران ورونه، اکا او پلار مي په لاسونو ځړېدل، خو يوه لا آه هم نه کوی، موږ پنځه کشران يې هغه سي لاس تړلي پر چوکۍ کښېنولو او ګروپونه يې پر سترګو را ولګول، نيم ساعت وروسته چي زموږ چغي ډېري سوې ګروپونه يې مره کړل، خو ما چي وکتل فکر مي کوی چي نور ټوله بيده دي، خو هغوی ضعف سوي وه، شپږ اووه ساعته وروسته مي درې څلور نفره وليدل، يوه نفر چي غاړه يې اغوستې وه، ځوان سړی وو، ټولو والي صاحب ورته ويل، پر چوکۍ کښېنستئ اشاره يې وکړه، ټول يې راکښته کړه، پر يوه يوه يې اوبه پاشلې، چي په هوښ راسي، وروسته والي زما پلار ته وويل چي ګوره سپين ګيرې! ما خلګ په ظالم پېژني، تر ننه څوک نه دي راته ټينګ شوي، د پوښتني څوک دي نشته، دا زما شخصي زندان دئ، د ولايت زېر خانه ده، دلته ډېرو ټينګانو ژړلي دي، يوه او خاصه پوښتنه کوم چي په چمن کي مو له چا سره ارتباط دئ، چي ځی راځی.

د پلار پر ځای مي اکا جواب ورکړی ويې ويل: موږ تاجران خلګ يو، په سياست کي مو کار نه سته، اڅګزي خلګ يو، له روزګانه تر ګلستانه پراته يو، چمن مي تر نيم ډېر تربور دئ، خپله لور مي هلته واده ده، وريره مي او خور مي هلته واده دي، د خسر کور مي هلته دئ، دا خو يو وطن دئ، دواړي غاړي پراته يو.

والي نه وړه نه راوړه مخ ته په پرته ډکه د اوبو ګډوه يې زما اکا پر مخ وويشتی، هغه آه هم ونه کړئ ويې ويل: ښه نه کوې. والي بد کښنځل وکړل ويل يې چي ښځه به دي څنګه وځنګه کړم، بيا به ښه وي که نه؟

زما د اکا زوی پر والي ور وځغستل د والي عسکر په سينه کي په قنداغ وواهه، هغه ولوېدی او ضعف يې وکړ.

والي عسکرو ته، چي خپل شخصي خلګ يې وه، وويل: کميس او پرتوګ يې څني وکاږئ او بيا يې راوځړوئ، کالي او پرتوګ يې څني وکښل موږ کوچنيانو ژړل او غټانو هيڅ نه ورته کتل، د والي عسکرو سګرېټ څکول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندل يې، د والي مخ ته د اوبو ډک ستل پروت وو، والي هغه راپورته کړی او پر وې پاشئ، هغه آه وکړه، مگر په صد کي رانغلی.

بيا د والي يو مردار مخي ملگری، چي کوت کوت وربښتان يې وه، رامخ ته سو او لگېدلی سگرېټ يې د هغه پر بازو ور ونيوی، ويې ويل چي اوس يې راوېښوم. نورو ټولو وخندل زما د اکا زوی وښورېدی، لا پوره نه وو وېښ سوی، چي هغه کس يې سگرېټ پر سينه ور ونيوی، په دې سره هغه په صد کي راغلی، خپل لوڅ بدن يې وليدی، په زوره زوره يې چغي کړې.

په دې وخت کي يې يوه نفر په خوله ټوکر ور ننه ايستی او خوله يې وربند کړه.

له والي سره يو بل کس خپله توپنچه را وايسته، دانه يې ورتېره کړه ويې ويل چي دوی نو خبري نه کوي، له دې کوچنيانو څخه به يې شروع کړم. توپنچه يې زموږ خوا ته کړه او څو خطايي ټکان يې وکړل.

والي وغورځېدئ ويې ويل: د خره زو! تا بيا بدل ټابليټ خوړلي دي، خو زه دي وډار کړم، سړی لگ غگ وکړي.

په دې وخت کي د والي سکرټر رامخ ته سو، والي ته يې په غوږ کي يو څه وويل، بيا يې تليفون ورته ونيوی، والي تليفون غوږ ته و نيوي حيران سو، ويې ويل چي څه! نه به وي، ته ولا؟ غلط خلگ مو راوستلي دي، خانه مو خرابه سه، په ما مو خلگ مړه او سپک کړل، اوس وايي چي راپور غلط وو.

وروسته يې بيرته زموږ په سرو کڅوڼي راواغوستې، خو لاسونه يې را ونه تړل، يو ځای يې له موټره کښته کړو، دوی په خپله مخه ولاړه، له هغه وروسته زموږ ورځ توره سوه، مشران ورونه مي د کوټي شورا غړي سوه، موږ مدرسو ته ولاړو، چي د شپاړس کالو سوو جنگ مو شروع کړی، تر اوسه پنځه نفره شهيدان سوي يو، درې پاته يو.

د حافظ احمد الله پر ږيره اوښکي رواني سوې، ويې ويل: هغه د اکا زوی دي څه سو؟

احسان الله ورته وويل: هغه څو مياشتي ورک وو، په هغه مو دواوي وکړې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخير يې په پنجوايي کي پر امريکايانو باندي استشهادي عمليات وکړل، ناوې يې د پلار پر کور پاته سوه.

صالح محمد چي تازه له دوی سره يو ځای سو، ويې ويل: دا خو سم سلاخي سوي ياست، موږ ته خو وايي چي له دوی سره پاکستانيان دي، تاسي خو گرده د داغه ځای ياست.

احسان الله ورته وکتل ويې ويل: دا ټوله درواغ دي، موږ چي يې ولايت ته راوستلي وو، يو بل سړی هم هلته تړلی وو، د ډېر وخت بندي معلومېدی، نوکان يې نه وه، خبري يې نه کولې، زما اکا پر خبرو راوستی.

ده د استخباراتو د رئيس پر کور مازدا بم کړی وو، ويې ويل: د استخباراتو رئيس مي ماينه راوستله او زما مخ ته يې تجاوز پر وکړی. ده يې هم ټول خاندان ورختم کړی.

صالح محمد خبرداره سړی معلومېدی ويې ويل: مشران خو نو په پاکستان کي دي. د احسان ورسره خوله سوه، ويې ويل: داسي په پاکستان کي دي، لکه موږ چي وو.

يو وار بيا د پوستې له خوا ضربه وسوه، ملا احمد الله وويل: ده شکه ده، خوږوي مو، لږ در گوښه سئ.

صالح محمد د راکټ مرمۍ پر اوږه کړې په دوی پسې سو ويې ويل: وروره! موږ له سياسته خلاص بې ازاره خلگ وو، اوس په دې ناتار گډ سوو. ملا احمد الله داسي هم طبعه سړی وو ويې ويل: ښه تا ته موږ ناتر در معلومېږو؟

صالح محمد وويل: يا! عموماً دا ټوله کيسه يادوم، زما په حضرت جي بابا کي د ترکرۍ دکان دئ، ساده سړی يم، تېره پنجشنبه ښاروال راغلی، زما يو څه شيان د دکان مخ ته پراته وه، نه يې وږه نه يې راوږه ويې ويل چي ستا په ښځه دا ټول شيان ځنگه وځنگه کړم، ده لا خبره نه وه خلاصه کړې، ما ورغبرگه کړه چي ستا هم، ده بادرنگو ته ورحمله کړه په ويې ويشتم، ما هم په روميانو وويشتی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته عسکرو تر لغتو لاندي کړم، قومندانۍ ته يې بوتلم، ښه جوړ يې ووهلم، په دا سبا د کلي خلګو را خلاص کړم.

زه بيا راغلم دکان ته هر څه مي سم کړه، ښاروال بيا راغلی ويې ويل چي ته د کوسۍ زوی خو بيا دا دئ ايله سوی يې، ستا څه وڅه وغيم، ده چي ځان جوړوی، ما د ترازو واړۍ پر وکړی، نور را وغورځېدم، دا دئ دوهمه ده چي زه ستاسي سره يم، دوې کوچنۍ لوڼې او يو زوی مي دئ، طبيعت مي هم په خراب دئ.

په دې وخت کي ملا احمد الله ټوکه پر وکړه: جهاد دي نه قبليږي ته د عقيدې طالب نه يې. ټولو وخندل، مګر صالح محمد وويل: جهاد مهاد د کمي خوا وو، ټوله د خاريجانو ډرامې دي، يوه ورځ تاسي پورته کړي، بله ورځ بل څوک، تاسي اوس له پاکستانه رانه غلاست؟ بيا بيرته هغه پاکستان امريکا ته هڅې ورنه کړې؟ اوس تاسي په کوټه کي شورا نه لرئ؟ په قطر کي مو دفتر نه دئ؟ مشران مو هره ورځ نوي ودونه نه کوي؟ خيټې يې دمخه وي دوی تر شا په پسې وي، نيم مو د پاکستان جاسوسان دي، نيم د ايران او نيم د امريکا انډيولان هم دي.

په دې وخت کي يې په خوله ګوز واچوی او ويې ويل: غر يې سو، جهاد دئ. ګل احمد هم خندل هم يې په زوره ناره کړه ويې ويل: ملا صاحب! دغه چپ کړه، را څخه مرداريږي، دلته به مي ځان پر ده غازي کړی وي.

ملا صاحب وخندل ويې ويل: ګپه کوي. بيا يې بيرته په مصلح انداز وويل: ستا خبري صحيح دي، په هر چا کي ښه او بد سته، په موږ کي هم هر ډول خلګ سته، مشران هر وخت ټول پاک نه وي، هر څه به سم سي، موږ اول دا جهاد په ثمره ورسوو، زه خو چي په ښه او بد پوه سوی يم حرام او ناروا دي وي که به بله اسره لرم، ببله دي چي خدای (ج) راضي سي، هو! دا ته چي وايې دا خلګ مي هم په پېخر ليدلي دي.

احسان الله په دې وخت کي ملا احمد الله اخند ته وويل: ياره ملا صاحب! سخت مي تلوار دئ چي دا کيسه بالا خلاصه سي، چي ناوې مي تر کوره راولم بيرته کرار آرام خپله دکانداري او ژوند وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب ورته وویل: هر څه به سم سي، تالی درب دي پر ما دئ، د وطاق په ټولو یارانو خو به اټن والله درته وکړم. صالح محمد بیا خوله مسخرې ته جوړه کړه ویې ویل: ملا صاحب! د ده په واده کي به د ټکانو پر ځای ځان دربی کوې. ټولو وخندل، ملا احمد الله په خندا کي وویل: کفاره! استشهادي وایه، غاړي دي بندېږي، څه بده بلا یې، دې ته دي بیا څه پام سو.

په دې وخت کي یو دم د مرمیو شور سو، ملا احمد الله ناره کړه چي پروت وکړئ، له صالح محمد څخه ناره وسوه، ویې ویل: هغه سي مو په مردار کړم. ملا احمد الله خوشکه ورته وکړه ویې ویل: هر وخت د ګپي نه وي.

ګل احمد پر هغه خوا، چي ډزي ځني کېدلې، د راکټ ټک وکړئ، ډزي ودرېدې، شپه ناوخته وه، هیڅ شی نه معلومېدل، سپک سپک زګېروی راتلی، ملا صاحب بږغ کړه: احسان الله جواب نه وو، صالح محمده! سپک زګېروی راغلی. ملا صاحب جیبي څراغ ولګوی، احسان الله پر تندي مرمی خوړلې وه، د شا کوپړه یې ټوله ورسره الوتې وه او پر سقیل (پیکا) پړ مخي شهید پروت وو.

د صالح محمد کالي په وینو سره وه، سپک سپک زګېروی یې کوی، د زبیر، ملالۍ او غوټۍ نومونه یې اخیستل، یو ګړی ژوندی وو، وروسته یخ پخ سو، بیا دوی کرار پر کرارګاه ور وختل، هلته یویشت دوویشت کسه مړي پراته وه. ملا احمد الله په کراګاه کي پرتو قرآن شریفو او مسلو (جای نمازونو) ته وکتل، چورتونو یووړی، په کرارګاه کي یې پر مسجد او هلته د راکټ په زور د سوځېدلو قرآن شریفونو یې تر سترګو اوښکي و بهیدې، له ځان سره یې کرار وویل: یا ربه! ایمان مو روزي کړې، دا دي په کومه ابتلا اړولي یو، ته مو رهنما سې، خو نه زموږ په قطار کي بېګانه سته نه د دوی. له ډېره قهره یې په لاس کي توپنجه پر دېواله وویشتل او ځای پر ځای کښېنستئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طوفانه پاته

حافظ اغا چي خپل نوي موټر ته ختی، زوی يې وررږغ کړه: آغاجانه! ما به هم درسره بيايې. حافظ اغا وويل: خود دي بيايم زويه!

څنگ ته يې ولاړ بل کوچني، چي څيري او خيرن کالي يې اغوستي وه، ويې ويل: آغاجانه! ولاکې زه هم درسره ځم. په دې وخت کي د حافظ آغا زوی بغاري کړې، ويې ويل: هله! آغا جانه زه يې پوري وهلم. حافظ آغا هغه بل کوچنی تر ورېښتانو ونيوی، دوې درې چپلاخي يې پر مخ وواهه. ملا عصمت الله يې لاس ونيوی، ويې ويل: مړ دي کړئ کوچنی دئ.

حافظ آغا له خولې لاس واخيستی ويل يې: د سپي زو! سترگي دي مرداري دي، چټک کور ته ننوزه، چي بيا دي ونه وينم.

ملا عصمت الله کوچني ته رډ رډ کتل، بيا چي دی موټر ته ختی د حافظ آغا د مټرانو کاروان روان سو، حافظ آغا ملا عصمت الله ته وويل: دا نوی ماډل راغلی موټر هم تېز دئ هم زور ور دئ او دا تر دا نورو زرې موټرانو ډېر کلک هم دئ. مگر ملا عصمت الله چورتي وو، لکه د حافظ آغا خبري چي يې هيڅ نه وي اورېدلي. حافظ آغا ږغ پر وکړی: کاکا زو! چيري سودايي سوې، اوس دي بيايم په سرانانو کي مي يو نوی کبابي پيدا کړی دئ، خورا ټېټ کباب پخوي. ملا عصمت الله کرار وويل: حافظ آغا! دا کوچنی څوک وو؟ چورت مي په بند سو.

حافظ آغا په بريتو کي وخندل ويې ويل: ظالمکه! دا سختي سختي پوښتني مه کوه. په پښتون اباد چوک کي يې موټر ودروی، يوه خواپاکي ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ته، چي له حافظ آغا سره به ټول عمر ورسره وو يې وويل: کوچنوټې! ور میدان کاږه، له دې دواخانې څخه هغه زما د کلسټرول دوا را واخله، بیا یې ملا عصمت الله ته وکتل ویې ویل: دا کلسټرول ډېر بد شی دي، لېونی کړی یې یم.

ملا عصمت الله د ده د مسجد د طالبي د وختو ساده ملا وو، په لغاز یې ورته وویل: لږ خوره هوسا به اوسې. حافظ آغا داسي په زوره وخندل، لکه بل څوک چي یې خندوي. ملا عصمت الله وویل: قرآن دې ماسو دا کوچنی خو حافظ صمد فقیر ته سوی وو، اوس مي یاد سوه.

حافظ آغا بیا په زوره وخندل ویې ویل: اخیر دي پیدا کړئ زوروره!

د ملا عصمت الله سترګي له اوښکو ډکي سوې ویې ویل: ښائسته ځوان وو، د مور یو زوی وو، مور یې د میراثۍ له بیري ژر واده ور وکړی، هغه بیا دی بېچاره په تشکیل کي برابر سو، لا یې څلور ډزي ویشتلی نه وو چي شهید سو، هغه وخت یې ماینه امیندواره هم وه، خوشحاله سوم چي خدای (ج) هغه دئ زوی ورکړی دئ.

بیا یې بېله ځنډه وویل: نو ستا کره یې څه کول، دلې نږدې اوسیږي، که څه خبره ده؟

حافظ آغا غاړه تازه کړه، لکه خطبه چي ورکوي ویې ویل: حافظ صمد خو زما په طالبانو کي وو، له مرګ وروسته یې د مور هم زهره پسي وچاوده، نو ځوانه جانه ماینه خو یې ما پر بېبان نه سوای پرېښوولای، را خوندي مي کړه، ملا عصمت الله ژر وپوښتل چي خپل زوی ته دي کښېنول او که وراره ته؟

حافظ آغا وویل: یا! ځان ته مي کښېنول. ملا عصمت الله وویل: استغفر الله! هغه خو ستا د لمسی پر ځای وه، تا خو نوري درې هم درلودې.

حافظ آغا وویل: اوله خو دا چي تر ما یې بل چا ښه خیال نه سوای ساتلای، دوهمه خبره دا ده چي هغه اولي ته خو ما له وخته د وروری لاس ورکړی، دا نوري دوې هم چنداني نوي نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې د دوی د سرانانو خوا ته وروګرځېدل، ملا عصمت الله حافظ آغا ته وویل: آغا جانه! موټر دا بغل ته ودروه.

حافظ آغا وویل: خیرت دئ؟

ده وویل: یو کار مې را یاد سو. حافظ آغا موټر بغل ته ودروی، ملا عصمت الله په یوه منډه له موټره کښته سو، دروازه یې په درب ووهله، حافظ آغا تر شونډو لاندي وویل: څه کوي د بزرګ زوی، څومره بد یې یووړه.

ملا عصمت الله چې له موټره کښته سو، لکه لېونی داسي سو، له ځانه سر ګډ وو، نږدې وو چې چغې کړي؛ مګر ځان یې ټینګ کړی، د خلګو یوه یوه خبره یې ذهن ته راتله، بیا به یې خپله ږیره کش کړه، پر تو به یې کړه، زموږ دي ملا ماته سي، موږ دومره سپک سوو.

ملا عصمت الله ته خپل او د حافظ آغا ځواني وریاد سوه، هغه وخت به هم ټولو ده ته ویل چې حافظ آغا په هډو دروند دئ، مګر ده به باور نه په کوئ، بیا په جهاد کې تر ملا عصمت الله ښه راکټې نه وو؛ خو چې روسان ولاړل، بیا چې ملا عصمت الله پر دنده ونه لیدی او کله چې امریکایان راغلل، بیا د ملا عصمت الله خان راکټ ته خلګ حیران وه.

خو نه یې له روسانو سره پر داخلیانو ډز کړی وو او نه یې له امریکایانو سره. له ځان سره بیا ګډ سو، خود به مو خلګ د پنجاب زامن بولي، د پاکستان صدر اعظم دا ډول موټر نه لري، ده ته درې دانې ولاړ دي.

د خپل شهید ورورویني ته یې لاس اچولی دئ، زموږ کتار هم له ملائکو څخه نه دئ جوړ، په قطر کې څه روان دي، خیټې یې غټېږي، ورځ تر بلې غوړ ګرځي، دا موږ د پیغمبر (ص) پر سنتو ناست یو او که یې بې عزتي کوو، لعنت سه پر موږ باندي.

په دې وخت کې یو تېز موټر راغلی د ملا عصمت الله لاسونه یې ور وتړل موټر ته یې ټېله کړی او ویې ویل: دهشتګرده! څه مخکې شه. ملا عصمت الله له ځان سره په زړه کې وویل چې افغانستان رښتیا هم د بل جګړې ځغولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞۞۞

گل مینه به ایله د شپاړسو اوولسو کالو وه، چي حافظ عبد الصمد ته یې ورکړه، حافظ عبد الصمد ښائستکی ځوان وو، ایله به د دووشتو درویشتو کالو وو، ډېر ښه اخلاق او تربیه یې وه، د خپل مور او خور ډېر ښه عزت یې کوی، په سړه سینه به یې خبري کولې او سنگینه ځوان وو.

دی په صحیح مانا په اسلامي روحیه روزل سوی وو، د آیت او حدیثو پر بنا یې مور او مېرمن قانع کړه چي دی ځي جهاد ته، مور یې ډېر ورته وویل چي دا د جهاد وخت نه دئ، دا د فساد زمانه ده.

ده ورته وویل: که په آخرت کي خدای (ج) تر غاړه ونیولم، چي قرآن دي حفظ کړی وو، په پوهېدلې او ما جهاد فرض کړی وو او ته نه تللې. بیا به زه څه کوم ته به څه کوې؟

په دې خبره یې مور چپ سوه، مگر حافظ عبد الصمد یوازي په همدا خبره پوهېدی، مگر د ننني زمانې په ناولو سیاستونو نه وو خبر، خو بالاخره څو څو ځله په تشکیل ولاړی.

یو ځل یو داسي پېښه وسوه چي دوی علمیات تر سره کړه، عسکرو پسي واخیستل، دوی سیده د حافظ عبد الصمد په کور کي پټ سول، عسکر هم کور ته رانںوتل، حافظ عبد الصمد خپل ملگري خپل په خونه کي له مور، خور او مېرمني سره پټ کړل، بالاخره عسکر بېرته ولاړل، خو یوه ملگري یې ماښام حافظ آغا ته ټوله کیسه وکړه او دا یې هم وویل چي د حافظ عبد الصمد یو داسي مېرمن ده لکه سپوږمۍ، له هغې ورځي به حافظ آغا حافظ عبد الصمد زیات په تشکیلاتو کي استوی، یوه ورځ چي حافظ عبد الصمد عملیاتو ته تللی وو، لیري د خاله لور یې، چي په وردگو کي اوسېدل، د دوی کور ته راغلې وه، له دې سره یې کیسې کولې او داسي وه لکه لېونۍ، ولي به نه لېونۍ کېده، دا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم مېږه وو او درې سره مړونه يې يو په بل پسې شهيدان وه او له هر يوه څخه دې يو زوی درلودی.

څه وخت وروسته يې حافظ عبد الصمد شهيد راوړی، معلوم نه سو چې چا او څنگه شهيد کړی، د شهيد د مور هم زهره وچاودله او گل مينه حافظ آغا ته پاته سوه او پس مرگي زوی يې د حافظ آغا د سترگو اغزی سو، څوک نه پوهېدل چې څه روان دي.

حافظ آغا هم وو، ملا عصمت الله هم وو، شهيد عبد الصمد هم، شهيد سهراب هم وو، شهيد بهرام هم، شهيد نصير احمد هم او شهيد طاريق هم وو يو لوري ته شهيدان وه او بل لوري ته دلالان دواړي کرښي له همداسي دربدرۍ سره مخ وې، بلا همداسي غځېدله ککرۍ همداسي رغړېدې، خدای (ج) هر څه ليدل خو لا يې اسمان نه رانړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان قرباني ملت

مکۍ خاله د کوڅې سپېره بلل کېدل، ټولو به ویل چې خیر او خیرات ورکوئ نور یې مخ پرته کوئ، دا سپېره ده، کونډه سوه بیا د ځلورو ځوانانو زامنو بوره مور سوه، اوس د یوه گله یتیمانو او درو کونډو مشره مور ده، پر کور یې د بلا سیورۍ سوی دئ، ځان ځني گورئ! چې سیورۍ یې پر تاسي ونه لوېږي.

په هغه ورځ چې زه له کابل څخه کور ته ولاړم دا هم راغلې وه او له دروازې سره ناسته وه، ټول ځني پټ وه، زه چې کور ته ننوتم، له دننه څخه مي یو بږغ واورېدی چې ویې ویل: هغه قرآن وهلې په دروازه کي ناسته ده او زموږ مسافر پر راغلی، ژر خیرات ورکړئ چې یو شی می ونه سي.

د عادت له مخي نږدې ورغلم، سپین سرې غټ پوړنی پر سر له دروازې سره ناسته وه. ما سلام واچوی، دې سترگو ته لاس سایوان کړی راته ویې کتل سلام یې راوعلیکم کړی، مخ یې داسي کونجي درلودلې، لکه یو چا چې په لاس قصدي پکښي کښلي وي، طبعي نه وې، پخه ښځه وه، مگر بیخي ډېره زړه معلومېدل، لکه یو چا چې په زوره زړه کړې وي، سترگي یې په مخ کي ورکي سوې او توري توري هلکې یې دومره غټې وې چې اصلاً یې سترگي پکښي ورکي وې.

ما ته یې وویل: کابلی یې؟

ما وویل: هو! ادې کابلی یم، څنگه یې ژوندي څنگه دئ؟

ویې ویل: شکر دئ، دوی هغه بله ورځ ویل چې کابلی راځي ما ویل زه به دي ووینم که دي زما د چیچي احوال راوکړی، دوی ویل چې حکومت بندیان ایله کوي، خو ته هم په هغه جرگه کي وې، زما د زویک احوال به راونه کړې؟

ما ورته وویل: ته اول کیسه راته وکړه چې زوی دي چیري وو، څه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوه، اوس چیري دئ؟

دې وویل: یو ټکی اوبه راکړئ. ما مي خور ته ورږغ کړه چي اوبه راوړئ، په دې وخت کي ټوله کورنۍ راورسېدل، ما مي د مور لاسونه مچ کړه، مور مي څنګ ته پر چوکۍ کښېنستله، زه بیرته مکۍ خاله ته کښېنستلم، خور مي په یوه جیک کي د غورې اوبه راوړې، ما اول ګیلاس خاله ته ورکړی، خور مي بل ګیلاس ما ته راکړئ، ما مور ته اشاره وکړه چي مکۍ خاله ما ته کیسه کوي، مور مي په زوره وویل: مکۍ خاله! دا دئ اوس خپله کیسه سمه ورته وکړه، که دي ده د زوی درک درمعلوم کړئ. بیا یې ما ته وویل: ته او خدای وس چي یوه چاره به یې کوې، بد بخته ټوټه ټوټه سوې ده.

په دې وخت کي مکۍ خاله غاړه تازه کړه ویې ویل: مورې اصلاً د تیري یو، مېړه مي د مکتب معلم وو او په څنګ کي مو یې باغونه هم درلودل، چي ښه بادام به یې کول، ژوند په خوشحالۍ تېرېدئ اول مي درې زامن وسوه بیا خدای (ج) دوې لوڼي هم راکړې، بیا مي غبرګولیان وسوه هلک او انجلۍ وه او بیا مي اخیر وار زوی هم وسو. پر اخیري زوی مي الګوله سوه ویل چي انقلاب وسو، هره ورځ خلګ ورکېدل، یوه ورځ د هلکانو پلار باغ ته ولاړی بیا رانه غلی، لکه تا چي نه دئ لیدی ما هم همداسي نه دئ لیدی، ورځ مو واوښته، باغوانانو خپل باغونه راڅخه قبضه کړل، اختارونه یې هم راکول، کونډه ښځه وم، بله اسره مي نه درلوده، کندهار ښار ته راکډه سوم، دلته مي مشر زوی، چي د نونسو شلو کالو وو، یوه ورځ له توپک سره کور ته راغلی، ما خوشکه ورته وکړه چي مغزي ماتې دا څه کوې؟ ده ویل چي جهاد دئ مور او فرض دئ او بل نو زه څه کار لرم.

هلک وو نور مي په وسه څه نه وه ورسره پوره، واده مي ور وکړی، چي ګوندي راوګرځي، مګر هغه به بیا ورک وو، پر اول کال یې زوی وسو، بیا هم دی به ټول وخت ورک وو، اورېدلي مي وه چي قومندان سوی هم دئ.

یوه ورځ کور ته راغلی، اوږدې څوڼي یې وې، زه یې له قوارې څخه بېرېدلم، د خبرو طریقه او هر څه یې بدل سوي وو، مېرمن یې د شپې یو څه ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلي وه، په هغه شپه کي ناريې او غالمغال سو، چي ور ووتلم وهل او دربول شروع وه، مړوور مي ځني خلاصه کړه، دی همداسي له کوره ووتی.

بيا داسي ورځ راغله چي د مجاهد په ښار کي جنگ سو او په جنگ کي مي زوی د خدای (ج) په کار سو او يوه ورځ يې جنازه راته راوړه، په دې وخت کي ما دوهم زوی ته هم واده ورکړی وو، د قومندان زوی مي هم درې اولاده وه دريم زوی مي، چي لا اومه خوله هلک وو، د اول زوی کونډه مي ورته کښېنول، بيا نو هغه وو چي سپيني ملائکي راپيدا سوې او خلگ يې له توپکيانو خلاصول، دوهم زوی مي هم يوه ورځ راغلی لاسونه يې رامچ کړه ويې ويل: موري! زه نو ځم چي خلگ له دې آفته خلاص کړو. ولاړی بيا به کله کله راغلی، د ده هم تقريبًا څلور اولاده وه، بيا په دښت ليلا کي جنرال مالک او دوستم هغه هم راشهيد کړی، دی خو مي پيدا نه کړی، خو نوم يې په هغه ليستو کي وو، چي هلته شهيدان سوي وه.

دريم زوی مي د نوي حکومت په شروع کي، چي کرزی باچا سو، د پنځويشتو و شپږويشتو کالو وو او نور دوه زامن او دوې لوڼي مي غټوکي سوي وه، لږ مي زړه په ښه وو، له ځان سره به خوشحاله وم، چي خدای (ج) همدا ژوندي راته پاته کړل غټه خبره ده.

هغه زوی مي سبقونه هم ويل او بيا يوه ورځ په عسکري درشي کي راغلی، ويې ويل: موره! زه خو عسکر سوم. د زړه مي شريک سو، خو بيا هم ښه وو، اوس ارامي وه، جنگ نه وو، هر څه اسانه وه، ښه معاش يې هم ورکوی، خو دا خوشحالي ډېره اوږده نه سوه چاودني او کرار کرار جنگونه شروع سوه.

دا څلورم زوی مي ملا طبيعته وو، ډېر به ورک وو چي کور ته به راتلی هم به ډېر په قهر وو، له چا سره يې سمه نه کول، عسکر زوی ته به مي يې هر وخت بد او رد ويل، د نورو غلام به يې ورته وايه، اجره مليشه به يې ورته وايه، خو عسکر زوی مي، چي پر مشر هم وو، پر خندل او هر څه به يې په ټوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرول.

یوه ورځ، چي د غرمې ډوډي ته ناست وو، څلورم زوی مي چي راغلی، عسکر زوی مي په دریشي کي ناست وو، ده د سلام دمخه ورته وویل چي دا غول دي دلته مه اغونده، موږ ټول حیران سوو، دا اول ځل وو چي زموږ په کور کي داسي یوه خبره کېده، ما ژر ږغ پر وکړه چي عطاء الله! دا څه وایې، ذبیح الله دې مشر ورور دئ او مشر ورور د پلار په درجه کي وي.

ده بېله دې چي ما ته وګوري وویل چي مور ته ښځه یې په دې شیانو نه پوهېږې، دا ټول د کافرانو مزدوران دي، ټول باید مردار سي.

مشر زوی مي د دې پر ځای چي احساساتي سي، ورته وویل چي عطاء جانه! ته دي ډوډۍ وخوره، بیا په مجلس سره وکړو، شوده سړیه!

عطاء الله په قهر ورته وویل چي شوده داسي وي لکه ته، مشر زوی مي بیا پر وخندل ویل یې چي ځه زه یې شوده ته دي ډوډۍ وخوره.

تر ډوډۍ وروسته مي مشر زوی عطاء الله ته وویل چي ښه وروکه! راځه چي سر سره خلاص کړو، موږ څنګه مزدوران او کافران یو، په کوم مسجد کي چي ته پنځه وخته لمونځ کوې زه یې هم کوم، کومه دېرش ورځي روژه چي ته نیسې زه یې هم نیسم، کوم قرآن شریف چي ته مني او وایې زه یې هم وایم، اوس نو زه څنګه کافر سوم.

عطاء الله ورته وویل: ستاسي ټولي پیسې کافران درکوي، په کار کي شراب چیښئ، کافرانو خپل انجوني راوستلي دي او ستاسي په دفتر کي کار کوي، تاسي د خنځیرانو غوښي خورئ، ایمان مو په سر کي نه سته.

مشر زوی مي وخندل ویې ویل: ګوره! زموږ په وظیفه کي هر ډول نشه مطلقه بنده ده، خارجي څه کوې، داخلي انجوني لا دلته کار نه کوي او پاته سوه د خنځیرانو غوښه، هغه دلته نه سي خوړل کېدلای، ځکه دلته نه خنځیر سته او نه یې څوک غوښه خوړلای سي.

عطاء الله بې واره وویل: نو د کافرانو په پیسو خو چلیږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عسکر زوی مي ورته وویل: دا یویشتمه پېړۍ ده مملکتونه خپلي اړتیاوي لري، همدا اوس داغه کافران په مکه شریفه کي سته، په نورو ټولو اسلامي مملکوتونو کي سته، ته ماته دا سي یو ځوک راښوولای سې چي له خارجانو سره تړون نه لري او خپلي وطني ګټي دي ونه ساتي؟

عطاء الله ورته وویل: ولي پاکستان نه دئ، ولي طالبان نه دي.

عسکر زوی مي ورته وویل: ګوره عطاء الله! پاکستان دا اوس د هیرا منډئ یې په ټکس چلیږي پر شرابو او نشه خانو مالیه اخلي، ډیسکوګاني پکښي قانوني دي، نر له نر او ښځه له ښځي سره واده کولای سي، قانون یې د انګریزانو قانون دئ او امریکا هر کال تر بل تر هر چا ډېري پیسې پاکستان ته ورکوي او داغه پاکستان بیا بیرته طالبان ساتي، پخوا یې مجاهد ساتل او بیا یې امریکا ته هډې ورنه کړې، چي د طالبانو حکومت یې چپه کړئ؟

عطاګی په قهر ځني ولاړ سو، ویې ویل: تاسي کافرانو اړولي یاست. او له کور څخه ووتی، څو ورو ځي وروسته یې زما عسکر زوی په مسجد کي د سهار پر لمانځه وویشتی او ځای پر ځای شهید سو. خلګو دا اوازه هم خپره کړه چي خپل ورور ویشتلی دئ، ځکه هغه په طالبانو کي دئ، اوس نو کونډې راته دوې سوې. لوڼې مي غټوکي وې یوه مي دلې په ښار کي یوه ځوان ته ورکړه، په دا سبا کي عطاء ډېر په قهر راغلی ویې ویل: تاسي اجر ته زما خور ورکړې ده، یو مو پاینیت نه سو چي بل حکومتي ته مو انجلۍ ورکړه.

او بله خور یې په وچ زور خپل ملګري ته ورکړه، چي هغه دوې نوري ښځي هم لرلې.

د اولي لور مي ډېر ښه ژوند وو، مېړه یې په ولایتي شورا کي کارمن وو، په ولایتي شورا کي چي هغه مازدا وچاودل، دی په هغه کي شهید سو.

زما عمر نه خلاصیږي، له هر اولاد سره یو وار مړه سوې یم، مېړه، درې زامن او زوم مي شهیدان دي، خو زه لا ژوندۍ یم، وایم چي مځکه چاک سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای او زه په ننوتلې وای.

مور ته چې مي وکتل هغې هم ژړل ويې ويل: زما يو زوم مړ دئ، لس کاله کيږي، خو تر اوسه هره شپه ژاړم، د زامنو غم دي خدا (ج) نه راکوي، دا يو دئ سر او کال راشخه ورک دئ، خو زړه مي پوره دئ چي ژوندی خو دئ.

په دې وخت کي مکۍ غاړه تازه کړه ويې ويل: خانمي! کاشکي چي غم له غمه شرمېدلای، پر ما به نه راتلل، جوړه جوړه غمونه د عسکر د قبر خاوره لا نه وه وچه چي عطاء الله پر محبس باندي په عملياتو کي شهيد سو.

اوس نو يوازي د کوچني زوی په اسره باندي ناسته وم، نور مي نو له ټولي دنيا اميد شکېدلی وو، کشره لور مي چي ډېره ښائسته ده، بيخي ډيري مرکې ورته راغلې ولاړې، د حوزې د آمر مرکه ډېره ټينگه وه، خو ما قسم کړی وو چي هيڅ رقم توپک والا ته به يې نه ورکوم، اخير يې اختار راواستوی چي لور دي راکړه کنې دا بل زوی دي هم ولا ژوندی ژړانده در شخه ورک کړم، ما سر نه په گرځاوه.

يوه شپه دربی سو، دروازه مو په بم والوزول سوه، عسکر راغلل د زوی په سر مي يې توره کځوړه ور واغوستله او بوېې تلی، دا زوی مي ډېر بې ازاره هلک دئ، په ښار کي يوه مستري خانه لري، د چا په ښو او بدو يې کار نه سته، دا يې پنځمه مياشت ده چي ورک دئ، دوی راته وايي چي باگرام ته يې وړی دئ، اوس نو تاسي ووایاست چي زه سپېره يم که دا وطن، گناه د چا ده، اوس به نو ته کوې خدای (ج) به کوي، زوی به مي راپيدا کوې.

ما په ډېره مايوسي ورته وويل: يا مورږ سپېره يو ابۍ. په دې وخت کي مي د امنيت په شورا کي خپل يوه ملگري ته، چي د بنديانو د ايله کولو د کمېسون غړی وو، زنگ وواهه، د مکۍ د زوی پوښتنه مي وکړه، هغه وويل چي وخت راکړه زه بيرته زنگ درته وهم.

يو گړی وروسته زنگ راغلي ويې ويل: هو! سته، څه په وکړم؟

ما ورته وويل: د نن په ليست کي يې واچوه! او لس زره افغانۍ وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساب زما او ستا تر منځ دئ. د مکۍ خوله له خندا ځخه نه ټولېده، تا به ویل چي ټوله نړۍ دي وربخښلې ده، زما ځخه د خپل کور تګ خوشحالي هېره وه، د بوډۍ خوشحالۍ ته خوشحاله وم، مګر په زړه کي یوه نامعلومه درد ځورولم، زه پوهېدم چي ډېر ژر ځه پیښیږي، زه کور ته د اخیري خدای په اماني له پاره راغلی وم، د کور غولی، دېوالونه هر ځه مي بل ډول لیدل، که ځه هم په کابل کي هم هر وخت همدا کور په خوبونو کي هره شپه وینم، خو دا ځل هر ځه بېل وه، ما د طوفان ځپې لیدلې چي ورو ورو رانږدې کېدلې، ما لیدل چي موږ یوه تیاره نامعلوم او ورک لوري ته ورنږدې کیږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلي طوفانيان او د هغوی قربانيان

پنجوايي په دې ورځو کي د بهرنيانو سرتېرو له پاره په سره اور بدله سوې وه. يو خو خدايي کندهار او بيا پاشمول او پنجوايي هر وخت سر درد وو، مگر له هغه ورځي، چي د باګرام له زندانه د قران شريف د پاڼو او قران شريف د بې عزتۍ کيسه راووتل؛ دلته مظاهرو سخت کش واخيستی. ټول ورځ مظاهرې وې او بهرنيان بلخصوص د پنجوايي هډه، چي دغه ورځ د ښار ګزمه هم ور د غاړي ول؛ سخته عصاباني سوه. مگر په ځغاسته ئې ځان تر هډې را ورسوی. سربازانو په يوه او بل رشخند واهه، چي څخته بېري اخيستي وه.

يو عسکر قومندان ته وکتل، ول: له ډمبر څخه خو هم پتلون لوند سو، ته ورته وګوره.

ډمبر په چغه ورته وويل: د مورغودي زو، دا بولي نه دي، د اوبو بوتل مي پر ځان چپه کړی. ګرمۍ مړ کړلم.

ډمبر په دې مشهوره وو، چي هم ئې شرطونه تړل او هم ژر درد ورتلی. قومندان په مسخره ورته وويل: د سپي زو، زه دي نو کوم نه پېژنم، په عراق کي دي نه دي په ياد؛ څه رمباړي دي په هغه شپه وهلې.

ډمبر فول وقهرېدی، ول: تاسي مازي هوايي لګيا ياست، څوک شرط راسره تړي؟ دغه کلي ته ځم، خلک ولم؛ بيرته راځم؟

په دې وخت کي يو بل نظامي، چي تازه ئې سرګرم کړی وو، ورته وويل: په زر ډالره ما درسره وتړی.

قومندان ورته وويل، چي پنځه سوه زما هم پر واچوه. يو بل عسکر وويل: يا دی دي نامي سي، مازي دي تر بېس ووځي. زه دوه زره ورکوم.

ډمبر زغره ټينګه کړه، توپنچه ئې وکتل، توپک ئې سم کړی او بل انډيوال ته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: راکه د چانټې ګرنیټان دي.
هغه هم ورکړه. ډمبر سګریټ کش کړی، ټابلیټ ئې خولې ته واچوی او بوتل ئې پر سر پورته کړ. ټولو له خندا پر پښتورګو لاسونه نیولي وه او ډمبر په ځغستا ووتی. دوی یواځنۍ قطعه وه چې هیڅ ډول اصولو ته مسول نه وه نو ځکه یې مرګ قطعه بلل دوی ته هرڅه ور ازاد وه، لس دقیقې تېرې سوې، قومندان په خندا وویل: دا مورغودی لکه چې په رښتیا ولاړی. بل عسکر ورته وویل: هو، هغه چې یوار خر سي، بیا په هیڅ شي نه دئ بند. هغه ورځ ئې په باغو کې یو مصروف سړی په شرط په سنایپر وویشتی.
قومندان وویل: موږ په جنجال کې مه اچوئ. د خلکو ویشتل دونه کیسه نه ده. راغلې داغه ته یو، چې خلک مړه کړو.
بیا یې د پنډ سیګار دود هوا ته پوف کړی. په دې وخت کې له نږدې کلي د ډزو اوازونه راغلل او بیا څو د ګرنیټ چاودنې وسوې. قومندان د تیار سی امر وکړئ او د ګزمې موټر ته ور وغورځېدی. ول ژر در وځئ. دا سړی بیا پوښتنه لري، که څه په وسوه، زه ولاکه ولاړ سم.
موټرونه په تېزي را ووتل، د کلي پر خوا. په کلي کې تر دوو کورونو لمبې پورته وې او خلک په تېښته وه او ډمبر همداسې مخامخ ویشتل. قومندان ئې موټر ور نږدې کړی، ول: راخېژه، کارونه دي وغوول.
ده په خندا ورته وویل: اول د شرط پیسې را وباسه.
ډمبر ئې موټر ته وخېژوی او په یوه تاخت بیرته په بېس ننوتل.
ټول له خندا شنه وه او ډمبر ئې په اوږو کې اخیستی وو او د ریشخنده ئې د قهرمان قهرمان نارې وهلې.
کله چې ټول ستړي سول، قومندان لاس پورته کړی، ول: خاموش!
بیا ئې ډمبر ته وویل: کیسه وکړه، څه دي وکړل؟
یو بل ملګري د اوبو ګیلاس ورته ونیوی. ده ګیلاس پر سر واړوی او د ملګري له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه ئې سګرېټ واخیستی؛ څو دوده ئې کش کړی. وروسته ئې وویل، چي له دې ځایه ووتم، اول مي په کوڅه کي دوه زاړه خلک په مخ راغلل. ټکان مي په پښو کي ور وکړه. دواړه وویشتل سول، خو ځان ئې باغو ته واچوی. په دې وخت کي له دروازې سپي راباندي وغپل. پر تندي مي وویشتی. کور ته چي ور ننوتم؛ یوه ځوان، چي ټکان اوربدلي وه؛ راباندي راوځغستل. ښور ته مي نه دئ پرې ایښی. دوې مرمۍ مي وویشتی. له یوې خوا یوې سپین سري را وځغستل؛ پر پرېوته. هغه مي فقط یوه مرمۍ پر سر وویشتل. له یوه اطاقه مي د کوچنیانو چغې واورېدې؛ ور ننوتم. یوه ښځه له څلورو کوچنیانو سره ناسته وه؛ ټول مي یوه یوه مرمۍ وویشتل. ها خوا ته په ځانګو کي یو کوچني بغاري کړې، هغې خوا ته ور تېر سوم. توپک چي مي ورته ونیوی؛ ده ورودی. ما ته مي زوی را په یاد سو. بیرته مي فکر وکړی، چي مور ئې ولاړه؛ دی نو څه کوي. دغسي مي ماشه کش کړه، نور ئې ښور و نه خوړی. څنګ ته ئې بله خونه وه، هلته هم څو تنه پټ وه. هغه مي پسي وویشتل. په دې کور کي یوه دروازه را خلاصه وه، هلته ورننوتم. چي په مخه راغلل، و مي ویشتل. په دې وخت کي یو د شا له خوا داسي خفه کړم، چي فکر مي کاوی مړ سوم. برچه مي را وکښل، همداسي مي په نس کي وواهه؛ بیا مي پسي ضربه کړی.

ډېر مي اعصاب ورته خراب وه. سخت ئې خوږ کړی وم. د کور ټول مړي مي یو پر بل واچول؛ د پطرولو ګېلن پروت وو؛ هغه مي پر چپه کړی، اور مي پسي ور واچوی. بولي مي پسي پر وکړې، را ووتم. د دروازې سره نږدې غوا رمباړې کړې، هغه خوني ته مي یو ګرنېټ ور وغورځوی. همداسي راوتلم، چي تاسي را رسېدلاست، شاوخوا مي شل یوویشت کسه وویشتل. توپک مرمۍ مي خلاصې سوې، ګرنیټان مي هم ټول وغورځول. توپنچې څو ټکه مي کړي وه، چي تاسي را ورسېدلاست.

په دې وخت کي د هلیکوپټر اوازونه سوه. په څو دقیقو کي دوې هلیکوپټر کښېنستې او دوو په هوا کي څرخونه وهل. د سیمي نظامي قومندان په غصه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی، مگر بل ورسره کس آرام وو، چي خير دئ، خير دئ.
وروسته ئې ډمبر له ځان سره هليکوپټر ته وخېژوی او روان سول.

۞۞۞

ندامحمد له خپلي اتلس نفريزي کورنۍ څخه يواځنی کس وو، چي ژوندی پاته وو. هغه له پرون راهيسي ميوند ته د خپل ماما کره راغلی وو. مځکي ځای نه ورکاوه، چي څه وکړي. هر څه نصيحتونه ورته کېدل، مگر اسانه خبره نه وه. پر يوه وخت باندي يوځای ئې ټوله کورنۍ شهيده سوې وه.
ماما ئې چي په غوږو دروند هم وو، مگر دروند او سنگين سړی وو؛ په درانه اواز ئې ورته وويل: ندا زويه، گوره دا د خدای امتحان دئ، زغمو به ئې.
ندا بې‌حاله پروت وو، لکه هيڅ چي نه اوري. ماما وويل: گوره زويه، ستا په ياد دي؛ زما دا ناز دانه، زما د ځگر ټوټه باغوان او د امير زوی محمد خان ئې پر څه شي ويشتلي وه؟ خو اوبه ئې لگولې! سړی ئې د کومي کيسې مخه ونيسي؟ په ټول عمر مي په ټول خاندان کي چا نه په سياست کار درلودی، نه په حکومت. مگر درې ځوانان ئې يواځي په تېره هفته کي را شهيدان کړي دي. خدای راوستې ده.

۞۞۞

نن دريمه وه، چي شهزاده د هلمند دې ښس ته راغلی وو. هر چا کوښښ کاوه، چي خوشحاله ئې وساتي. شهزاده د قومندان سره يوځای د عسکرو په منځ کي ناست وو. عسکرو ته ئې ويل: د دې خلکو پر دنيا له بل چا څخه دونه بد نه راځي، لکه زموږ څخه. رحم پر و نه کړئ. چي يو مو وژلای سوای، دوه وژنئ. د ناټو او امريکا په کيسه کي مه کېږئ، خپل کار کوئ. د پلرونو کسات خو به اخلو.
قومندان وخندل، ول: ياره شهزاده صاحب، ارمان مو په کښلی دئ. زموږ د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرباز پښتو ښه پوره زده ده. یوه ورځ په عملیاتي خونه کي ناست وو، بې پیلوټه گزمې کولې. د عملیاتو د خوني پر پرده د موټرانو یو کاروان را ښکاره سو. ترجمانان مو ژر را وغوښتل، چي د دې کاروان والا خبري او مکالمې ترجمه کړي. موږ پوښتنه ځني وکړه، چي څوک دي. دوی ول داغه دښمن دئ. موږ هم بمبار ورته کش کړی، کاروان مو ټول بمبار کړی. یو خو دوی خپل منځي دښمنۍ په پېخر لري، ځکه له هغه وخته چي موږ د نفاق تخم ورپاشلی، بیا نه دي راټول سوي. دا ترجمانان د دې سیمي نه وو، د دې خلکو په ژبه او فرهنگ هم نه پوهېدل او بل ئې خپله دښمني هم ورسره پالل. څو واره ئې په موږ مسجدونه او مېلې سري سمبري کړي وې، خو دا ځل بیخي رسوایي جوړه سوه. دا زموږ ملگري رسوا کړه، چي دوی په پښتو نه پوهیږي. دا خلک د واده ورا وه. هغه مو ټوله بمبار کړل. ناوې، زوم او ټول مو ختم کړي وه. ژر مو خپله سهوه اعلان کړل. کندهار څو واره مجلس وغوښتی، سر مو نه دئ ورسره خلاص کړی. اوس به لویه برتانیه خپل تي‌خور ماشوم امریکې ته جواب ورکوي.
له دې سره شهزاده او نورو ټولو په هټ هټ وخندل. شهزاده وویل: ناټو ئې هغه ایکسپایر ده. امریکا هم نور له کښه لویږي. مهمه نه ده. زه دلته نفستنگی سوی یم. دباندي مي وباسئ، چي لږ ښکار وکړم.
د ښکار خبره ئې د وړي لېوه په توگه وکړه او بیا ئې وویل: د انسانانو ښکار نو بیا بل خوند لري.
له دې سره ټولو وخندل.
په دې وخت کي پر مخابره ږغ وسو، چي له اروزگانه د استرالیایي ځواکونو عمومي قومندان د شهزاده لیدو ته راغلی دئ. شهزاده وغورځېدی، ول: دا زما پخوانی یار دئ. تاسي ئې راولئ.
وروسته یو د لوړ قد غټ استرالیایی جنرال دننه راغلی او روغبړونه سوه.
له جوړ په خیر وروسته شهزاده جنرال ته وکتل، ول: زموږ پر پېښو بحث وو. ستاسي و خوا ته څه کیسې دي؟ تاسي ډېر وژلي، که له تاسي مخکي هالنډیانو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال وخندل، ول: په هالنډیانو نه یم خبر، خو موږ ئې ښه تکړه کړو. ښه تمرینات پر کوو. ټول نوي فوجیان یوه دوره دلته رالیږو، چي عملي جګړه زده کړي. نو دوې ګټې کوو: یو د خپلو اسلحو له پاره ښه بازاریابي کوو، ځکه دلته ئې ویډیوګاني اخلو او بل خپل فوجیان په تمرینوو.

شهزاده وپوښتل: دې خلکو پخوا یو لاس وه، مشرانو یې کوم غبرګون نه دئ ښوولی؟

استرالیایي جنرال وخندل، ول: اوس هم غبرګون ښیي. پر سوشل میډیا د خواشینۍ پیغامونه خپروي او ځان ته نوي امتیازات غواړي. نور خاموشه دي.

شهزاده وویل: نو حکومت څه کوي؟

جنرال په زور وخندل، ول: حکومت لا څوک دئ، خو همدا سیاسیون دي؛ ځان ساتي. ټول ئې په دې تمه دي، چي د دوی خولې ډکي وي، پاتي خیر و خیرت دئ. له هغه وروسته چي موږ راغلي یو؛ کندهار د کاناډایانو او امریکایانو په لاس کي دئ. هلمند د برتانویانو او ارزوګان مخکي د هالنډیانو اوس زموږ په لاس کي دئ. هیڅ یوه پروژه مو د حکومت په خوښه نه ده جوړه کړې او نه مو د حکومت په لاس ورکړې ده. هر څه د پي آر ټي پر لاس کیږي. حتی مخالفینو ته هم پروژې ورکوي، چي دا کیسه جاري وساتل سي. که جګړه ودروو، نو لوبه ختمیږي. نو دواړه لوري باید وساتو.

یوه جالبه کیسه به درته وکړم: په اروزګان کي مو د سناتور کور بمبار کړی. اووه کسه مو ور ووژل. مګر په څو غمشریکۍ پیغامونو او تسلیو او څو پروژو مو اوس تر ټولو لوی یار همدا دئ.

له دې سره ټولو وخندل. شهزاده وویل: نو تاسي د دې خلکو اصلي مرض، چي د پیسو مینه ده؛ تشخیص کړې. مګر دا خلک داسي نه وه.

استرالیایي وویل، چي دا خو نو ټول د لوی لالا (امریکا) کمال دئ. د روسانو په وړاندي چي مقاومت ایجاد کړل سو؛ همداسي ئې پیسه خوره او پاشلي اموخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل. اوس په دواړو غاړو کې خپل مامورین لري. ځیني مستقیم تمویلوي، ځیني غیر مستقیم. څو واره مو غټ غټ قومندانان په مخامخ جنګ کي نیولي. د ملا صاحب له سرایه په کندهار کي الوتکي راغلي، کس ئې وړی؛ سبا بیرته په جنګ کي وو.

دلته اوس پیسه خوړل او فساد وایرس دئ، چي مازي د افغنستان فضا ته را واوړي، چي هر څوک وي؛ دلته معاملې کوې. دا سیستم قصداً همداسي جوړ سوی دئ. ته پوهیږې، تورن خو دوی دي، چي د مواد مخدر کښت کوي، مګر دا اوس ځیني د موادو د پروسیس کمپنۍ ټولي بهرنیانو جوړي کړي دي او یو پر بل حملې هم کوي. دا اوس اوازه ده، چي په هلمند او ارزوګان کي، چي تر ټولو ښه کوکنار کیږي؛ روسانو څلور فصله تخم ورکړی دئ. ته پوهیږې، د کاله د مواد مخدر درې ملیارډه بیزنیس دئ. په دغه درې ملیارډه کي له کښت، پروسیس او ټرانسپورټیشن سره افغانانو ته فقط یو نیم سل میلیونه پاته کیږي؛ نوري ټولي د نړیوالي مافیا دي.

خلک قصداً سرسامه ساتل کیږي، چي لوبي ئې سمي مخ ته ولاړي سي. ټوله تمرکز پر پلونو او سړکونو دئ. بنسټیز کار نه کوي، چي بیرته همدا پلونه او سړکونه په هغو جوړ سي. ته پوهیږې، چي د ملکونو ابادي په برق ده. دوی یواځي د هلمند په کجکي ټول افغانستان ته برق ورکولای سي، مګر قصداً ئې جانرېټرونه ورته ایښي، چي یواځي د تېلو په مصرف ئې درې نور کجکیان جوړېږي، نو ځکه دا خلک اوس چي د خپل کور چت هم ګلوي؛ مؤسسې ته انتظار باسي. نړیوالو مرستو، چي مستقیم ئې کوي؛ حکومتونه نه تقویه کوي. دا خلک ئې په فقر روږد کړل.

شهزاده په تمسخر وخندل، ول: غوولې ګوره، ما تا ته څو واره ویلي، چي احساساتي کیږې. ته باید شاعر وای، نه نظامي. ته فکر کوې، موږ دلته جوړولو ته راغلي یو. دا ټول قوتونه دلته یو بل ته غله دي. هر څوک خپل اهداف لري. زموږ امپراطوري دې خلکو چپه کړه. ستا توقع ده، چي موږ ئې جوړ کړو؟ څه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه ستا د دونه خوشباورۍ په خاطر نن ستا د قدردانۍ په خاطر دوه افغانان اضافه قرباني کوم.

له دې سره ټولو وخندل.

په دې وخت کې د بس قومندان وویل: شهزاده صاحب، کاروان تېر شوی دئ. که دوره وهې، همدا یې وخت دئ.

استرالیایي جنرال ول: زه هم درسره ورځم.

وروسته قطار له بسه ښکته ووتی. په پټیو کې روان وه. یو ځای یو پوخ سړی له یوه ځوان سره په پټیو کې لګیا وو. شهزاده په دوربین کې ورته وکتل او قومندان ته ئې وویل: لومړی ښکار خو پیدا سو.

قومندان ته ئې وویل: طالب به څنګه معلوموو؟

قومندان وویل: غټې ږیرې ئې دي؟

شهزاده وویل: هو.

بیا قومندان وویل: غټ کالي ئې دي؟

بیا شهزاده وویل: هو.

قومندان وویل: په مځکه کې هم اخته دي. دا حتماً طالبان دي.

له دې سره ټولو وخندل.

استرالیایي جنرال وویل: کېدای سي کروندګر وي، تخم کري. او غټ کالي او لنګوټې خو دوی تل تړي.

له دې سره د شهزاده د سنایپر سیو سو او وئې ویل: ته مورغودی بیخي فوجي یې نه.

استرالیایي جنرال ژر په دوربین کې وکتل، یو کروندګر پروت وو او بل ورته ناست وو. ږغ ئې پر کاوه.

شهزاده وویل: پر تندي ئې ولم. وایه څو شرط وهې؟

جنرال ول: پنځوس زره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده ویل: یا، دا ځل د لندن د مېلې خرچه ټوله پر تا.
جنرال وویل: که دي و نه ویشتی، هغه د اکسفورډ د ښارګوټي اپارتمان دي زما.
ده ول: شرط وتړل سو.
شهزاده نخښه نیولې وه. له دې سره سیو سو او د ځوان د مخ نیمه خوا ټوله والوتله.
شهزاده او نور ټولو په زوره زوره وخندل او وئې ویل: دا توپک سخت کافر ویشتل کوي. دوه نیم لکه پونډه مي ناحقه نه دي پر ور کړي. په دوه مایله کي هم ویشتل کولای سي.
دوی همداسي روان سول. شهزاده څلور پنځه ځایه نور هم خپله نخښه و ازمویله. د شپې له راډیو چېنلونو څخه خبرونه خپرېدل، چي ګډو ایتلافي ځواکونو دښمن ته په مخامخ جګړه کي په هلمند او نورو سیمو کي ګڼ شمېر وسله وال وژل سوي دي.

۞۞۞

هلیکوپټر د باګرام په هوایي ډګر کي کښېنستل. ډمبر له هغه درې کسو سره راکښته سو، چي د ده دوسیه ئې مخ ته وړل. له هلیکوپټر څخه د کښته کېدو وروسته هلته شاوخوا ولاړو عسکرو ټولو په لوړ اواز افرینونه ورکول او ځینو خو حتی شعار ورکاوه، چي ډمبر قهرمان دئ. له دې خلکو سره باید همداسي وسي.
ډمبر وروسته یوې خوني ته بوتلل سو. هلته یواځي مېز ته کښېنستی. ښه منظمه ډوډۍ او هر څه ورته راوړل سول. له همدې خوني سره په نښتې بله خونه کي، چي توري هنداري ببله کړې وه؛ د امریکایي ځواکونو عمومي قومندان، د استخباراتو مسؤل او د قضیې څارنوال ناست وو.
څارنوال وویل: ډمبر بشري جنایت کړی، باید پر برقي چوکۍ کښېني او خپله جزا ووینې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وویل: دا د نظامي اصولو خلاف او زموږ د اجنډا سره په ټکر کي ده. موږ عملاً په جګړه کي یو. د نظامیانو مورال ماتېږي.

څارنوال وویل، چي امریکا لوی هیواد دئ. دا د ټول هیواد د بدنامی سبب کېږي. موږ تر انساني حقوقو پښه نه سو اړولای.

جنرال وویل: زه ستا د حقوقو په کیسه کي نه یم. زما یو سرتېري د افغانستان له ټول نفوس سره نه برابروم.

څارنوال وویل: دا د امریکا پالیسي نه ده.

د جنرال او څارنوال خبري تونديٍ سوې. په دې وخت کي د امنیت کس مېز په سوک وواهه او وئې ویل: بس کړئ، ماشومان خو نه یاست.

بیا ئې جنرال ته وکتل او وئې ویل: موږ دلته خپلو ګټو ته راغلي یو. مګر هوښیاري به کوو.

او څارنوال ته ئې وویل: ته به دي دا حقوق او قانون یو بغل ته کړې. دلته هغه حقوق چلیږي، چي د امریکا ګټي نه زیانمنوي. موږ باید له پېښنو خپله ګټه وکړو. ستاسي دوسیه دي پر مخ ولاړه سي، مګر له ډمبر سره غرض مه لرئ. هغه به له خپلو نظامیانو سره وي. رسنیو او ټولو ته پر وخت معلومات ورکوئ، چي محکمه روانه ده. هیڅ شی مه ځنډوئ او جنراله تاسي خپل نظامي مورال وساتئ او دا پېښنه عادي کړئ.

څارنوال وویل: مخالفت نه لرم، صرف ځان پوهوم. آیا دا قوتونو ته دښمن نه ډېروي؟

استخباراتي کس وویل: موږ د دښمن په لږېدو خوابدي کېږو، په ډېرېدو نه. موږ دلته پاته کېدو ته اړ یو، چي جګړه وي او جګړې ته جګړه کوونکي په کار دي او جګړه کوونکو ته سببونه او علتونه. ته څه فکر کوې، له زندانو څخه دا د قران شریف د توهین ویډیوګاني د بندیانو د ځورولو عکسونه په پټه خپرېږي؟ دا لوبه باید جاري وي، چي زموږ چلښت او پایښت او پاته کېدلو ته سبب وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال نور يخ او ارام سو. د استخباراتو کس جنرال ته وويل: ډمبر به بلې هفتې ته کويټ ته انتقال سي. يو څه وخت به دلته تېر کړي، د محکمې او نيولو ځيني عکسونه ئې رسنيز کړئ. تر راتلونکي هفتې ئې همدلته پرېږدئ او خاصو قطعاتو ته ئې وسپارئ، چي له بنديانو سره ئې مخامخ کړي او دی خپل قهر دلته وباسي. دا زموږ په گټه دئ. نن له عملياتو څخه چي ئې بنديان را وستلي دي؛ د هغو په پروسيس کي ئې شريک کړئ.

۞۞۞

دا نوې قطعه په دې مشهوره وه، چي له خلکو د اقرار اخيستلو خاص تاکتيکونه ئې زده دي او دوی هر ډول اصول ماتولای سي. لارا او گولډن په دې قطعه کي خاص نوم درلودی. کله چي به دوی دوه مست سول؛ بيا به ئې زندانيانو له شره امان غوښتی.

لارا گولډن ته وويل: نن مي يوه نوې مقاله د دې خلکو په اړه ولوستل. دوی ته درې شيان تر نورو ډېر مهم دي: لنگوټه، ږيره او پټ بدن. نن يوه نوې تجربه درته کوم، سخت به دي خوښه سي.

هغه د شپې چي ئې بنديان راوستلي دي، د هغو کار نن ما ته را پرېږده.

وروسته هغه نوي پنځه را وستل سوي کسان را وستل سول. لارا يوه عسکر ته وويل: هغه د دوی لنگوټې راوړئ. دا مځکه ډېره چټله ده، لږ ئې بايد پاکه کړو.

عسکرو ورته ويل، چي مځکه خو يې مخکي پاکه کړه.

لارا په داسي حال کي چي سگرېټ ئې کشوی، ول: مورغودې، زه درته وايم لنگوټه راوړه. ته دلايل وايې.

وروسته ئې د هغوی لنگوټې پر مځکه واچولې او پر مځکه ئې کش کړې.

بنديانو په مايوسه او مات حالت ورته کتل. هيڅ ئې نه ويل.

وروسته لارا چغه کړل، ول: سر او ږيري ئې ور ماشين کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنديانو ډېر زور وواهه. ترجمان ته ئې وويل، چي ته دې ته ووايه؛ هر څه چي وايي، منو ئې. مگر بړيري دي نه راخروي.
ترجمان نه يوائې دا چي ورته و نه ويل، بلکي څو نور ښکنځل ئې په ماته گوډه پښتو وکړل. بالاخره هر يو ئې جلا جلا ونيوی او سر او بړيري ئې ور ماشين کړې. وروسته لار ترجمان ته ووېل، چي دوی ته ووايه، چي کالي وکاږي.
په دې وخت کي يوه ځوان ئې، چي خيال محمد نومېدی؛ په غبرگون پر يوه سرتېري حمله وکړل. دوی هغه بېل کړئ او سپي ئې ور ايله کړه. په سپيو ئې کالي ور څيري کړه او په زور ئې ټول لوڅ لپړ ودرول. وروسته ئې ټول يو پر بل سربېره واچول او د اوبو تېز پايپ ئې ورته ونيوی.
له څو ورځو شکنجو وروسته دوی درک کړه، چي عام د کلي خلک ئې راوستي او د دوی راپور، چي له يو چا پيسې اخيستې؛ د هغه له دوی سره دښمني وه. نو راپورچي غلط خلک راپور کړي. بالاخره خلک ازاد او خپلو کورونو ته ولېږل سول. دوه سپين بړيري خو کور ته له رسېدو سره مړه سول او پاته دوه پاخه او يوه ځوان خيال محمد د انتقام په نيت له مخالفينو سره يوځای سول او د مړو سوو دوو سپين بړيرو زامن او لمسيان هم له دوی سره يوځای سول.
خيال محمد د دې نوي قطعې قومندان سو، چي په مخه به څوک شکمن په لاس ورتلی؛ واژه به ئې. مگر همېشه به ئې ملگرو ته ويل، چي يو ترجمان بايد ونيسو. زما د هغه ترجمان ښکنځل او لغتي نه هېرېږي. بالاخره يوه ورځ يو اجل اخيستی ترجمان د د بېسونو د تلاشۍ په وخت کي په لاس ورغلی. ملگرو ئې د بېلابېلو طريقو وژلو وړانديز کاوه. چا ويل: په راکيټ به ئې وولو. چا ول: پر بم به ئې کښېنوو. چا ول: حلال به ئې کړو. يو ناڅاپه د خيال محمد سترگي سرې سوې. ول: د رجې تېره تار را پيدا کړئ.
او وروسته ئې هغه ځوان ترجمان په دوو نفرو د رجې په تار حلال کړی.
خيال محمد چي وروسته حساب وکړی، يوائې د دوی له کلي په انتقامي جنگ کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسو تنو ځانمرگي کړي وه. او ده په خپل لاس دوه دېرش د حکومت کارمندان او شکمن کسان ویشتلي وه. مګر هیڅ کله ئې امریکایانو ته لاس نه وو رسېدلی.

۞۞۞

د ندامحمد ماما په ډېر زور او زاریو ندامحمد په ښار کي یوه پوه او د تجربې ډاکټر ته، چي د ده یار وو؛ راوستی. ډاکټر ته چي ئې د یارمحمد کیسه وکړه، نو ډاکټر خپله له ندامحمد سره مجلس شروع کړی.

- آښه ځوانه، پېښه خو پېښه ده. له پېښي تېښته نه سته. ته څه وایې، چي په څه شي به آرام سې؟
- زه باید خپل کسات واخلم او هغه کس باید اعدام سي.
- دا خو ناممکنه کیسه ده. امریکایان په امریکا کي محکمه کېږي. مګر فکر نه کوم، چي هلته دي هم محکمه سي.
- نو بیا کسات اخلم.
- څنګه ئې اخلې؟
- په کلي کي طالبان سته، له هغو سر ځم پاکستان ته او هورې ټریننګ اخلم؛ بیرته په تشکیل کي راځم.
- نو ته فکر کوې، پاکستان تا ته اجازه در کوي؟ چي خپل انتقام واخلې؟
- ولي یې نه را کوي سم مسلمان ملک دئ ټوله مدرسې او علما قربان یې سم هورې دي.

ډاکټر په دې وخت کي په کمپیوټر کي ګوتي و وهلې څو دقیقې وروسته یې یوه ویډیو پلې کړه په هغه کي یې د امریکا رئیس جمهور او د پاکستان صدر اعظم څنګ پر څنګ ولاړ وه خبري یې کولې په پښتو یو چا ترجمه ورسره ویل چي امریکا سږ کال بیا هم په خپله نظامي بودجه کي تر ټولو زیاتي پیسې پاکستان ته ورکړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب وویل:
ګوره ندامحمد پاکستان تر موږ ډېر د امریکا انډیوال دئ امریکا هم غیري مستقیم د پاکستان پر لاس خپل مخالفین ساتلي او هم د وطن دننه خپل متعهد حکومت دا لوبه ټوله د دې غټو ملکو ده موږ نیم د حکومت په نوم نیم د مخالف په نوم په بېلابېلو چمونو په دې جنګ کې درول سوي یو کنې د طالب وسلې د کم مسلمان ملک دي او حکومت په دې جنګ کې یوه مرمۍ هم افغانانو نه ده جوړه کړې مګر د دې جنګ ټوله مځکه او قربانیان افغانان دي د حکومت په لاس وژل سوي د انتقام په خاطر طالبان دي د طالبانو په لاس وژل سوي د انتقام په خاطر حکومتیان دي دا جګړې ټولي بې ګانه دي. موږ باید دا جنګ و درو کنې دا جنګ به موږ ختم کړي. ډاکټر صاحب زیاتي ویډیوګاني او خبري هم ندامحمد ته وکړې او یو څه د خوب او تسکین دوا یې هم ورکړه او هغه یې رخصت کړئ.
دا طوفان طبعي نه وو دا نړۍوالي ټولني د خپلو ګټو پر اساس تنظیم کړی وو چا سیاست پکښې کاوه، چا پروژې پکښې تر سره کولې چا هم خپلې ډول ډول وسلې پکښې ازمویلې او خرڅولې.
افغانان یې د ماشومانو په څېر پر ګروپونو وېشلي وه او یو و بل یې وژل او یو لوی طوفان یو لوی سقوط د یوه ملت غرقیدل او محوه کېدل روان وه خام مواد یې افغانان وه، د سونګ توکي یې افغانان وه، او لوبونکي یې نور څوک وه. توپان په غرغنډو کېدئ او قرار قرار تېزېدئ. د غلطو ترجمانیو، خصوصي دښمنیو، تاریخي حسادتونو او ترپګنیو په ګرم بازار کي بل اور ته هر چا خپل لرګي ور غورځول ځان یې مخکي کاوه او دښمن یې واهه او د وطن بربادۍ ته هیڅا حساب نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان مستوونکي

زرمیر په عامه توگه په ملي تاجر مشهوره وو، مگر د کابل د خائینانو او د جنگ د نامیانو ټولي گټلي پیسې او کیسې ده ساتلې، په کابل کي چي کوم ډیلونه کېدل په ترکیه او نورو هیوادونو کي د پیسو تسلیمول او په کابل کي د ضمانت کول، د ده پر غاړه وه، ده په سرایي شهزاده کي یو ښائستوکی دفتر هم درلودی، د جمعې د ورځي د تاجکستان مېله او په میاشت کي یو ځل د دوبی، په بله میاشت کي د ترکیې مېله یې نه قضا کول، پیسې وې چي هر څه یې کولای سي او ده هر څومره پیسې درلودې، د پروژو خرڅول او تورو پیسو سپینولو له ده څخه ښامار جوړ کړی وو.

د هغه کار وبار له عقله وتلی وو، په دې وروستیو کي چي سیاست پر هر څه سپور سو، د نورو په څېره ده هم سیاست ته ور ودانگل، په نوي حکومت کي چي هر چا جرئت کوی چي کاندید سي، د ښار له مشهورو رقاصو څخه نیولې تر مشهورو غلو او قاچاقبرو پوري، د بهرنیو له قراردادونو څخه نیولې د ښار تر مشهورو مردگوانو پوري، هر څوک کاندید وه، علت یې دا وو چي پارلمان قضایي مسئونیت درلودی، نو هر چا کوشش کوی چي خپله بدلاري د ملت په سپېڅلي کور کي پټه کړي.

زرمیر هم دوې خپلي درلودلې او دوې یې په پور کړي او پارلمان ته کاندید سو، کارونه یې ډېر وه، نو فکر یې وکړی چي باید یو خپل باوري او تکړه کس د خپلو چارو مسئول کړي، چي څومره فکر یې وکړی تر امید بهترین کس په نظر وره نه غلی، امید یې د خاله زوی وو، تازه یې په هند کي په حقوقو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي علومو کي ماستري کړې وه او اوس پر کور وو، یوازي به کله ناکله په تلویزونو کي سیاسي بحثونو ته تلی، نور نو بې کاره وو.

زرمیر هغه ته زنګ وواهه او له ډېرو چنو وروسته یې راضي کړی، چي د ده د دفتر چاري پر غاړه واخلي، هغه دا شرط پر کښېښووی چي په هفته کي به دوې ورځي حتمًا حاضر وي، ده ورته وویل چي اولي دوې میاشتي هره ورځ حاضر یم، له هغه وروسته چي ضرورت وو راځم.

په دا سبا امید په دفتر کي کار شروع کړی، په هره برخه یې ځان پوه او خبر کړی، یوه خبره زرمیر ویل او مانا دار به یې ورسره خندل، ویل به یې: امید خانه! زموږ سره چي ګرځې ډېر څه به وینې؛ خو ځان به تېر راوړې، مزې به دي وي مزې.

یوه ورځ دفتر ته د امید د ښوونځی د دورې یو هم صنفي راغلی، امید فکر وکړی چي زما لیدو ته راغلی دئ، خو هغه زرمیر ته وویل: زه رئیس صاحب اداره امور را واستولم، یو څه تحویلي وه. بیا یې بسته ورسره خلاصه کړه او یو لک او پنځوس زره ډالر یې زرمیر ته وسپارل، زرمیر د پیسو د شمېرلو وروسته هغه ته مانا دار وخندل ویې ویل: رئیس صاحب! اوس دي لا مبارک سه، په کندهار کي په ورځ کي دومره پیدا کولای سې؟ د کندهار ګمرک ډېر برکتي دئ.

امید چورتونو واخیستی چي دې هلک خو مکتب په ټېلو ټېلو خلاص کړی، دومره ټمبل وو چي درې ځله په کانکور کي بې نتیجې سو، دا دومره پیسې یې له کومه کړې او اوس څنګه رئیس سو، ده به لا دا چورت وهی چي زرمیر پر ږغ کړه: امید خانه! رئیس صاحب مخکي د هرات په ګمرک کي مامور وو، اوس دا دئ د هغې وظیفې له برکته د بلي چوکۍ مستحق سو، دغه یو نیم لک او رئیس صاحب په هره میاشت کي دېرش زره جمعه کوي، دا ټول د ترکیې له حسابه د اداره امور د رئیس صاحب اکاونټ ته ځي ، دا دي درسره یاداښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. وروسته د گمرک نوي رئیس پارچه واخیستله او نیم ساعت وروسته په فسبوکونو کي د کندهار د گمرک د نوي رئیس صاحب له ټاکل کېدو سره د مبارکۍ پیغامونه خپرېدل.

د رئیس صاحب له تګ وروسته یوه وچه کلکه ناجوړې نجلۍ راغله او زرمیر صاحب ته یې وویل: زه فلانکي استاذ را استولې یم، هغه سلامونه ویل او پرچه یې راکړه. پرچه یې زرمیر ته ونیول، زرمیر چي په فسبوک کي ویډیوګاني اړولې را اړولې، همداسي یې تلیفون ته کتل نجلۍ ته یې وویل: استاذ پسي پرېږده، ته تر استاذ مهمه یې. بیا یې یو رقم له ځان سره وخندل او و یې ویل: خدمت وایه!

نجلي وویل: موږ د کابل پوهنتون محصلین یو، دا کال فارغه کېږو، د فراغت له پاره مو مرسته په کار ده.

زرمیر هم هغه سي په چوکۍ کي ځنګېدی ویې ویل: پوهنتون مو څه په درد خوري، پیسې پیدا کړئ، ته به داسي وکړې چي سبا ماځیګر پنځه بجې په کارته نو کي زما ځای ته راسې، هلته به خبره وکړو، امید په حیرانۍ زرمیر ته وکتل، ځکه چي پر پنځه بجې د بې ګانه نجلۍ یوه لیري او د مېلمنو دفتر ته غوښتل، څه مانا یې درلوده، خو ځان یې تېراوه.

سبا چي امید دفتر ته راغلی زرمیر وختي لا راغلی وو، د دفتر د تلیفون څو زنګه زرمیر نه جوابول، اخیر یې نفس تنګ سو، امید ته یې وویل: دا تلیفون پورته کړه! ورته ووایه چي زه نه یم، د یوې میاشتي له پاره دوبۍ ته تللی یم، محصلین په دومره مصرف نه ارزي.

یو ګړی وروسته یو کس په نظامي درشي کي راغلی، زرمیر ورته راپورته سو، روغبړ یې ورسره وکړی، بیا زرمیر انرژي ورته کښېښوول، نظامي کس ورته وویل: یاره زرمیر خانه! دا ځل به هم همکاري کوې، جنرال خو دي کړم، مګر ترفیع او یو ښه بست به راپیدا کوې.

زرمیر پر زنګانه وټکاوه ویې ویل: ورسه! زړه مي مه خوره، هغه د پېښورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره چي وايي ټايم به لګې خرڅه به پې راځي. له دې سره دواړو په زوره وخندل، زرمير ورته وويل: يو ښه ارام ځای به درته پيدا کړم، کرار ورته کښېنه، نه به ټک وي نه به ټوک.

جنرال يو ناڅاپه وويل: نه پام! ارام ځای په درد نه خوري، پيسې خو په جنګ او نا ارامه ځای کي دي، دومره وخت دي تجارت وکړئ په دې پوه نه سوې چي د دنيا اتيا فيصده پيسې په جنګ کي دي او اپراتيفي پيسې دي چي پوښتنه يې نه سته، خالي د عسکرو شمېر ورکړه، جګړه او ډزي وکړه او مهمات خرڅ کړه، د تلفاتو راپور ښه غوښن وليکه، د اکرامیې پيسې بېله د نوي جلب جذب نوي تجهيزات او د تعمير د ترميم پيسې، هر څه درته په جېب کي پاته دي.

زرمير وويل: نو دا نظام خو ټول وايي چي د پښتنو په لاس کي دئ، نو بيا ولي دومره پيسې پر رتبو او بستونو ورکوئ، خو هر څوک مو خپل دي.

جنرال ورته وويل: ګوره زوروره! زه به دا نظام درته تشريح کړم د بن په کنفرانس کي يوه جوړه دا سوې چي درې نظامي ارګانونه وزارت داخله، دفاع او امنيت ټلوالي ته ورکول کيږي، نو ځکه هم هلته فهيم مارشال سو او پر هم هغه اساس سلګونه جنرالان يوازې د پنجشېر سول.

زرمير ورته وويل: د پنجشېر که د تاجيکو؟

جنرال وويل: نه يوازې د پنجشېر، بلکي د بدخشان، تخار، بغلان، مزار او پاته سو تاجيک ټول تاجيک لس جنراله نه لري، مګر يوازې پنجشېر تر زرو ډېر جنرالان او ډګروالان لري، نو وزارت دفاع د ټولو ولايتونو لوړبستونه، داخلي ټول بستونه او د امنيت ټول بستونه له دوی سره دي، چي خپله يې کوي که يې خرڅوي، مګر کښته عسکر او نظاميان له ټولو ځايو دي، د خوار او غريب اولاده يو او بل سره وژني، د جنوب خلک، هزاره او مشرقيوال ځوانان تر ټولو زيات وژل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمیر وویل: جنوب والا خو ما هیڅ نه دي لیدلي.

جنرال وویل: نه! هلمند، روزګان، کندهار او د جنواب ولایت تر ټولو ډېر تلفات لري، یو خو دښمن ټول نفوس ګیري له همدې ولایتونو کوي، له بلې خوا هلته ځایي عسکر پوله ساتي او اربکیان ټوله دوی خپله دي، د ورځې تر سل زیات تلفات لري او په نظام کي تر ډګروال پورته نه لري. مشرقیوال زیات په اردو کي دي، بل خوا کنړ ډېري زیاتي قربانۍ لري، خوست، پکتیا او پکتیکا بیا په صفري قطعاتو او کي پي ایف کي سخت تلفات لري او دا دي هېره نه وي چي بامیان، بدخشان، او تخار هم په اردو کي سخت تلفات ورکړي دي، مقصد د نظام پاچاهي ټوله له پنجشېر سره ده.

زرمیر جنرال ته وویل: خې! هغه دئ چي وطن داسي ګلي ګلزار دئ. بیا زرمیر یو چا ته زنګ وواهه امک امک یې ورته وویل او د جنرال صاحب له پاره سودا وسوه. جنرال ولاړی زرمیر امید ته وویل: امید جانه! داسي غوري دي، که یې زه ونه کړم بل همدا کار وبار کوي.

زرمیر په دې وخت کي وویل: امید خانه! درځه چي یو ځای د غرمې ډوډۍ هم وخورو او یو څوک به هم درباندي ووینم. موټر ته وختل او د ښاري نو خوا ته روان سول، په ښار کي بیربار تر پخوا ډېر وو، فقیران تر سودا اخیستونکو ډېر وه، د زرمیر د موټرانو کاروان په هارنګونو ځان ته لار خلاصوله، ترافیک هر ځای دوی ته سلامي کول او زرمیر به ورته کتل هم نه، خو د خلګو پر مخ د وراخطایي نخښې معلومېدې، دوی په ښاري نو کي بخارا هوټل ته ننوتل، دا د ښار تر ټولو لوکس هوټل وو، یوه د لنډ قد درلودونکي ژر دروازه خلاصه کړه، د هوټل منېجر رامنډه کړه ویې ویل: رئیس صاحب! وکیل صاحب اینجا برایت منتظر است.

دی یې یو مخصوص اطاق ته رهنمایي کړئ، کله چي دروازه خلاصه سوه د ظریفو او ښځینه عطرو بوی رانوتی، دوی چي ورننوتل، پر مېز باندي مخامخ د پارلمان یوه نسبتًا لنډ قدې ښځه ناسته وه، په خندا را ولاړه سوه، زرمیر خان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ټيټه چمبه ورکړه، لکه ښه ټينګ پخواني ياران چي وي، بيا يې وويل: ډوډۍ مي ستا له طبيعت سره سمه راغوښتې ده، را ځه مهرباني. زرمير اميد ورته معرفي کوی، خو وکيلي ډېر په اعتنايي سره سر وښوروئ او خبري يې شروع کړې ويې ويل: رشتيا وايې، ځان دي کانديد کړئ، نو رياست ته دي اړولي دي که معاونيت ته؟

زرمير وخندل ويې ويل: ته وده! يو وار راسو بيا به ګورو، اوس لا وختي دئ.

بيا وکيلي وويل: هغه ستا ملګری وکيل صاحب د قندوز د سقوط هيئتي اخيستې ده، دا به نه ځني را رانيسې؟

زرمير وويل: په څو يې غواړې؟

وکيلي وويل: په پنځوس زره. بيا زرمير زنګ وواهه، څو دقيقې يې زنګونه ووهل په دريم زنګ يې وکيل پيدا کړئ، له ډېرو چنو وروسته وکيل راضي سو، خو نرخ يې يو لک ډالر ووايه، بيا زرمير وويل: زه فيصله کوم، دواړه وکلات ماته راکړئ. آخر يې خبره په پنځه اويا زره ډالره خلاصه کړه، هغه هم د زرمير په احترام. زرمير د تليفون وروسته وکيلي ته وويل: خوشحاله سوې؟

هغې ناز وکړی ويې ويل: ګرانه سودا دي وکړه. ده ورته وويل: يو لک خو به والي درکوي، پنځوس قومندان او اويا به له رئيس امنيته اخلې، نور هم پيدا او پنا پکښي سته، ناشکري مه کوه.

وکيلي وويل: ځه خدای به يې خير کړي. بيا يې پسي وويل: اوس نو دا نوي څلور پروژې چي مي د ښځو له پاره اخيستي دي، د دې خريداران دي پيدا کړه؟

زرمير وويل: پيدا کړي مي دي؛ مګر په څو فيصدي يې خرڅوې او زما فيصدي به څو وي او بل په کومو ولايتونو کي دي، ولي يې خپله نه کوې؟

وکيلي وويل: تا ته زه ډېره بې کاره درمعلوميږم زابل، غور، ډايکندي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بادغیس ته به زه روانه یم پروژې به کوم، کونډې به راټولوم، کار به ورپیدا کوم، یا به بویونو کوچنیانو ته په کېږدیو کې صنفونه جوړوم.

زرمیر په زوره وخندل وکیلې و ویل: ښه فیصدې یې پنځه دېرش فیصدې ده، ستا شپږ فیصده ده، درې پر ما دي او درې پر مقابل لورې، له ډېرو چنو وروسته خبره په دېرش فیصده خلاصه سوه او زرمیر خپله فیصدې اته ته لوړه کړه، څلور پر وکیلې او څلور پر مقابل لورې.

کله چې له هوټله بیرته راووتل زرمیر څلور سره پروژې پر دریم لاس په څلوېښت فیصده خرڅې کړې او څلور فیصده یې هم واخیستل.

سبا سهار چې کله امید صرافۍ ته ولاړی، د لېسې د وختونو یو سپین ږیری استاد یې راغلی، دی ژر مخ ته ورغلی، لاسونه یې ورمچ کړه را یې وستی دننه یې کښېنوی، چای یې ور واچولې، هغه وویل: معاش خو اوس نه سته، ماش وي، هغه هم کله ناکله وي، بچو ته مې دي خدای (ج) جنت ورکړي، له بهره پیسې رالېږي، په حواله پسې راغلم، په دې اخیر عمر کې مې خدای (ج) دا یوه ناره واورېده او تعلیم آفته بچې مې په بهر کې خوندي کړه، دلته به یا مړه کېدل یا به یې بل څوک واژه، وطن خو هغه سې د سوداګرو په لاس کې دئ. امید له ځان سره سخت پیکه سو، په بې خوندۍ یې وویل: استاذه! د ملت ګناه هم ده، هر څوک یې پر اوږو سپور دئ، دوی یخ پخ ورته ګوري.

استاد وویل: امیده بچو! ملت یې له اخه او ټوخه واچوی، پر خلق دیموکراتیک یې حساب وکړ، ټول کمونستان وختل شعار یې کور، کالي، ډوډۍ وه، خو له ملت څخه یې له دې درو سره سره امن او سوکالي هم واخیستله، پر مجاهدو یې حساب وکړ، هغه توپکیان سول، په سرونو کې یې مېخونه ورټکوهل، سینې یې څنې پرې کړې، رقص مرده یې په وکړی، په ناموس پسې یې کورونو ته ورننوتل، د هغه د ختمولو له پاره طالبان راغلل، سپیني ملايکې وې، لږ وخت به نه وو تېر سوی چې د پنجاب فوج په ګډه سو، بیا دا نوی حکومت راغلی، ښه کارونه یې هم وکړه؛ مګر وروسته دوی په فساد کې تر هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړول، اوس ته ووایه ملت په چا باور وکړي؟

استاد به لا نور څه ویل، یو دم یې خبري بندي کړې ویې ویل: ورک یې کړه څه یې کوې، دغه حواله را اجرا کړه. وروسته یې خپلي پیسې واخیستې او پر خپله مخه ولاړی.

یو ساعت وروسته زرمیر راغلی امید ته داسي معلومېده چي د سر دښمن یې راغلی، د استاد خبرو ډېر بد تاثیر پر کړی وو، ځان د وطن غدار ورمعلومېدی، خو هغه یې په ځان پوه نه کړی، هغه له راتګ سره سم وویل: امیده! انګلیسې خو دي ښه ده، د فلانکي کمپ څخه یو امریکایي جنرال زنګ را وهي، ترجماني به ورسره راوکړې.

یو ګړی وروسته زنګ راغلی، جنرال ځان معرفي کړی او ویې ویل: د ارګ یو امانت دئ، باید انتقال سي، په اماراتو کي یې په څو فیصده سپینوې؟

ده لس فیصده ورته وویل، هغه وویل: دا بیخي ډېري دي، یو مناسب قیمت ووایه! چي زما انتقال ما ته ګټه وکړي.

ده وویل: ته خپله فیصدي چیري غواړې؟

هغه ورته وویل: زه خپله فیصدي په اماراتو کي غواړم، دا پیسې امریکا ته نه سي انتقالېدای، زما فیصدي په اماراتو کي زما د ګرلفرینډ نوي کار وبار ته، چي هلته یې شروع کړی دئ، انتقالېږي.

بیا زرمیر وپوښتل: څو پیسې دي؟

هغه وویل: دوی خو اوس یو سلو پنځویشت میلیونه وایي؛ خو زه فکر کوم چي د تړون تر وخته به پنځوس انتقالات ورته تر سره سي، سم قرارداد را سره وکړه! چي اسمان ته وخېژې.

بالاخره په دوولس فیصده تړون وسو، چي اووه فیصده د زرمیر وې او پنځه فیصده د هم هغه امریکایي لوري وې، له دغي ورځي وروسته دوی بیا ارامه ورځ نه درلوده، هره ورځ انتقالات روان وه او امید درک کړې وه چي امریکایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوری یوازي هم نه دئ، ډېر شریکان لري او پیسې یوازي دوبۍ ته نه، بلکي څو نورو مملکوتونو ته هم انتقالېږي.

امید ته هغه خبره، چي خلګو به ویل چي میلیارډونه ډالر راغله څه سول، اوس ورمعلومه سوه چي له چا سره او چیري وه.

یوه ورځ عجیبه پېښه وسوه، زرمیر نه وو د دفتر تلیفون ته پرله پسې زنګونه راتلل، کله چي امید تلیفون پورته کړی له هغې خوا یو چا په سوي اواز وویل چي نیم قطار طالبانو ونیوی، یو پنځوس میلیونه ډالر، یو سلو دوپنځوس د سرو زرو خښتي، یو دېرش میلیونه درهم او څلور میلیونه یورو، ټوله له دوی سره دي، امید څو دقیقې هوایي وو، وروسته یې حواص راټول کړل، زرمیر یې پیدا کړی او په سوي ساه یې ورته وویل: عاجل دفتر ته راسه! یوه پېښه سوې ده. نیم ساعت وروسته چي زرمیر راغلی او ده کیسه ورته وکړه، توقع دا وه چي هغه به چیغي کړي، مګر هغه ډېر ارام وو، لکه هیڅ چي نه وي سوي، یو زنګ یې ووهی، امید د زرمیر خبري اورېدلې، زرمیر په ډېر جرئت سره السلام علیکم ورحمت الله وبرکاته وویل، چي دا د ده تر پخوا متفاؤت سلام معلومېدی، بیا زرمیر وپوښتل: مولوي صاحب! په کوټه کي یې؟

هغه وویل: هو! خانه څه غوري دي ستاسي خواته؟

زرمیر ورته وویل: خیرت دئ، ته نوې ناولده وکړه.

د هغې خوا کس وویل: ښه سو چي زنګ دي وواهه، زما خپله خیال وو چي زنګ در ووهم، هغه زموږ یو ملګری یې نیولی دئ د اعدام حکم هم پر ختلی، د دې چاره بېله تا بل څوک نه سي کولای، حکومت خو دي ښېله هغه هم ټول په جېب کي دئ.

زرمیر وخندل ویې ویل: ستا د دعا په برکت نوم او ادرس یې راکړه. وروسته یې هر څه یاداښت کړه.

بیا مولوي صاحب وویل: دلته مي ختمې شروع کړي دي، ستا یې کور ودان، مځکه مي ستا له برکته واخیسته، په دوه جریبه کي مي کور او کوچنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

باغچه اچولې ده او په پنځه جریبه کي مي د یوې مدرسې خیال دئ، د خیر کار دئ ستا به هم دعا گویه ډېر سي.

زرمیر وویل: څومره مصرف به وکړي؟

ملا په خوله لنډ حساب وکړی، ویې ویل: یاره! یو دوه نیم زره لکه کالداري به سي.زرمیر امید ته اشاره وکړه چي ته دا ډالر کړه، زرمیر چي ډالر کړه دوه نیم لکه ډالره کېدل، زرمیر وویل: مولوي صاحب! دا مدرسه لږ غټه کړه چي ثواب یې لږ ډېر سي، په کوټه کي به پښتون اباد صرافي ته یو څوک ورواستوې، چي څومره مصرف کوئ هغومره به درکړي، تر درې زره لکه کالدارو پوري یې درکوي. مولوي صاحب تلواري سو ویې ویل: موږ مصروفه خلگ یو، یو واري دي یې زما حساب ته راواړوي، زما حساب خو ستا سره سته. ده وویل: مشکل نه لري، زه به یې در انتقال کړم.

مولوي صاحب اخیري فرمایش د توپکونو درلودی، ویې ویل: جهاد دئ، ته پوهېږې دښمن قوي وسلې لري، موږ خالي لاس یو، هلکانو هلته دا د اردو وسلې ارزانه پیدا کړي دي، دانه له یو لک شل زره څخه تر یو نیم لک کالدارو پوري دي، خدای و است، مگر یو شل دانې توپکونه خو عاجل راپیدا کړه او بل یو دېرش دانې مخابرې او توپنچې مي چرکیانو ته په کار دي، اوس هلکان په ښارونو کي دي په هغو یې ښه لاس خلاصېږي.

زرمیر وویل: مولوي صاحب! پیسې به یې زه در کړم، نور نو په اسلحو تاسي ښه پوهېږئ.

مولوي بېله څنډه په خندا وویل: سمه ده ته د پیسو غم وکړه.

بیا مولوي صاحب وویل: زموږ خوا ته څه خدمت سته؟

د دوی له خبرو څخه داسي معلومېده چي مولوي مخکي لا په کیسه پوه دئ، مخکي له مخکي یې لا زرمیر بار کړی.

زرمیر په ماته خوله ورته وویل: مولوي صاحب! مجاهدینو په غزني کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرونه درولي دي، که مو يوه لار ښوونه ورته وکړه.

مولوي صاحب په خوند ورته وويل: اخود به يې وکړم، ته خو خپل سړی يې، په شريعت کي د چا بې ځايه زهيرولو ته اجازه نه سته.

زرمير چي تليفون قطعه کړی، بل زنګ يې واهه له سلام سره يې وخندل ويې ويل: څارنوال صاحب! څنګه يې، څه کيسې دي، څنګه کور مي درته خوښ کړی وو، اوس به ښه راحته يې، ګوره! دا په لسو بيسوو کي جوړ دئ، د کارته سه تر ټولو ګرانه مځکه همدا ده، خيال يې ساته.

څارنوال وويل: کور دي ودان حاجي ګله! ستا برکت دئ، زما خو ولاکه لمسو لا دا خوب ليدلی وای.

زرمير وويل: دا کور نو بيا بېله نوي ماډل لکسس زرې خوند نه کوي، يو دانه مي پرون ځان ته له دوبۍ څخه راوغوښتی، ستا چاره مي هم وکړه تا ته مي هم راوغوښتی.

څارنوال وويل: ژوندی دي يې! زه خو دي په دې بيخي وګټلم. څارنوال بيا وويل: رئيس صاحب! څنګه دي زنګ وهلی وو، خيرت خو به وو؟

زرمير وويل: دغه شمېره بندي مي په کار دئ.

څارنوال وويل: پر دې خو اعدام اوښتی دئ، هيڅ امکان نه لري.

زرمير وويل: امکان يې په تا پوري اړه لري، زما دی په کار دئ.

څارنوال وويل: ته صبر قاضي صاحب سره بايد خبره وکړم.

زرمير وويل: په هر څو چي کېږي، خبره يې يو طرفه کړه. نيم ساعت وروسته څارنوال زنګ وواهه ويل يې: په کارته سه کي چي د حوزې پر مخامخ دا نوي بلاکونه جوړېږي، قاضي صاحب غواړي چي هلته دوو زامنو ته، چي ډېر پر ګران دي، کورونه واخلي، نو يو بندي ازادول به ډېر اسانه کړي.

زرمير بېله دي چي نرخ معلوم کړي وويل: د دواړو تذکېرې راته راواستوه، بندي له دوسيې سره زما کور ته راوله، د شپې به ډوډۍ زما سره وخورئ.

په يوه ساعت کي دغه هر څه تر سره سوه. په کوټه کي پيسې انتقال سوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال ته د موټر اسناد واستول سول، قاضي ته د دوو نوو اپارتمانو ټاپه سوي اسناد ورسېدل او بندي له دوسيې سره د زرمير مېلمستون ته راغلی، له ويډيويي خبرو وروسته د زرمير موټرونه په غزني کي پر قاچاقي لارو بهر ته وخوځېدل.

اميد له ځان سره چورت واهه چي خلگ چي شکايت کوي چي کارونه يې مياشتو او کلونو ته ځنډيږي، هغوی پيسې نه مصرفوي او چارواکي دلته مصروف دي.

په دا سبا چي کله دوی دفتر ته راغلل، گوري چي يو کس په شخصي کالو کي راغلی دئ، دمخه يې ځان معرفي کړی، زرمير لاس ورکړی پر مخ يې مچ کړی او ويې ويل: چيري يې، چي نه معلومېږې؟

سړي په ماته خوله وويل: هم دلته گرځو، سړی ډېر تروش وو، وروسته يې زرمير ته د هغه څو تليفوني مکالمې ور واورولې، د زرمير بانه لا نه دي درانه سوي اميد لړ وارخطا سو، خو زرمير ورته وويل: امير صاحب! د ملي امنيت د مکالما د اورېدلو او تعقيب آمر دئ، زموږ يار دئ.

بيا يې کرار يو سپين پاکټ د کوچ پر بازو ورته کښېښوی، اميد د سترگو تر کونجو ورته وکتل او د ډالرو دوې بستې په سپين پاکټ کي په نظر ورغلې، د آمر صاحب خوله بيرته د اوبو ډکه سوه، تندی يې وغوړېدی او ښه گپه يې شروع کړه، بيا يې تليفون زرمير ته ورکړی ويې ويل: خپله يې ډليټ کړه، چي په زړه کي دي شی در ونه گرځي. د اميد نور مغزو کار نه کوی، حکومت د حکومت مخالفين، بهرنيان وکيلان او هر څه په فساد کي غرق وه، هيڅ داسي څوک او ځای نه وو پاته چي د معملو برخه نه وي، مات سوی ملت پر ماتي بېړۍ سپور وو او ماته بېړۍ د خدای (ج) په فضل روانه وه، ماڼوگانو يې د سمولو پر ځای تختي کښې او هوسېدل.

نن د انتخباتو نتايج اعلانېدل، زرمير په اولو پنځو کسانو کي وو، چي تر ټولو لوړي رايې يې وړي وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې بجې به وې چې امید پر تلیفون د زرمیر مسیج ولیدی، لیکلي یې وه چې موټروان در استوم، وزیر اکبر خان څورلسم سړک ته راسه، چې بریا لمانځو، د امید هیڅ زړه نه وو، زړه و نا زړه وو، پر شپږو بجو هلته ولاړی، څورلسم سړک ارګ ته غځېدلې لار ده، هلته یو ډېر لوی کور ته ورننوتل، دا لوی کور څو اوسپنیزې دروازې درلودې، چې ټولې زرې وې، غټ غټ ګارډان ولاړ وه، امید خپل نوم ورته ووایه، هغو په لیست کې وکتل، وروسته یې دی په ډېر احترام دننه رهنمایي کړی.

دی چې ورننوتی چې په ښار کې ده پېژندی او مشهوره وو، هغه ټوله دلته وه، اکثره نشه وه، د چا لا تازه په لاس کې وه، ځان یې نشه کاوه، نر، ښځې، مخالف او موافق ټول یو ځای وه، رقصېدل او خوښ خوشحاله وه، امید ته د دوی رویي عالمي جنګونه مخالف بحثونه او هر څه سترګو ته ودرېدل، هغه ولیدل چې سهار یې په تلویزون کې ښکاره کړي وه چې په نورو وکیلانو پسې یې چکوش څغلوی، هغو تر نورو لوړ خندل او د چا یاد هم نه وه چې دوی سره مخالف دي.

لنډه دا چې امید هغه څه ولیدل چې باور یې نه کېدئ. سبا وختي امید د هند سفارت ته ولاړی او د وېزې له پاره یې اپلای وکړی، درې ورځې وروسته یې وېزه راغله، له میدان څخه یې زرمیر ته خپله استعفاء پر وآټساپ ولېږله، دی به لا طیارې ته نه وو ختلی چې پر تلوېزون یې اعلان وکړی چې د پارلمان ریاست له اوږده جنګ څخه وروسته، د میلینونو ډالرو د کښته پورته کېدو په پایله کې د باګرام له هوایي میدان څخه د غولو د ټانکرانو د ایستونکې قراردادي له خوا واخیستل سو، زرمیر د لومړي مرستیال په توګه اعلان کړل سو، د ښار مشهوري او مشهودي رقاصې پر تلویزون د پارلمان د ځواني وکیلي په توګه د نوي ځوان پارلمان په اړه همدې تلویزون ته معلومات ورکول، چې دا یې مخکې ویانده وه.

فیسبوکونو د پارلمان د څو ورځو خونړیو جګړو ویدیوګاني خپرولوې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت سور جرابي ویاند د ځوان حکومت، ځوان پارلمان او ځواني اداري بیانیه ورکول.

خو ځوان امید چي سرې جرابي او بهرنی پاسپورټ یې نه درلودی، له لوی علم، پوهي، ډگریو، ارمانونو او هیلو سره طیارې ته وختی، طیارې پر کابل دوره ووهل او کرار کرار د تیارې په لمن کي د یوه نوي طوفان په لمن کي د ناامیده، امید له سترگو الونی سو، د امید د سترگو له کونجه یوه اوښکه پر مخ راتوی سوه، داسي معلومېده چي امید نور وطن له هر څه سره د زړه په هدیره کي دفن کړی.

طوفان هم هغه سي ورځ تر بلي خونړی کېدئ او د هیواد سست سوي میلونه نور هم سستېدل، طوفان لا روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان مور لومړی ځل

د امریکا سفارت په کابل کي سفارت نه دئ، بلکي یو بشپړ حکومت دئ، چي افغانستان او منطقه ټوله کنټرولوي، که څه هم دلته هم سیاسي کشما کشونه سته، مگر بیا هم ټوله یوازي د امریکا گټي ته ژمن دي، خو د ټولو تعقیب او کنټرول د امریکا د استخباراتو په لاس کي دئ، هغوی چي څه وایي هغه به کیږي.

دلته د سفارت برخه دوې څانگي لري، قونسلي چي وېزې او نور اړوند قونسلي چاري مخ ته وړي، له سیاست او نورو سره یې څه اړه نه سته، ډیپلوماټیک برخه، چي د امریکایي سیمي ماموریت او نوري ډیپلوماټیکي چاري مخ ته وړي او تقریبًا دا د امریکا مخ او خوله ده، مگر اصلي کارونه یې د استخباراتو له لوري سمبالیږي، چي طرحي او مسایل څېړي پرېکړي کوي او بیا پرېکړي پر درو لارو وځي، که د زور مسئله وي فوجي او نظامي اړخ ته سپارل کیږي، نور هغوی پوه سوه او لاره یې که سیاسي وه نو ډیپلوماتیک برخي یې په خبرو کیسه مخ ته وړي او که اداري اجتماعي وه، بیا نو د پروژې برخه ده، چي له انجوگانو سره ښکاره او پټ تړونونه لري.

ولي د سولي په برخه کي بحثونه موقف او هر څه متفاوت دي، د سولي له پاره خاص استازی تر ټولو زیات دخیل دی او یو لوی ټیم له زیاتو اړخونو سره اخته دئ، چي څنگه دا حالت په خپله (امریکا) گټه راټول کړي.

کوچني مخالفتونه یوازي مېتودونه او طریقې بدلولای سي، د نتیجو بدلول نه د چا واک دئ او نه هم دومره جرئت سته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم د ديموكراتانو او جمهوريانو خپل زور ازمولي سته، مگر دومره نه دي چي د استخباراتو لويه لوبه ورخرابه كړلای سي، نو ځكه هر څوک په احتياط او كراره قدم اخلي.

د دغي ټولي لوبي كيسه د امريكا د تاريخ د تر ټولو ځيرک او پخواني ډيپلومات افغان اصله امريكايي په لاس كي ده، دی د منځني ختيځ، افغانستان، پاكستان، عراق او نورو سيمو په سياست كي فوق العاده ځای لري، د دغي سيمي د نيمي پيړۍ اكثره سياستونه د امريكا له لوري د ده پر لاس لوبېدلي او ده هم د يوه متعهد امريكايي په توگه په ډېره معقوله توگه د امريكا په گټه لوبولی دئ. كه څه هم په ختِه افغان دئ، مگر تر ډېرو امريكايانو ډېر زيات امريكايي دئ، ده وكولای سوای چي په افغان جهاد كي د امريكا رول ډېر ښه ولوبوي، بون يې د امريكا د گټو پر اساس كاميابه كړ.

په افغانستان كي يې د امريكا د گټو پر اساس څو ځله حكومتونه جوړ كړل، په عراق كي يې وضيعت د امريكا په گټه وڅرخاوه، امريكا يې په گټه له عراقه و ايستله او اوس بيا مامور وو چي امريكا د خپل تاريخ تر ټولو له اوږده جنگ څخه ښنگه وباسي، كه څه هم ماموريت د امريكا د جمهور رئيس په وسيله وركول سوی وو، مگر ټول پوهېدل چي دا ډيپلوماټيک نه، بلكي استخباراتي ماموريت دئ، نو ځكه د نوي رئيس جمهور په راتگ هم ليري نه كړل سو، بلكي ماموريت ته يې ادامه وركړه.

د ده په ښنگ كي د امركا د ډيپلوماټيكي اداري تر ټولو فعال سفير هم له ده سره په همكارۍ كي مكلف دئ. د امريكايي قوتونو د افغانستان د برخي مسول د مسلحو قواؤ اختيار كل هم د خاص استازي خبري مني، مگر هغه وخت چي استخبارات يې ورسره تائيدكړي، په مجموعي توگه ټولي خبري د استخباراتو تر فلټر وزي، مگر حتی استخبارات هم مكلف دي چي د خاص استازي خواهشات ومني، ځكه پرېكړه دا ده چي امريكا بايد حالت تغير كړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان حالت د دوی په گټه نه دئ.

۞۞۞

د استخباراتو په مرکزي دفتر کي غونډه وه، د استخباراتو رئیس ډېر عصابي وو، لوی سیگار یې پرله پسې په زوره زوره کشوی، بیا یې خپل لومړي مرستیال ته وویل: دا احمقان زموږ ټول تقسیم اوقات راخرابوي، زه نه غواړم چي د سولي کیسه دي دومره تېزه سي، دوی خپل سیاست کوي، خو زموږ لوبي ته یې پام نه دئ، تر هغو روسیه او چین په پوره توگه په سیمه کي فعاله سوي نه دي، تحول ته اړتیا نه سته، دا کیسه باید روانه وساتو.

مرستیال ورته وویل: دوی پرېږده چي خپلي بغاري وهي، کیسه خو اخیر هم موږ فیصله کوو، دوی دي خپلي د بشر حقوقو او جمهوریت بابولالي ږغوي، چي موږ تصمیم نه وي نیولی دوی هیڅ نه سي کولای.

رئیس په قهر سره وویل: مگر دې د سپي زامنو هغه د سپي زامن قطر ته انتقال کړل، پاسپورټونه یې هم ورکړل، ما ته یې تشویش را اچولی دئ، سبا چي موږ خبرېږو دوی به کیسه خلاصه کړې وي، دا نو بیا داسي مانا لري لکه په ژمي کي چي په چا اسکریم خورې.

د نظامي برخي مسئول چي یو زوړ متقاعد جنرال وو وویل: ته تشویش مه کوه، دا خبري خو زه دا سبا درته دروم، ته یې گوره. وروسته یې خپل کوم مخصوص کس ته ور ږغ کړه چي هغه د پاکستان له استخباراتي کس سره نن ماځیگر ته یو مجلس راجوړ کړه.

سبا ته پر تلویزونونو پر خاصو ځواکونو او نورو اهدافو د حملو او چاودنو خبرونه خپرېدل او ورسره سم د امریکا جمهور رئیس مذاکرت متوقف اعلان کړل او هر څه په ټپه ودرېدل.

د شپې د استخباراتو له څانگي د جامونو کړنگونه راتلل او د استخباراتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس د نظامي برخي مسئول ته وویل: ما ته له اوله د شیطان زوی بللې، مگر ته يې زوی نه يې پلار يې يې.

ده په خندا وویل: زموږ همدا وظیفه ده چي لوبي جوړي کړو، ستا ناحقه دي کوچنيو شيانو ته تشويش دئ، غټ شيان یادوه.

رئیس د پایپ دود پوه کوی ویې ویل: غټ شی نو څه شي دئ؟

ده وخندل ویې ویل: غټ شی دا دئ چي څنگه کولای سې یو کنیاک بوتل په یوازي سر سره وڅښې.

د دوی یو بل همکار، چي د سپېشل فورس د خاصو قطعې پخوانی قومندان تېر سوی وو، د کنیاک بوتل يې پورته کړی، ټول يې وڅښی، بیا يې په زوره زوره څو چغي ووهلې، بیا يې وویل چي داسي؟ بیا يې هر څه وکښل او په یوه نېکر کي يې تر ځنگنونو پوري تازه اورېدلي واوري ته ځان ور واچوی او ټولو په زوره زوره خندل.

په دې وخت کي د سفیر له دفتره یو کس راغلی او رئیس ته يې وویل: پر یولس بجې د سفیر صاحب په دفتر کي ناسته ده، راتگ مو حتمي دئ، موضوع ډېره جدي ده.

دوی ټولو یو بل ته وکتل او په رمازه يې سره وخندل.

۞۞۞

خاص استازی چي فکر کېدی، ډېر به په قهر وي، ډېر خونسرده او ارام ناست وو، سفیر او نور اړوند گډونوال هم ناست وه، د استخباراتو رئیس ورننوتی، بخښنه يې وغوښته ویې ویل: یو مهم کار وځنډولم.

خاص استازي په مسکا ورته وویل: ستاسي مهم کارونه خو ټول عمر له موږ څخه پټ وي، لږ خو سړی پوهوئ چي بیا څوک په یوه پانه کي وي. نور څوک پوه نه سول، خو سفیر او د استخباراتو رئیس دواړه موسک سول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاص استازي وويل: نن مي ټول يو ځای ځکه راوغوښتلاست چي د ټولو راپور هم درته وایم او خبره به هم سره يوه کړو، داسي نه وي چي سبا بیا هر څه ګډوډ وي، ګورئ! موږ ټوله د امريکا د متحده آيالاتو مامورين يو، موږ هغه څه کوو چي زموږ د هیواد په ګټه وي، دا صحیح ده چي ماموريتونه او د ماموريتونو ډول مو متفاوت دئ، مګر په نتيجه يې ټول شريک يو، زه پوهېږم موږ به له يوه بل سره د نظرو اختلاف لرو، مګر دا اختلاف بايد په يوه شخصي غرض وا نه وړي، زه پوهېږم چي دلته ټول هغه کسان ناست دي چي دا ماموريت ورکول سوی دئ، زه صرف ماموريت تشريح کوم، نور برخي کول او خپله برخه تر سره کول يې ستاسي دنده ده.

تصميم دا دئ چي امريکا په سيمي کي خپل د حضور بڼه بدله کړي، تر دې وخته برياڵي راغلي يو؛ خو زموږ د خپلي ارزوني له مخي نوره اړتيا نه سته چي نظامي حضور ولرو، د فعاليتونو بڼه به په تدريجي توګه بدلېږي، لومړی خو به موږ افغانستان يوه دريم هیواد ته سپارو، چي زموږ له پاره دلته کار وکړي، درې هيواده کانديد وه، ترکيه، قطر او سعودي عربيه.

په دې وخت کي دفعتًا د چارو مسولي (شازدافير) وويل: پاکستان څنګه؟

خاص استازی مسکی سو ویې ویل: هغه زموږ خپل مامور دئ، همکار يې نه جوړوو، تر دې لوړ حیثیت لري هم نه او د افغانستان په مسئله کي دئ، تر ټولو خطرناک ثابتېدلای سي، ځکه خپلي ګټي لري، زموږ هغې به يې ګډوډي کړي وي.

بيا يې اضافه کړه چي ترکيه له دې امله رد سوه، چي له عربستان سره يې د اسلامي نړۍ پر سر سيالي ده او بل په افغانستان کي خپلي ګټي لري ترک تباران پالي او دا اردغان ډېر د زاړه فکر سړی دئ، د عثماني خلافت خوبونه ويني، سعودي مو په دې ونوماوی چي ځان هم د امريکا سيال شماري او هم د ترکيې دښمني پر سر نه اخلي، نو قطر مو وټاکئ چي هم ښه راته ولوبېږي هم د چا مشکل ورسره نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر اولس کاله موږ تر هغه څه زياتي لاسته راوړني لرو چي تصور مو يې کولای سوای، تلفات لرو؛ خو دا هغومره نه دي چي موږ سنجولي وه، ګټه بې تاوانه نه کېږي، مخکنی رئيس جمهور ښه وو، چي خپله به يې لاره نه راسره وړله، د شاوخوا خلګو په زور به مو خپله خبره په منل، ملک سړی وو که به يې زموږ سره زور هم واهه، خو خپلو خلګو ته تسليم وو، بل وار مو په وچ زور په ومنل، تاوان هم پر ده دئ، مګر دومره چي يې دی په عذاب کړئ، څوک په خبر هم نه دي.

د ازبکانو توپکي مشر چي د بل ازبک مشر پر کور حمله وکړه، ده هلي کوټېټر ور واستول، چي ويې نيسي، موږ مداخله وکړه موضوع مو کراره کړه.

دا نوی سر زوره سړی دئ فکر کوي چي دی په ناروې يا هالنډ کي رئيس جمهور دئ او فکر يې اوس هم په استادۍ کي بند دئ، فکر کوي چي دا وطن په طرحو او کتابونو جوړېږي، مګر نه خپله لاره ايستلای سي، نه زموږ دا اوري او مشورې ته اصلاً وخت نه ورکوي.

نو لازمه ده چي موږ خپله لاره بېله کړو، مخالفين په ننباسو مذاکرات به دننه کېږي، يوه موقته اداره رامنځ ته کوو او ځان ته بل ملګری پيدا کوو.

خو دا هر څه ته وخت ورکوو، کرار کرار مذاکرات ځنډوي، مګر موږ بايد مصروفيت رامنځ ته کړو، تر څو له فرصت څخه ګټه واخلو.

د دې خوا مذاکراتي ټيم خو له ده سره سته نه، ځکه دا سړی انتخابات کوي او خپل ضد پوره کوي، موږ مانع نه واقع کېږو، ملاتړ هم ورکوو، مذاکرات پر تاوان وو، چي مذاکراتو ته نه ولاړی، خو سوله يې ونه کړه، چي دی په حقيقت کي خپله همداسي کوي، له دواړو لورو سره اړيکي سمي ساتي، دې سړي هر څه پر خپل لوري ورمات کړي دي، انتخابات د ځان په ګټه اعلانوي، زه دی له ځوانۍ څخه پېژنم، مګر تاسي بل لوری هم تنها مه پرېږدئ، يو شی چي موږ معلوم کړی دئ، په دواړو لورو (طالبانو او جمهوريت) کي خلګ سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي موږ ته خطر دي، د هغو چاره د فوجيانو او استخباراتو کار دئ، د دواړو لورو پر جنگ باورمن خلگ بايد پاک سي (له منځه يوړل سي).

طالبان پر څلورو برخو وېشل سوي دي، غيري پاکستاني طالبان غيري پاکستاني طالبان چي د کندهار گروپ دئ، نړیوال طالبان چي حقانيان دي او ايراني طالبان.

د ايراني طالبانو چاره وکړئ، هغه هر وخت خطر دئ، شروع يې د هرات له ملا نيازي څخه وکړئ، زموږ تصميم دا دئ چي د کندهار له گروپ سره، چي نسبتًا لوی او مستقل دئ، کار وکړو او ډېر اختيارات په لاس ورکړو.

تاسي د استخباراتو او کمپاينونو کيسه هم گرمه وساتی او کوښښ وکړئ چي انتخاباتو ته ډېر خلگ را ونه وځي، چي د انتخاباتو مشروعيت خپله تر سوال لاندي سي.

د طالبانو د مذاکراتو ټيم زموږ په لاس کي دئ، خو يو نيم يې داسي دلائل وايي چي موږ يې حېران کړي يو، حقانيان موږ د عربو په وسيله تسليم کړي دي، د پاکستان گروپ هم دومره زور نه لري، خو دا د روزگان ملا، هغه بل سپين لنگوټي عينکي هزاره مخ چي يې دئ، دا بل د دوي د مشر باجه هغه لوی مفتي يې، دا د غزني اندړ او هغه بل د گونتنامو نورزي چي تازه يې له باگرامه قطر ته را انتقال کړی دئ هيڅ نه کنټرولېږي، دا نور له يوه ادرسه نه له يوه ادرسه زموږ په لاس کي دي، خو ما ته دا پخوانی کمونست لنډ بړری او د هلمندی ملا تر ټولو مرموز خلک رامعلومېږي، له هر چا سره سر ښوروي او ما هيڅکله په قهر نه دي ليدلي.

دې خوا ته د پخواني جمهور رئيس ټيم زموږ سره هيڅ مخالفت نه لري، د هغه له خبرو او اشارو څخه ښکاري چي هغه غواړي چي د ملت بابا سي، بيرته راتگ نه غواړي، ملک سړی دئ، غواړي دی کښېني او ځان ته يو عزت ولري او مشوره ورسره وسي، نور نو ټوله خپلو خپلو برخو ته غلي دي، عجبه لا دا ده چي د اوسني جمهور رئيس يو تر ټولو نږدې کس څو ځله له ما سره تماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی دئ، که موږ دی د موقتي اداري رئیس کړو، نو رئیس جمهور به استعفاء ته قانع کړي.

د استخباراتو رئیس په ټوکه وویل: هغه د سلیفي والا عینکي یادوې؟

له دې سره ټولو په هرهر وخندل. سفیر وویل: زما ډار له دې نورو قومونو له مشرانو څخه نه دئ، کیسه ټوله پښتنو ته ولاړه ده، ځکه په تېر اوولس کاله کي هر څه د پښتون په نوم تمام دي، مگر هیڅ ځای پښتون په سیستم کي نه سته، زموږ یوه لویه اشتباه دا وه چي سرمایه گذاري مو پر غلطو خلگو وه، ملي قهرمان مو ورکړی، مارشال مو ورکړی، سلگونه جنرالی مو ورکړې.

ځانگړي استاځي وویل: ښاغلی سفیر! اشتباه نه وه، پښتنو ستا سره دومره همکاري نه کوله، ځکه هغوی ځان مالک بولي، نو ځکه هر وخت په اسانه نه تسلمیږي، خیر تېر وخت ته به نه ځو.

سفیر وویل: په دې کي زه هم درسره موافق یم.

خلیل زاد وویل: زه یوې اوږدې تفریح ته ځم، تر هغو ټولي چاري د ښاغلي سفیر په لاس کي دي، هیله ده چي تر راتگه مي میدان صاف وي او لاره اسانه، چي دا په ختهو کي بند بوټونه وباسو او نوي جامې واغوندو.

نور نو رسمي مجلس خلاص سو او ټول په عادي خبرو بوخت سول. ځانگړی استاځی، سفیر او د سفیر مرستیاله د سفیر دفتر ته ولاړل، خاص استاځي سفیر ته لیست ورکړی چي دا لیست له رئیس جمهور سره بحث کړئ، چي دا د مذاکراتو لیست دئ. سفیر لیست وکتی ویې ویل: دا خو ډېر کمزوري خلک نه دي؟ خاص استاځي وخندل ویې ویل: زورور خلگ زموږ نه دي په کار، له کمزورو سره خبره ښه فیصله کیږي، شازدافیر ته په لیست کي د شمال د امپراطور د زوی نوم او د مارشال د زوی نومونه حیرانوونکي وه په ټوکه یې وویل: کودکستان یې ټول پکښې ځای پر ځای کړی دئ.

خاص استاځي وخندل ویې ویل: د مشرانو ایمان یې هم رامعلوم دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې د نظامي قوتونو مشر راغلی، ویې ویل: د همکارۍ مسئله ځنګه ده، ما ته مو کومه لار ښوونه سته؟

خاص استاځي ورته وویل: ستاسي او د استخباراتو کار مشترک مخ ته ځي، له تګ مخکي به هغه ووینو.

د نظامي قوتونو مشر وروسته د استخباراتو له رئیس سره په یوې یوازې خونه کي ولیدل، د هغو کسانو لیست چي د دواړو لورو لومړی خط وو معلوم سول او د له منځه وړلو دنده یې ووېشل سوه.

مخالف لوري ته د سیمو پرېښوولو پر مخالفینو د عملیاتو نه کول او د هوایي حملو د مطلق بندیدو تصمیم ونیول سو، د اجتماعي برخو مسؤلینو د سبا پلان دا وو چي له مدني فعالانو سره سبا وېني، چي کمپینونه ډېر او جدي کړي، رادیوګانو او تلویزونونو ته نوي نوي پروژې اعلان سوې او د ټولنیزو رسنیو د کنټرول ګروپ خپلو تبلیغاتو ته بیرته ستون سو او هغه لسګونه زره جعلي ایډیانې، چي کارول کېدې او روانه جګړه یې مخ ته وړل، بیرته فعاله سوې، فیسبوکي ښکنځل، د حکومتدارۍ بدنامول، د انتخاباتو مسخره کول او د جمهوریت بدنامول، بیرته په کش کي سول.

د طوفان مور خپل زوی ته بیا شیدې ور ایله کړې او طوفان لا پر غټېدو او غوړېدو سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طوفان د ملت په کور کي

د انتخاباتو کیسه تقریبًا خلاصه وه، سفیر کامیاب سو، چي په پخواني اجرائیه رئیس د سولي د مذاکراتو ټو مسؤلیت و مني، د رئیس جمهور موافقه پاته وه او په عیني وخت کي د څو وزارته، سفارته او څو نورو چوکیو په بدل کي د شمال امپراطور ومنل چي له جمهور رئیس سره په ګډه کار وکړي، زوی به یې په مذاکراتي ټیم کي وي، د ده هر څه به خوندي وي، د پخواني اجرائیه رئیس په هزاره مرستیال یې خاص مشاوریت ومنی، د ازبیکو مشر ته یې مارشالي ومنل او بلاخره له یوې پوره بستې سره جمهور رئیس ته راغلی.

جمهور رئیس ډېر په قهر او جدي وو، مګر سفیر ته د هغه مزاج معلوم وو، لومړی یې هغه ته مبارکي وویل، وروسته یې یوه ډېره ښه تحفه ده او لومړی مېرمني ته ډالۍ کړه، بیا یې د امریکا د ولس په نمایندګي نوره مرسته اعلان کړه، وروسته یې وویل: د امریکا جمهور رئیس سلام وایه او ستاسي ملاتړ یې اعلانوی او دا پیشنهادات یې درلودل.

له دې سره جمهور رئیس وغوړېدی او بېله بحثه یې د خپل خلعه کړي پخواني لومړي مرستیال(چي د جنسي تیري له ثبوت سره یې قضیه روانه وه او په نړیوال لیست کي د حقوق بشر د نقضوونکي په توګه ثبت وو) مارشالي ومنل، د اجرایه رئیس هزاره مرستیال یې خپل خاص مشاور اعلان کړی او د مذاکراتو لیست یې د ګوندونو او ډلو په فرمائش، چي د ملت هیڅ استاذی نه وو پکښې اعلان کړی، څو ورځي وروسته پر دې سربېره، چي پخواني اجرائیه رئیس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمهور رئیس په توګه د تحلیف مراسم هم تر سره کړي وه او ځان یې جمهور رئیس اعلان کړی وو، د سولي مشر توب په دې بهانه ومانه چي دی قرباني ورکوي، تر څو ملت له دې بحرانه وباسي، په حقیقت کي وعده ورسره سوې وه چي دی به د موقتي ادارې مشر او د سولي قهرمان وي.

د جمهور رئیس ایله زړه ته ولوېده، چي جمهور رئیس سو، هغه له اولي دورې پر هیڅا باور نه درلودی، دوهم مرستیال د پښوا په څېر په خپل قوم پالني او ځان مصروف وو، شرمندګي خو هغه وخت وه، چي په رسنیو کي یې د بواسیرو خرچه رسمًا اعلان سوه چي نیوي میلیونه افغانۍ وه.

جمهور رئیس لومړی مرستیال سخت مصروف ساته، ځکه یوازنی سړی وو چي ډېر شورانده وو او ده ډېر په سخته کنټرولوی او یوازنی کس وو چي ده له ډاره په ارګ کي نه ښکنځئ.

جمهور رئیس په لومړۍ دوره کي لا هر څه ارګ ته وصل کړي وه، حاصلاتي ادارې، اپراتیفي او مالیاتي منابع لنډه دا چي هره اداره چي دوه توته ارزیده، رئیس جمهور خپله کتله، په دوهمه دوره کي خو بیخي هر څه ورتسلیم سول، په اوله ورځ یې د قانون خلاف لومړۍ مېرمني ته بودیجه بېله کړه، خپل ګروپ یې پر څلورو برخو ووېشئ ، نظامي ټولي چارې د امنیت د شورا پر غاړه سوې، چي مشري یې د کمپیوټر د برخي دکتور کوله او د انګلیستان تابعت یې درلودلی، ټولي اداري یې اداره امور ته ورکړې او د لومړۍ مېرمني خصوصي ډاکټر یې، چي له سوېډنه راغلی وو، د دې برخي مشر کړئ. د سولي برخه ئې یوه پښواني انجوګانو والا ته ورکړه، چي له ده سره په ډېرو پروژو کي له پښوا شریک وو او د امنیت موضوعات ئې یوه پښواني جنرال ته سپارلي وه، چي د سولي د شورا د پښواني مشر په وژنه کي هم تورن بلل کیدی. مګر دا تر ډېره ځایه پوري یوه آوازه وه.

۞۞۞

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امنيت د شورا په دفتر كي د همدې څلورو مشرانو (د امنيت د شورا مشاور، د اداره امور مشر، د سولي مسؤل او د امنيت مسؤل) تر منځ ناسته وه.

د امنيت د شورا مشاور، چي ځان ئې تقريباً اختيار كل باله؛ خپل په چوكۍ كي وڅرخېدی، خپلي سرې جراپي ئې پورته كش كړې. د اداره امور مشر ورته وويل:

- ډاكټر صاحب دښمن دي تر پښو لاندي ښايسته بوټونه دي.

ډاكټر موسكی سو، و ويل:

- مننه ډاكټر صاحب، پرون مي مېرمن راوړي وه. د (گوجي) نوی ډيزاين دئ.

په دې وخت كي د سولي وزارت وزير وويل:

- چي ولا (گوجي) لږ كلك دي، زما خپله (باس) او (كلرک) خوښ دي.

د امنيتي چارو مسؤل وويل:

- زه ولا اوس د دې برانډو خلاص يم، له هغه چاودني وروسته ډاكټري بوټونه په پښو كوم يا دا (سكېچري مېچري) استفاده كوم.

بيا د امنيت شورا مشاور غاړه تازه كړه، ول:

- وضيعت خو سم نه دئ. ما ته د جمهور رئيس ډاكټر ويلي، چي هر څه مه ورسره شريكوئ. نو ښه به دا وي چي هر څه بايد موږ خپله كنټرول كړو او يواځي ډېر مهم مسايل، لكه د پيسو موضوعات، د عزل او تقرر موضوعات د لاس ته راوړنو موضوعات ورسره شريک كړو.

د سولي وزير ويل:

- بهرنيان تغير راولي، په دې اړه موږ بايد واضح دريځ ولرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امنیت مسؤل وویل، چي موقته اداره د دوی په سیستم کي حتمي ده، دې ته باید تیار اوسو.

د اداره امور رئیس، چي پرله پسې پښه ښوروله او ژاولي ئې ژوولې؛ خپل د خولې کونجونه ئې په دوو گوتو پاک کړل او وې ویل:

- موږ موقتي ادارې ته خپل بدیل لرو. بیا ئې د امنیت شورا مشاور ته لاس ونیوی، چي تر ډاکټر صاحب بل ښه کاندید نه سو ور کولای.

د امنیت شورا مشاور، چي له وختونو ئې د رئیس جمهور اکټونه کول، وویل:

- ولا دا خو درونډ بار دئ. که چاره نه وي؛ زه مجبور یم، چي دې بار ته اوږه ورکړم. د سولې وزیر وویل:

- مگر د لومړي مرستیال سره څنگه کوو؟، هغه خو بیخي تندمزاجه دئ. هیڅ کله به اماده نه سي، چي دا کار وسي؟

د امنیت مسؤل وویل:

- او تر کومه ځایه چي زه خبر یم، هغه څو ځایه ویلي؛ که رئیس جمهور استعفا ورکوي، سرپرست زه یم او اداره نه پرېږدم.

د اداره امور مشر خپل قات کړی میلر له غاړې په قهر کش کړی، ول:

- د هغه نوره کیسه مفته ده. زموږ ئې قومي ټکیټ په کار وو، هغه مو استفاده کړی. نور په خپل پنجشېر کي هم ځای نه لري په همدې شپږ نیمو بجو مجلسونه او احساساتي ویناگانو دي مصروف وي. هغه ورځ چي ئې د سولې له جرگې سره په خبرو کي ژړل او ویل ئې؛ زه جاسوس یم، اکټر نه یم. زما له خندا زهره وچاودل، چي د ده تر اوسه په دې سر نه دئ خلاص، چي جاسوس او د امنیت متخصص فرق لري.

د امنیت مسؤل، چي غوښتل ئې خبره بیرته جدي کړي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا به نو بیا زموږ انډیوالي نه سوه، چي یواځي ئې پرېږدو. زه او وزیر صاحب به ورسو، یو توافق به ئې واخلو، چي یوه د اوړو پزه خو سي.

د اداره امور مشر وویل:

- چي څونه پیسې مو په کار وي، ږغ وکړئ. نور دغه د موقتي اداري کیسه لږ جدي کړئ. رئیس جمهور استراحت ته اړتیا لري. نور ټوله استخباراتي او جنګي لینونه پر قطعه کړئ او خبره باید زموږ له ادرسه وسي.

په دې وخت کي دروازه خلاصه سوه، څلورو سره یو دمي دروازې ته وکتل. یوه لوړه جګه پخه نجلۍ راننوته. راننوتو سره سم د امنیت شورا مشاور وویل:

- اغلې یوه له ډېرو تکړو ځوانانو څخه ده. د اداره امور د رئیس صاحب ئې کور ودان؛ دا ئې پرون موږ ته معرفي کړه او دلته قلم مخصوص ده.

د نجلۍ چي پایڅې ئې د تازه شروع سوي موډ پر اساس له بوټونو درې ګوتي پورته وې، سپیني پونډۍ ئې معلومیدې؛ په ناز او ادا وخندل او وې ویل:

- زه له دوی سره د پخوا پېژنم.

څلور سره پیکه سوه. داسي لکه یو بل ته چي ئې راز افشاء سوی وي.

د سولي وزیر په مسکا وویل:

- اغلې، هغه ملګرې دي چیري ده؟ ځوانیمرګه زموږ هیڅ احوال نه اخلي.

د امنیت مسؤل وویل:

- هغه اوس خپل بیزنیس لري. دوبۍ کي ئې خورا کش و پش دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغلي خدمتي نفر ته چي دې ته ورته فېشن کړې نجلۍ وه؛ د چايو د ايښودو وويل او خپله د امنيت د شورا پر مشاور داسي ور کړه سوه، چي نورو درو ئې د پاته وجود تماشه کوله. هغه ته ئې په غوږ کي وويل، چي د ټولنيزو رسينو (فيسبوک، ټيوټر او ټيکټاک) ټيم منتظر دئ.

ده ورته وويل: د چايو د ډوډۍ غم ئې وخورئ او پاکټونه هم تيار کړئ چي هغوی مي نن ډېر جدي په کار دي.

وروسته د امنيت د شورا مشاور وويل:

- پلان دا دئ، چي زموږ له خوا نور حملات او تعروزونه بند دي، دفاعي حالت ته ځو او له ډېرو اطرافي ځايونه څخه ځواکونه د مرکزنو په لور سوق کړئ.

د امنيت مسؤل وويل:

- صيب، د ابه روحيه ماته کړي.

د امنيت شورا مشاور ئې خبره ور ودرول، ول:

- موږ د پلان عملي کوونکي يو، بدلولای ئې نه سو. د خارجي دوستانو غوښتنه همداسي ده.

بيا ئې پسي زياته کړه:

- هغه سيمي چي ضرورت ئې نه سته، تخليه کړئ. شهيدان ئې هم هلته پرېږدئ، ځکه موږ دومره امکانات نه لرو، چي انتقال ئې کړو.

د امنيت مسؤل بيا غوښتل، چي څه ووايي. د امينت مشاور ورته وويل:

- ته صبر چي دا ليست خلاص کړم.

شپږ زره بنديان، چي لويي جرګې پرېکړه کړې ده، د يوه منظم تقسيم اوقات له مخي ازاد کړي.

د اداره امور رئيس دفعتاً وويل: په دې کي زياتي پيسې کښته پورته کيږي. اداره امور او امينت شورا به يو مشترک کاري ټيم جوړ کړي، ليستونه به تهيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. د امنیت مسؤل وویل:

- مقصد زما یو کس باید په کښې وي.

د سولې وزیر وویل:

- زه غواړم خپل یو ناظر هلته ولرم، ځکه د سولي اړوند موضوع ده.

د امنیت مشاور په دې وخت کي وویل:

- زه درځخه ځم، یو ډېر مهم کار راته ګوري؛ بیا به سره وینو. او په خدای پاماني پاځېدی.

د اداره امور رئیس هم پسي ووتی.

د سولي وزیر او د امنیت مسؤل یوځای راووتل، خو دواړه په غوصه وه. د امینت مسؤل د سولي وزیر ته په قهر وویل:

- دا وړی نه سوې شړی. موږ ئې په ماشومانو جوړوو.

د یوه عیسوي مېرمني والا څخه به خلاصیږو، بل ته به کښېنو. دوی احقمان دي، که ئې پر موږ د احقمانو ګمان کړی دئ. اوس د رئیس جمهور کېدو خوبونه ویني، ریشخند دئ؟

د سولي وزیر وویل:

- دا کشران دي، تجربه ئې کمه ده. د اداره امور هغې فکر کوي، چي حکومت یوازي پیسې ګټل او د چوکی خرڅول دي. هغه ورځ ئې زما له اخښي څخه ونډه غوښتې ده، چي په اصلاحات اداري کي ښه درامد لری. د ارګ برخه راکه، هغه ورته ویلي وه، چي زه مستقیم له نفر اول سره ډیل کوم، ستا سره نه. بیا د نفر اول له خوا شفر راغلی وو، چي د اداره امور سره لار یوسه.

د امنیت مسؤل وویل:

چي یعني هغه په خبر دئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سولي وزير وخندل، ول:

- په خبر نه، په شريک دئ. هر څه خپله کوي، تاريخ ته به دوی مخ ته کړي، چي دغه دوه هلکان وه. کنې هغه تا ته نه دئ در معلوم، چي د ولايتونو کوچني رئيسان لا په خپله انټرويو کوي.

د امنيت مسؤل وويل:

- اوس دې ته چورت وړی يم، چي د مېرمن اول جواب وايم. د معاون اول د جمهور رئيس، د اداره امور او که د امنيت د شورا. دا کومه طرحه، چي ده نن وويل، دا مطلق د سقوط طرحه ده، ځايونه تخليه کوي. شهيدان پرېږدي او بنديان ور ايله کوي. دا بل بيا د صدراعظمۍ خوبونه ويني، دوی فکر کوي، موږ د دوی په لوبه نه پوهېږو او دا فکر ئې خپل هم نه دئ. د هغه امريکايي مېرمني پلان ئې دئ، چي اوس اخته ده، د امريکا په کانګرس کي موقتي ادارې ته (لابي) کوي او موقته اداره د حکومت پر مخالفينو تاوانوي.

انډيواله ما او تا ته سخت کار ګوري، هم به له نورو سره پنجه نرموو او هم له دې خپلو سره. د سولي وزير وويل:

- ته خو پوهېږې، زه د مؤسساتو او اينجوګانو سړی يم. په دې استخباراتو او نورو کيسو نه در پوهېږم. زما اړتيا دا ده، چي کارونه مي روان دي، هيڅ نه ده راته مهمه، چي څوک ئې مشر دئ. بيا هم زما ټول ملاتړ له تا سره دئ. او بيا ئې په مکر وخندل، ول:

- موږ خو د پخوا ياران يو، خپله ورځ به تر هغو تېروو، چي تېريږي چي ودرېده، بيا به ګورو.

د امنيت شورا مشاور، چي د ناستي له ځايه راووتی، د اداره امور رئيس ته ئې اشاره وکړه. هغه په پسې سو او سيده د هغه مخصوص دفتر ته ولاړل. په لاره کي د پارلمان وکيله، چي د اداره امور په وکيلي مشهوره وه او ټوله ورځ به د اداره امور په دفتر کي وه. د اداره امور رئيس ته ئې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناشته مي تا ته منتظره کړې ده.

هغه په خندا ورته وویل:

- ته درځه، زه درځم.

د امنیت د شورا مشاور له دروازې بندولو وروسته وویل: انډیواله، کیسه خو بل رقم ده. ما ته پرون وویل سول، چي اوولس ولایتونه پرېږدم او دا ولایتونه باید د ایران له سرحده، د مرکزي اسیا د هیوادونو تاجکستان، ازبکستان، ترکمنستان او چین له سرحدونو او د پاکستان له سرحدونو د مرکز پر لور وي. ځواکونه باید دې اوولسو ولایتونو ته را ټول کړو، له هغه وروسته به په کابل کي مذکرات کېږي. طالبانو له دوی سره پنځه هډې منلي او په کابل کي به په سفارت کي څلور زره عسکر پاته کېږي. له هغه وروسته به موقته اداره راځي، چي مشرتوب ئې ما ته راکوي. د پیسو کیسه او اداره خو ئې هغه ده ستا ده، تیار صدراعظم یې. رئیس جمهور به قانع کړو، چي معاون اول هم له ځان سره قانع کړي، چي اماراتو یا یو بل دریم هیواد ته ولاړ سي او هر څه ئې خوندي سي. د نوي حکومت له جوړېدو وروسته به بیرته راستون او د وطن نیلسن منډیلا سي. کیسه ډېره ژر او لنډه ده. درځه، چي دا فیسبوکیان او نور راغلي رسنۍ باید و نه بایلو.

د اداره امور رئیس او د امنیت مشاور له یوه ډله ځلمو سره د امنیت شورا د خاصو مجلسونو اطاق ته ننوتل. هلته لا له مخکي یوه ډله ځلمیان ناست ول. نوي راغلي ځملي له ناستو ځلمو متفاوت ول، د هغو لباسونه، د لباسونو ډول، د وېښتانو او مخ ستایل ټول متفاوت وه. نوو راغلو ځلمو ناستو خوارکیو، زبېښلو او پر مخ د خپگان، ستړیا او غربت معلومو ځلمو ته په حقارت کتل او گواکي په کتلو ئې دا ښودل، چي تاسي لا څه شي یاست.

د اداره امور رئیس غاړه تازه کړه، ول: ټول ستړي مه سئ. نوي راغلي ځلمي به زه تاسي ته معرفي کړم. د امنیت شورا مشاور مداخله وکړه، ول: خپله دي ځان معرفي کړي، چي لږ دلاوره سي. بیا هغو ځوانانو په ماته او گوډه پښتو او فارسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانونه معرفي کړل. ځينو خو بيخي په نورو ژبو معرفي کول. ډېرو بيا د بلي ژبي په لحن پښتو او فارسي ويل. ډېر له اروپا او امريکا راغلي ول، هلته کوچني لوی سوي ول.

ناست ځلمو، چي ټوله جرار په ژبه پوه او خولهور ځلمي ول، ځانونه معرفي کړل. خو بيا هم د نوي راغلو ځلمو غرور راکښته نه سو، ځکه بهرني ژبي او بل تابعيت د هغو غرور ډېر لوړ کړی وو.

وروسته د امنيت شورا مشرانو ځلموته وويل، چي دا زموږ مطبوعاتي ټيم دئ. دوی هر يو سلګونه پاڼي لري او هره پاڼه زرګونه او لکونه تعقيبونکي.

نن مي دې ته راغوښتي ياست، چي پر ځينو ډېرو مهمو مسايلو خبري وکړو او رسنۍ سمي فعاله وساتو. اوله خبره دا ده، چي زه ستاسي د نوي موقت حکومت مشر... (له دې سره بې واره چک چکي سوې) دوهم دا چي هر مطرح کس بايد دونه وټکول سي، چي ميدان يوازي ما ته پاته سي. بلخصوص پخوانی ولسمشر سم وټکوئ، ځکه هغه پاته دئ، چي بهرنيان ئې سلا مني، دريم دا چي د عسکر او طالبانو د وروروليۍ او يوځای کېدو خبري تېزي کړئ او د عسکرو راشاته کېده لږ ډېر وليکئ. څلورم د مذاکراتو د ژر شروع کېدو او په داخل کي شروع کېدل تبليغ کړئ، چي ټرون او سوله ژر وسي. پنځم يوه شپه بايد ناره تکبير د کابل له ټولو کورونو راووځي، يعني خلک بايد ښه سم مصروف وساتئ. کوښښ وکړئ، چي خلک احساساتيان او بې واکه نه سي، هر څه بايد زموږ پر خپل محور وګرځي. د قانون د تعديل او حکومتونو نوعيت د خلکو په رايه پوري وتړئ.

نوري لارښووني ئې هم وکړې، خو تر ټولو جالبه ئې دا وه، چي ويل ئې: طالب نور ورور وبولئ او ازادېدل ئې ولمانځئ. د بنديانو ازادېدل زموږ لاس ته راوړنه وبولئ. جمهور رئيس ډېر مه يادوئ، بيا د خلکو ور پام کيږي، بيا ئې په عذابوي.

په تالار کي ناستو ځلمو يو بل ته په پوښتونکي نظر وکتل، ټولو حس کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ډېر څه بدلېدونکي دي. په تالار کي يوه هلهور د ځرځو وروځو ځوان پاڅېدی، ول: دا اردو، دا قرباني، دا سپين ږيري اولسمشر... دا ټول رشخند سول؟ تاسي له موږ څخه د نظام او قانون سره د غداری واياست؟

پاڼي ئې څيري کړې او له تالاره ووتی. د امنيت شورا مشاور او د اداره امور رئيس د موضوع په نزاکت پوه سول او درک ئې کړه، چي تېزي ئې کړې ده. غونډه وپاشل سول او پاکټ په جيب کي ځلمي له تالاره ووتلل.

په سبا همدغه د پرون ځلمو په ټولنيزو رسنيو کي د همهغه ځرځو وروځو د ځلمي عکسونه خپرول، چي د چسپکي بم په چادونه کي شهيد سو.

هيچا نه پوښتل، چي ولي او څنګه؟

د غونډي له تالاره چي ووتل، د امنيت شورا رئيس د اداره امور رئيس ته وويل: سيمي بايد پرېښول سي، ځواکونه بايد د مرکزونو په لور حرکت وکړي.

د اداره امور رئيس وويل: ټول ځواکونه خو زموږ په خوله نه دي. مشرقي زه درته کنټرولولای سم، د شمال به څه کوو؟ او بل د جنوب هغه د ميوند قول اردو قومندان او د ملي پوليسو دواړه قومندانان د پخواني ولسمشر د ټيم پخواني خلک دي، زور ئې هم ډېر دئ. عملاً هم هلته سخته جګړه روانه ده او هغه د هيچا نه مني. د کندهار د قومندان، د سنګوريانو د هلمند قومندان او د فراه د ولايتي شورا د رئيس له وژلو سربېره دا سيمه نونس کاله چا ماته نه کړه، دوی فکر کوي، چي د هغو په وژلو به دا خط مات سي.

د امنيت د شورا مشاور وويل: د شمال کار بل چا پر غاړه اخيستی، هغه د جنوب هلکان نن درته اعلانوم. يو لوی درستيز کوم، بيا دلته ئې مصروفول زما زده دي او بل د خاصو قوتونو قومندان او د کابل د امنيت ساتونکی اعلانوم. ته پر مشرقي کار وکړه، زنګونه شروع کړئ.

له دې وروسته بهر ته پروازونه زيات او په اداره امور کي سور جراپي هلکان او پايځې لوړي نجوني ورځ په ورځ کمېدې، د ملت د کور ساتونکي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو باوري کسانو په خپلو سياليو او خپلو لوبو کي داسي غافله ساتلی وو، چي حتی خبر نه وو، چي په هيواد کي څه روان دي او پر له پسې ئې بيانيې د نورو طرحو په اړه وې، چي د روان وضعيت سره ئې هيڅ سر نه خوږی. ځکه پر شاوخوا راټولي کړی يې له ملت، رسنيو او هر څه څخه ليري ساتی.

او بيا هغه ورځ هم راغله، چي امريکې ته د لومړي ځل له پاره يوه مستقيمه الوتنه تر سره سوه، چي جمهور رئيس او د سولي مسؤل دواړه په کښې وه. مګر دې الوتکي ته اجازه ځکه ورکول سوې وه، چي د دوی په وسيله د تېرو نونسو کالو تر ټولو مهم اسناد او قراردادونه په کښي انتقال او هلته خوندي سي.

له سفر وروسته جمهور رئيس په پوره ځواک د مخالفينو د ځپلو اعلان وکړی، خو اردو، عسکرو او ټولو ځواکونو ته له نامعلومو لورو زنګونه وهل کېدل او هره ورځ د اولسواليو او استقامتونو خبرونه راتلل.

طوفان خپل اوج ته رسېدلی وو او غټوونکي ئې هغوی ول، چي د طوفان په وړاندي ئې د هيوهوی چغي وهلې؛ مګر نور ئې د طوفان په راوستلو متهمول. زنګونه هغوی وهل، چي ځان ئې راټلونکی واکمن باله او اوس هم د واک لويه برخه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان تموونکي

(سپېڅلي پرښتې)

خوازک د وردګو وو. راسخ به په ټوکو ورته وويل، چي ټول وردګ طالبان او حزبيان دي. دا تا څنګه لاره غلطه کړې ده. دی به احساساتي سو، ول: ملي اردو زموږ وردګ وزير جوړ کړی. د امنيت رئيس زموږ وردګ دئ. وزارتونه ټول له موږه ډک دي. خوشي لګيا يې.

نصرت د کنړ د کوټکې وو، هغه به راسخ ته ويل، چي مېلې خو تاسي وکړې. جنرالۍ او ډګروالۍ ټولي ستاسي دي او قرباني ټول کنړ ورکوي. پرون مي د خپل کلي د کور د څنګ هديره کتل، اووه ويشت قبره د اردو د سرتېرو وه او يو هم تر اووه ويشت کلنۍ لوړ نه وو.

سهراب وويل، چي زموږ بدخشان مه هېروه. موږ هم له تاسي کم نه يو په قرباني.

علي رضا وويل: نو هزاره‌ګان بيا کله لږ قرباني سول؟

په دې وخت کي قاري بشير، چي د دوی د ټيم ډاکټر وو او لمونځ ئې هم ورکوی؛ په ږيره کي ئې لاس تېروی، ول: علي رضا بچيم، درواغ به نه وايې. تاسي ټول په پوهنتونو، مکتبونو او دفترونو کي ياست. په فوج کي لږ ياست.

په دې وخت کي د دوی قومندان، چي دوی ټولو ته ئې د اولادو په سترګه کتل؛ څان راښکاره کړی. دوی ټولو سلامي ووهل. هغه يو بغل ته کښېنستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ټول ئې مخاطب کړل، ول: چا ته مو سلامي ووهل؟ یوه ویل: خپل مشر ته. بل وویل: خپل جنرال ته. بل وویل: خپل قومندان ته. یوه په لوړ اواز وویل: د افغانستان د مسلحو قواوو د ملي اردو جنرال ته.

جنرال وویل: افرین، زموږ اصلي اصالت د افغانستان ملي اسلامي اردو دئ. تر دې هاخوا بل هیڅ شی نه سته. پر موږ د قوم، سیمي او نژاد فرق حرام او کفر دئ. موږ سرتېري یو، له دې ور هاخوا نور هیڅوک نه یو. راسخ جانه، ستا یاد دي، چي د نورولي او حضرت میر وینه څنګه یوځای توی سوه، یو رنګ ئې وو. یو د اروزګان وو، بل د بدخشان. ولي الله د کنړ دي یاد دئ، چي د سمنګان د ابوذر مرمۍ ئې پر سینه واخیسته؛ شهید سو.

زما نږدې څلوېښت کاله د خدمت کېږي، په دې څلوېښت کاله کي ما همېشه لیدلي، چي اردو د دې ملت له پاره تر ټولو لویي قربانۍ ورکړې. که څه هم نا اهلو رهبرانو مارشالیاني او رتبې معامله کړي او رهبري هر څه سودا کړي، مګر زه په نړۍ کي تر خپلي اردو سپېڅلې اردو او مقدسه اردو نه پېژنم. ته پوهېږې، زموږ ټولو پر اوږو الله اکبر ولي لیکلي؟ ځکه چي هغه مو هر ځای حاضر او ناظر بللی. پوهېږې، زموږ پر تندي له کلمې سره وږی د هیواد سمبول، منبر او محراب د اسلام سمبول او د افغانستان د اسلامي جمهوریت د ملي ناموس په توګه کیندل سوی. موږ د وطن په لار کي د خدای(ج) په توفیق، د مبین اسلام او جمهوري اسلامي د برقراره ساتلو سرتېري یو. تور، سور او زرغون بیرغ به هر چا ته هره معنا لري، خو ما ته له توري تیارې د سرو وینو په بدل د خپل ملت و زرغون سباوون ته د ایستلو معنا لري او زما نسل به دې هدف ته قرباني وي. خو بدبختانه بچیانو، زه چي د دې اردو قربانیو ته ګورم او د سیاسیونو ناځوانی ته؛ هیڅ مي ئې وجدان نه مني. تاسي د مزار د قول اردو کیسه خپله ولیدل، چي څه رقم سودا سو او څه شاه ځلمي دښمن ته لاس تړلي په لاس ورکول سول. تاسي ما ته په دې روان ناورین کي د ملي اردو د ځواکونو یوه اشتباه څوک نه سي راښوولای. البته د ځواکونو، نه د رهبرۍ. رهبري ټول وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معاملو برخه وه.

دا دئ، پوره اووه میاشتي وسوې، چي موږ دلته محاصره یو. تاسي څه فکر کوی، چي په دې حکومت کي دا ظرفیت نه وو، چي موږ وباسي، یا سیمه پاکه کړي. نه اصلاً خبره د معاملو ده. دا دئ ځو ملګرو مو همدلته قران شریفونه حفظ کړه، تر سل زیات ملګري مو په هغه مخامخ هدیره کي؛ بې له دې چي معلوم سي څوک دي، د کومي سیمي دي؛ څنګ پر څنګ په شهادت پراته دي.

موږ ته داسي معلومات رسېدلي، چي هر څه پر ځای پرېږدو، د مرکز او یا هم د خپل کور په لور ولاړ سو. نن شاید شپې ته دلته خاص قوتونه را ورسېږي، محاصره ماته کړي، بیا باید موږ هر څه پرېږدو او و وځو. ما ته داسي ښکاري، چي موږ یو ځل بیا معامله سوي یو. شاید اردو تر امر ثاني وځنډول سي.

سترګي ئې له اوښکو ډکي سوې. راسخ چي د پنجشېر وو، پاڅېد؛ پښه ئې ووهل او له سلامۍ سره ئې وویل: صاحبه، تا را زده کړي، چي وسله د سرتېري ناموس ده او وروستۍ مرمۍ د ځان له پاره ده. له ما دا تسلیم نه سي، په زور دي ئې راڅخه واخلي. زه مي وسله نه تسلیموم.

خوازک بې له تشریفاتو چغه کړه، ول: جنرال صاحب قسم په خدای که تسلیم سم، چي تیکه تیکه کېږم.

ننګیالي وویل: دې بې ناموسۍ ته موږ څنګه غاړه کښېږدو.

بحثونو او احساساتو کش واخیستی. ټولو په غریو خبري کولې. جنرال اوښکي پاکي کړې، ول: زه سرتېری یم، باید وجنګېږم، لوبه وګټم، یا وبایلم. ژړا زما له پاره بې غیرتي ده، خو دا اوښکي د خپلو بچو له پاره د یوه بې وسه پلار وروستۍ زور وبولئ. زما د فوج او اردو نیوي زره سرتېري یواځي په تېرو څلورو کالو کي شهیدان دي. زما وجدان هم نور دا نه مني. هغه نړۍ چي پرون زموږ سره وه، نور زموږ پر خلاف ده. دوی ته همېشه خپلي ګټې مهمي وې او موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د دوی د ګټو قرباني وو. مګر بچو زما په سينه کي له زړښته او له پړله پسې ناځوانيو نور د سرتېري نه بلکه د يوه پلار زړه دئ. زه تاسي ته لمن غوړوم، چي ما ته مي بچي په خپله لمن کي را وبخښئ. نه غواړم د بيده او مړه ملت بې وجدانه رهبرانو او خپل چاروکي ظالمي نړۍ له پاره خپلي ځوانۍ نذرانه کړی.

همداسي په سلګو خپل اطاق ته روان سو.

د شپې عمليات شروع سول او صفري قطعاتو محاصره ماته کړه او د اردو سرتېرو ته ئې د وتلو وويل. جنرال خپل تسليم کړل سوي باغروره زغروال فوج ته کتل، چي په لکونه شهيدان سول، مګر تسليم نه سول؛ مګر رهبرانو په يوه ورځ سودا کړل.

ټول سرتېري وتلو ته ولاړ ول، خو راسخ، خوازک، ننګيالي او علي رضا توپکونه کلک نيولي وه، چي موږ وولئ، بيا مو ناموس راځخه واخلئ. زاريو نتيجه ور نه کړه. جنرال خپله راغلی، په ژړا، زاريو او د بيرته راپورته کېدو په وعده او ګيلو ئې په ډېر زحمت توپکونه ځني واخيستل.

د ملت محسنان څوړند سر له شل کلني مبارزې، اتلوليو، جګړو، قربانيو او هر څه سره په تياره کي پر نامعلومو لورو سودا سول. په لکونه شهيدان، يتيمان، زخميان او اخير يوه سپېڅلې اردو د طوفان په وړاندي يو مقدس دېوال کرار- کرار و شوړول سو او هيڅوک پوه نه سو، چي دا څوک وه، چي دا مقدس بند ئې ونړاوه او هيواد ئې يو ځل بيا له خپلو محسنانو خلاص کړ.

د طوفان په وړاندي بندونه يو په بل پسي نړېدل او طوفان لا خونړی کېدئ، خو د مسلحو قواوو سرعلی قومندان لا د طرحو په لوستلو او اماده کولو بوخت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان اصلي قرباني

له دوه زرم کال وروسته پر وطن یو نوی بهار راغلی. یو نوی نسل وزیږېدی، وزرونه ئې وکړل، والوتی. له ټولو ناخوالو سره یو عزتمنه افغانستان په حرکت پیل وکړی. بیرغ، نوم، نښان او درنښت پیدا سو. نړۍ راماته سوه او افغانانو نړۍ ته لاره وکړه، تر نیمایي زیات نفوس زده کړي پیل کړې او دا بهیر دومره ګړندی مخ ته ولاړی، چې هر کور حد اقل یو لوستی پیدا کړی. نوی نسل جوړ سو، هیله او امیدونه وزیږېدل. اهداف لوی سول. نړۍوال ستېج ته وختی او د سپورټ پوهې او علم پر میدانونو افغان ځلمي پرله پسې ځلېدل.

د مملکت په اوولسو ولایتونو کي پوهنتونونه او په نور ټول کي انسټیوتونه او د عالي تحصیلاتو مؤسسې فعاله وې. هره ورځ تر لس میلیونه زیات زده کوونکي زده کړو ته تلل. دا یو نوی فصل وو. داسي پر ثمره فصل، چې نړۍ ورته حیرانه وه، مګر دښمنان ئې پر قراره نه وه ناست او پر له پسې ئې خپلو ورانکاریو ته ادامه ورکول. کابل پوهنتون د دې ټولو زده کوونکو د بهیرونو مور بلل کېده. د دې پوهنتون حیثیت دونه وو، چې د نړۍ د زیات شمېر هیوادونو څېړونکي به ئې د لیدني له پاره راتلل.

حسیب الله له یوې لیري پرتې سیمي څخه دلته زده‌کړو ته راغلی وو. دی د حقوقو د پوهنځی د دریم ټولګي محصل وو. د دوی ټولګی پر دوو برخو وېشل سوی وو. یوې خوا ته نجوني کښېنستې، بلې خوا ته هلکان. او ټول نجوني به یو ځای صنف ته راتلې او یو ځای به وتلې. صنف هم د ټولني په توګه وو. هغوی چې حیاناک وه، په صنف کي هم له حیا ډک وه. چې بهر بې حیا وه، په صنف کي هم بې حیا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسیب په ځوانۍ او زده کړو دواړو ښه وو، نو زیاتي نجوني یې علاقمندي وې؛ که چیري دی یا ور وګوري، یا خبري ورسره وکړي. مګر ده د اطرافینو درانه خویونه درلودل. خبري څه، چي ورکتل به ئې لا په مشکله.

ده له وخته مور ته ویلي وه، چي د کلي له پاره به داسي یو د زده کړو مرکز جوړوي، چي له وړکتونه پیل وي او تر دوکتورا زده کړي ولري. د همدې له پاره ئې شپه او ورځ چورتونه وهل. همېشه به ئې ویل، چي داسي یوه ښځه کوي، چي د ده په پوهنتون کي د ښځو مستقله د طب څانګه ولري او اطرافو ته ډاکټراني وروزي.

د هیواد له بېلابیلو برخو د وژنو راپورونه ډېرېدل. په کابل کي د چاودنو شمېر هره ورځ څلور پنځه وو. چاودني رانژدې کېدې، بالاخره د پوهنتون څو استادان هم د چسپکي ماینونو قرباني سول.

لیلما د دوی یوه ټولګۍوال کله ناکله به ئې بله ملګرې هم ورسره راتله، چي ټولو به په خوله ورته کتل او لیلا به ډاکټره ورته ویل. د حسیب الله لومړی نه وو ورته پام؛ مګر یوه ورځ متوجه سو، چي هغه نجلۍ دی څاري. د ده عادت وو، نجونو ته ئې دقیق نه کتل. کله چي استاد ووتی، لومړی ځل وو، چي حسیب یو چا ته دقیق وکتل. او کتل نه وه، د حسیب د زړه مراندي ولاړې او بل ځای ئې زړه وبایلی. بیا نو دا غلچکي او د ترخ کاته وه، مګر دوی هیڅکله حتی سلام لا وا نه چاوه.

یو ورځ د دوی تر ټولو تکړه او ځوان استاد، چي دوې ماسټرۍ ئې درلودې او همېشه ډېر باسلیقه ګرځېدی؛ په ډېر بد حال صنف ته راغلی. ټولو چېټرونه را واخیستل، خو هغه په ژړغوني اواز وویل: خبري کوو، چپټر پرېږدئ.

وروسته هغه په ډېره مشکله وویل، تاسي وضعیت وینئ، چي ورځ تر بلي خرابیږي. ما ټول ژوند دې وطن ته وقف کړی، خو فکر کوم دا وطن نور د سرونو قربانۍ نه، بلکي د سرونو د ژوندي ساتلو ته اړتیا لري. زما نن اخری ورځ ده، سبا ته له هیواده بهر دکتورا ته ځم. دکتورا څه ده، خو یوه بهانه ده. دا وطن ئې معامله او خرڅ کړی. زه نه پوهېږم، تاسي ته به نور څونه وخت درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره ئې نور څه و نه سو ویلای او له صنفه ووتی. د ټولو په سترګو کي اوښکي وې. د استادانو د تګ بهیر همداسي ادامه درلودل او هره ورځ به پر دروازه عکسونه زیاتېدل. شهید ملا فلانکی د وردګو په تنګي کي د اشغالګرو سره په مخامخ جګړه کي په شهادت ورسېدی. تور بیرغ والا په ښکاره توګه خپل کمپاینونه کول. لنډه دا چي مکمل وضعیت اضطراري او ګډوډ وو. مګر د حسیب مینه پټه نه وه پاته. ټول پوه سوي وه. لیلما یوه ورځ په تفریح کي حسیب په کومه بهانه ودراوه او نجلۍ ئې ورته معرفي کړه، چي د طب پنځم کال محصله ده او په خبره خبره کي ئې په دې پوه کړی، چي نجلۍ در خپله ده. حسیب په همدې شپه له مور سره خبري وکړې. مور او پلار ئې په سبا راغلل او د نجلۍ کره په مرکه ولاړه. د نجلۍ کورنۍ یوه ورځ وخت وغوښتی.

حسیب د خپلو خوښیو په صورتونو کي غرق په صنف کي ناست وو، چي سبا به ئې شېریني اخلي. لیلما وخته ټول صنف خبر کړی وو. ټول خوښ ول. استاد خپل لکچر ورکاوه، په دې وخت کي یو ناڅاپه ګرز سو. حسیب چي وکتل، په دروازه کي توپک په لاس سړی ولاړ دئ او ډزي کوي. مخامخ ئې ورحمله کړه، مګر د شا له خوا بل وسله‌وال ضربه کړی.

دا شپه تر سهاره جګړه وسوه او د کابل پوهنتون شپږ دېرش زره محصلین دوې هفتې نور پوهنتون ته نه تلل او ملت او رهبرانو یواځې د غمشریکۍ پیغامونه او د شهیدانو عکسونه خپرول.

د حسیب الله مور او پلار چي هغه دسمال وړلو ته راغلي وه، د هغه جنازه ئې له ځان سره یووړه. د حسیب الله ارمان ارمان پاته سو او ډاکټر مینه ئې په رواني تکلیفونو اخته سوه او پوهنتون ترې پاته سو.

بلا همغسي پر ښارونو ساه کښېل او هر څه د فلج خوا ته روان وه او غافله ملته ورته زنګېدی. رهبران د خپلو پیسو په خوندي کولو او معاملو بوخت ول. نړۍ په خپلو کیسو بوخته وه. افغانستان له سره د چا یاد نه وو. طوفان کرار کرار نږدې کېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان لارویان

د شعبې په کړکۍ کې قطار او کړم خلک ولاړ ول. مدیر صمدخان د چایو په ترموز یو ګیلاس په بل ګیلاس کې پرېولی. نسرین ورته وویل: مدیر صاحب، یاران دي را روان دي، څه به کوې؟

مدیر صاحب وخندل، ول: زما ئې چم زده دئ. خلقیانو ته مي برېتونه پرېښول، مجاهد ته ږیره. جمهوریت ته مي خواپاکی ښوی مخ او ښایسته نکټایي ده. اوس به لا د یو څو جوړو کالو فرمایش ورکړم. ږیره مي دا هفته نه ده اخیستې، دا مي ئې کار جوړ. تاسي مو حال وایاست. تاسي څه کوی؟ کار مو خراب دئ.

نسرین وویل: یا، هغوی بدل سوي، په ښځو نور کار نه لري.

مدیر صمد وویل: د طالب فطرت په ژوند نه بدلیږي. دوی مجاهد نه دي، چي ږیري یې د جمهوریت د لکسسانو ارکنډېشنو وخوړې، همغسي سنګړه جنګره دي.

سمیرا چي په هینداره کي کتل او د مخ سرخي او سفیده ئې سمول، ول: یو ښه مولوي ته به ګپ ورکړم، مېلې به مو وي. د ښځو په قدر خو هغوی پوهیږي، چي پر ځان بم تړي، هغې دنیا ته پسي ځي.

له دې سره ټولو وخندل. له بهره د خلکو غالمغال اورېدل کېدی، خو دوی به کله کله په نیم ساعت کي د یوه کار خلاصوی او نور به ئې په یوه او بله بهانه په تورو نخودو پسي استول.

اداري له وخته تشي توري وې. ډېرو له موقعې په استفادې خپل پخوانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوسيې او چتلې پټولې او ځيني نور د شيانو په غلا بوخت ول.

دا خلک له انقلابونو او طوفانونو سره لوی سوي ول او له طوفانو سره د اوښتلو چلونه ئې ډېر ښه زده وه. د خلکو کارونه ئې قصداً ځنډول، چي نفرت زيات سي او حتی خلک مجبور سي، چي دا پانه بدله کړي.

يواځې ښځې وې، چي نسبتاً نرانو ته ئې په زړو کي تشويش زيات وو او يو له بل سره به بنېدې او خپل تياره سرنوشت ته چورت وړي وې.

نسرين که څه هم خندل، مگر په زړه ئې يو خدای خبر وو. د دې کورنۍ ټوله نظاميان ول. مېړه ئې له مجاهدو سره په مخامخ جگړه کي وژل سوی وو. يو زوی ئې په مقاومت کي مړ وو او بل زوی ئې په يوه انتحاري حمله کي شهيد سو. خپله کونډه وه او دوې کونډې مړندي ئې وې او دوې پېغلې لوڼې ئې وې. دې په وزارت کي کار کاوه. لوڼې ئې دواړې معلماني وې او يوه مړور ئې په يوه نړۍواله مؤسسه کي کارمنده وه. دا څو وخت د هغې يواځې بحث او پوښتنه همدا وه، چي په نوي حکومت کي به د ښځو سرنوشت څه وي. ځکه دې په ټوله کورنۍ کي نرغاړی نه درلودی، چي کار وکړي. مگر طوفان همهغسي په منډه وو.

مدير صمد او نور مامورين ئې کيسه کي نه وه، يواځې د بږيري خريل او پرېښول، د لباس بدلولو اړتيا وه. مگر ښځو به څه کول. دې سوال ته هيڅا جواب نه درلودی او ټول لگيا وه، طوفان ئې مستاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ کښتۍوان او ماته بېړۍ

پخوانی ولسمشر به اوس شاید د اته پنځوس کالو وي. دی د نوي افغانستان مؤسس هم بلل کېږي. ډېر خلک ئې ستایل او خبري خوښوي. ستایل ئې داسي جوړ سوی، چي د ټول وطن د قومونو نماینده‌ګي وي. د کرکټر کریزما ئې په دې کي ده، چي د سر دښمن ورته راوله، په څو دقیقو کي ئې یار کوي. یو علت چي په بن کي ئې دی انتخاب کړی، همدا ده هر اړخیزتوب وو. کله چي دی راغلی په دې وطن کي هیڅ نه وه. نه حکومت، نه سیستم، نه دفترونه او هر څه په صفر کي ضرب وه.

ده له هیڅه هر څه منځ ته راوړه. نوم، نښان، قانون، بیرغ، پارلمان، زده‌کړي او هر څه ئې له مځکي اسمان ته پورته کړه، خو تر ټولو مهمه دا وه، چي پاشلی ملت ئې راټول کړی او یو د بل دښمن زورواکي ئې په ډېر هنر هم سره کښېنول، هم سره وچلول. دا ښکاره ده، چي بهرنیان په کښي دخیل ول، مګر د رهبرۍ هنر ټول د ده وو.

دی د ارګ شا ته په هغه کور کي اوسېدی، چي یو وخت د بین الملل مرکز وو او پاکستانیانو ډاکټر نجیب الله دلته وواژه او بیا ئې په کشولو پر اریانا چوک مړ وځړوی. ده ته امریکا د ارګ دننه یو ډېر لوکس کور جوړ کړی، مګر ده و نه مني او دغه زاړه کور ته ئې ترجیح ورکړه. دی چي څونه پلویان لري، هغونه ئې خلک بد هم یادوي. مګر دی د هیچا د بدو جواب نه وایي او ځان تېروي. مخالفینو څو ځله مخامخ ښکنځل ورته کړي، ده پر هغه سربېره په غېږ کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولي.

دی د کرز د ملک زوی دئ او تر اوسه په همغه شرقي سټایل ژوند کوي. ښه سترخان لري، د ډوډۍ بحثونه کوي. پر ادبیاتو کي رغیږي، د کور کلي حال اخلي او له خلکو سر مراودات ئې ډېر ښه زده دي.

د ارګ هغه نږدې خلک ئې دلته هم ورسره راغلي دي او د هر چا که اهل دي که نا اهل چي له نوي رئیس جمهور سره ئې نه ده جوړه یا یې کړپه راځي ده ته راځي او ټول دلته پر ده راټول دي. هر څوک چي هر چیري خوابدي کیږي، تر ده ځان را رسوي.

هره غرمه لمونځ همدلته په جمعه کیږي، ملا ئې د ارګ پخوانی ملا دئ، چي په اصل کي د بدخشان دئ. نن ئې له لمانځه وروسته ږغ پر وکړی، ول: مولوي صاحب، په بدخشان کي څه کیسې دي؟ هغه ورته وویل، چي چینایانو یوه نوې لېوا اچولې ده، چي زموږ له کلیو معلومیږي.

ده ورته وویل: نه والله. هغه ول: هو، د طالبانو نفوذ زیات سوی. کانونه ئې ټول په واک اخیستي دي او یو دم ډېر سول او اسلحې هم ډېري زیاتي ورسره دي او اکثره سوداوي په ډالرو کوي. ده ورته وویل: دا ټول د امریکایانو ډلګۍ دي. څنګه ګرده شیان تصادفي دي. بیا ئې ورته وویل: څه خدای دي خیر پېښ کړي.

هغه تېرو اوولسو کالو داسي یو ناڅاپه بوډا کړی، چي په ټول سر او ږیره کي ئې یو تور وریښته نه دئ پاته. د ډوډۍ مېز ته چي کښېنستل، په زوره ئې وویل: د مشرانو مخ ته ځای ورکړئ. چي ټول کښېنستل، بیا دی هم کښېنستی.

ده په دې وخت کي د انتخاباتو د کمېسون کمیشنر ته وکتل، ول: څه کیسې دي؟ هغه ورته وویل، چي د امنیت د شورا سلاکار اوازه ګډه کړې ده، چي اوولس ولایته سپارل کیږي او مذاکرات په کابل کي کیږي. ده له خپل عادت سره وویل: د دوی پلار ئې لا ولاکه کنټرول کړي. مسخرې خو نه دي، چي نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولايتونه ايله کړي او ګډوډي جوړه نه سي.

په دې وخت کي يوه پښتواني وکيل، چي اوس د امنيت شورا کارمند وو، په شيطانت خوله چينګه کړه، ول: رئيس صاحب، بې تا ئې ولاکه وکړي. هغه ته دا غوړمالان ورمعلوم وه، چي دلته هم کوټ کوټ لري، هلته هم حال څغلوي. ورته وئې خندل، خو خبره ئې واړول. پښتواني قاضي القضات ته ئې وويل، چي ته خو د طالبانو قاضي القضات هم وې، دا اوس څه کيسه روانه ده. هغه ورته وويل: رئيس صاحب، وطن دي لېوني ته حواله کړی. دا څونه مړي چي روان دي، په دې ټولو خونو کي شريک يې. ده ورته وويل: قانون اساسي موجود وو، ما خو د ملت پرېکړي او قانون ته احترام وکړی. ما خو ويل د پوهنتون استاد دئ، کنې دوی دواړو راته ويلي وه، چي دا اهليت نه لري. اشاره ئې د امنيت د شورا پښتواني مشاور او د علوم اکاډمۍ غړي او د پوهنتون تر ټولو پښتواني استاد ته وکړه.

د امنيت د شورا مشاور وويل، چي مملکت ئې تباه او برباد کړی. مسلح قواوي ختمي دي. دی تر اوسه ځان ته د مسلحو قواوو سراعلی قومندان وايي، مګر خبر نه دئ، چي د مسلحو قواوو څه حال دئ. هغه ورځ ئې دونه کمزورې روحيه فوج ته ورکړه، رسماً ئې پر سټيج اعلان وکړی، چي په روان کال کي اووه څلوېښت زره نظاميان شهيدان دي؛ نو فوج ولي نوره حوصله وکړي؟

د بهرنيو چارو وزارت پښتواني مرستيال وويل: دی فکر کوي، وطن دا د بهر په سور جرابو هلکانو جوړېږي. هغوی چي ماښام نشه سي، غرمه له خوبه پاڅېږي. جنګ د ارګ تر يو کيلومترۍ را ورسېدی، دی تر اوسه قبايلو ته برق تېروي.

د پوهنتون استاد وويل، چي د ده مشکل دا دئ، چي فکر کوي تر ټولو پوهېږي او د هيچا نظر له سره اوري نه. مګر د ده طرحي د يوه شرقي وروسته‌پاته هيواد تر اړتيا او وړتيا لوړي دي. دی تر اوسه فکر کوي، په امريکا کي لکچر ورکوي، يا د بانک جهاني مرستيال دئ، ټول فکر ئې د پيسو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاینلونو په خپل لاس کي اخیستلو ته دئ.

د جمهور رئیس د گارډ قومندان، چي نږدې خپلوان ئې وو او تازه ئې جنگ ورسره کړی وو؛ غاړه تازه کړل، ول: رئیس صاحب، که اجازه وي زه به یو دوې خبري وکړم. پخواني ولسمشر ورته وویل: ولي نه، ولي نه. رسمي مجلس نه دئ، بېغمه خپلي خبري کوه.

هغه وویل: رئیس صاحب، دی تر اوسه فکر کوي، چي اصلي رئیس جمهور ته یې او یوه ورځ به ما بیرته پسي واخلې. هیڅ کله ئې دا نه ده قبوله کړې، چي دی رئیس جمهور دئ. هیڅ ئې زړه ته نه لوېږي. بېچاره خپله ډېر پوهیږي، مگر نه خپل فکر انتقالولای سي او نه پر چا باور لري. په ورځ کي دوه ځله سکرتر بدلوي، د ناستي ځای په هر ساعت کي بدلوي او ځان ئې ناحق په ناحق سرگردانه کړی دئ. دی د یوه رهبر خوی نه کوي، چي قرار کښېني او کارونه په خلکو وکړي. دی ټول عمر مدیر پاته سوی، فکر کوي دا ریاست جمهوري هم یوه پروژه ده، دی ئې باید خلاصه کړي. په دغه مدیرتوب به هم ځان غرق کړي، هم ملت.

په دې وخت کي ولسمشر وویل: دی له اولي ورځي تر پاچاهۍ زما سره راسره وو. ما حتی خپله رایه ورکړه. د امنیت د شورا مشاور شاهد هم دی راځخه خوابدی هم سو. ما بې له مشورې نور څه کړي دي. ټول عمر مي د ملت او مملکت د راټولېدو خبري کړي، حتی هغه ورځ مي لا هم د مرگ شعار ور نه کړی چي خپل کشر ورور مي د دوی له لاسه تر خاورو لاندي کړی. زه نه اجرائیوي صلاحیت لرم، نه د حکومت ونډه. که زما په نظر څرگندولو دا اداره ضعیفه کېږي، دا نو د ده ضعف دئ، زما نه.

په دې وخت کي قلم مخصوص وویل: هغه د اج انډیا خبریال راغلی دئ، وخت مو ورکړی وو؟

پخواني ولسمشر وویل: را ئې وله، دلې د مشرانو مخ ته به خبري ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو.

هغه ویل: سمه ده.

څو دقیقې وروسته یو د پوخ سن سړی راغلی. پخواني ولسمشر ورته وویل: نمستې نمستې.

هغه سلام ووایه او په ښه روانه پښتو ئې سترې مسې وکړه. رئیس صاحب وویل: ستاسي په ټولو نمایندهګي به زه روغبړ ورسره وکړم. وروسته ئې وویل: دی راج ویر سینګ نومیږي، د آج انډیا سینیر ایډیټر دئ. راغلی دئ، چي د افغانستان پر حالاتو یوه مقاله ولیکي. بیا ئې هغه ته وویل، چي ته خو ښه پښتو وایې. دا دي چیري زده کړه؟

هغه وویل: زه د جینو پوهنتون د پښتو څانګي محصل پاته سوی یم، فارسي مي هم زده ده.

پخواني ولسمشر د پوهنتون استاد ته وکتل او د هغه نوم ئې ور یاد کړی، ول: دی پېژنې؟

هغه له ډېرو احساساتو را ولاړ سو، ول: دا خو ډېره غټه هستي ده. ما د ده ډېر کتابونه لوستي. وروسته یې له استاد سره په لاس روغبړ وکړئ او وې ویل زه د استاد رشاد او بایزید اخګ شاګرد پاته سوی یم.

د پوهنتون استاد وویل: هغه خو دواړه مړه سوي دي. خدای دي ئې وبخښي.

وروسته پخواني ولسمشر ورته وویل: ښه، څنګه افغانستان ته راغلې؟

هغه وویل: یو تحقیقاتي ریپورټ لیکم، مګر په هر شي کي ستاسي نوم دئ، نو ځکه مي ستا دروازه هم در وټکول. زه به ئې له بن څخه شروع کړم. خلک ټول وایي، چي په بن کي د شاه د وخت قاضي القضات رایي دوولس وې، ستا یوه. ستاسي جواب څه دئ؟

پخواني ولسمشر ډېر په سړه سینه وویل: ته ګوره، زه د بن کنفرانس غړی نه وم. زه په اروزګان کي جنګېدلم، چي راډیو اعلان وکړی، چي زه د موقتي اداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر یم. خو زما معلومات دا دي، چي هلته د اعلیحضرت په ټیم کي د قاضي القضات رایي دوولس وې، مګر د عمومي ناستي اتفاق پر ما وو او وروسته د اعلیحضرت ټیم او ارواښاد اعلیحضرت هم پر ما اعتماد وکړی. نور نو ته کولای سې، دا معلومات د بن له کوم ګډونوال څخه وکړې.

راج ویر وویل: خلک وایي، تا جنګ سالاران حاکمان کړل او ښه حکومت دي جوړ نه کړی. هغه توپکیان دي بیرته پر واک کړل او و پړ سول، چي د خلکو نفرت ځني کېدی.

- ښه اوله خبره دا ده، چي زما کار د سیستم له جوړولو سره وو، هغه هم په داسي وخت کي، چي ټول زور له همدې خلکو سره وو. زه د بن د ګډونوالو تر ټولو کمزوری او نامعلوم کس وم. دوی ټول اصلاً له شلو تر دېرشو کالو د منظمو تشکیلاتو درلودونکي ول. افغانستان یو جوړ هیواد نه وو، نه ئې چلېدونکې دستګاه درلوده. په زور او واک کي او د بن په کنفرانس کي ټولي غاړي هغه څوک وه، چي واک ئې وېشی او جوړوی. د واک وېشل هم هلته وسول. زه د واک وېشونکی نه وم. د دغو خلکو تر منځ د مشکلاتو لیري کوونکی او د حکومتي دستګاه سمبالوونکی وم. همدې خلکو لسګونه کاله پر واک جنګ سره کړی. زما غوندي یو بې واکه سړی راغلی؛ ټول اړ سول، چي مشرتوب ئې ومني. ما ته مشرتوب راکول سوی وو، دوی ته خپلي خپلي برخي. ما په یو نازک حال کي یو نازک جام تر یوه ځایه وړی، چي مات نه سي.

راج ویر دفعتاً وویل: یعني تا معامله کول. همدا تر ټولو لوی تور دئ پر تا باندي.

- هو، ما بیخي معامله کول، د وطن د ګټو له پاره. د ځان له پاره مي هیڅ چېري معامله نه ده کړې. زه جمهور رئیس وم، مګر دوی هر یوه تر ما ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور درلودی. زه بې فوجه، بې عسکرو او بې ښو او بدو رئیس جمهور وم. زه مکلف وم، چي دا هر څه د دوی له منځو را پیدا کړم. هر څه له دوی سره بند او قید پاته وه، نو زه مجبور وم، له دوی سره مراودت وکړم او کرار کرار ډلي سیستم ته ننباسم. د بهرنیو مرستي، اړیکي او خواخوږي ورسره وه. د مجاهدو لوی ملاتړ کوونکي په بن کي د پروسې تمویلوونکي ول او ابداً ئې زما سره د یوې محکمې د ایجاد او د جنګیانو د محکمې خبره نه منل. یوه پرېکړه هم زما فردي نه ده. د بن د کنفرانس پرېکړي دي، چي زه ئې تر سره کولو مکلف یم. وروسته وګورئ، همدا خلک بیا شاته سوه، خپل لوستي ئې را مخ ته کړه او دا یو تحولي پړاو دئ. کرار کرار به ښایسته سالارئ ته لاره خلاصوي. یو دم لاس اچول خپله جوړ کړی سیستم نړوي.

- خو پښتانه ادعا لري، چي دوی ووژل سول، بندیان سول او حق ئې په غیر پښتنو وخوړل سو. پیسې او امکانات ټول غیر پښتنو یووړل او قرباني پښتون دئ.

- ښه، اوله خبره دا ده، چي زه د افغانستان جمهور رئیس وم د اساسي قانون په رڼا کي هر څه ټول افغانستان ته ځي او ټول د قانون په وړاندي یو ډول حقوق لري. ته په نړی‌وال سیاست کي شاید ښه مطالعه ولرې. دا پلان وو، چي پښتانه په منطقه کي وټکول سي. تروریزم پر پښتون تاوان سوی، د طالبانو تحریک د پښتنو تحریک یادېدی او بیا په قبایلو کي قصداً حالات همداسي ترسیم سول، چي پښتانه وټکول سي. کنې تاسي ولاړ سئ، یو ثبوت راوړی، چي پښتنو ته دي پروژې، امکانات او بودیجې تر غیر پښتنو کمي ورکړل سوي وي. پښتانه د یوې نړی‌والي دسیسې قرباني ول او بل د خپلو بې‌اتفاقیو. که خبره د پښتنو سي، زه هم پښتون وم او د کابینې ډېر غړي پښتانه وه. موږ خو یوه نااعلان سوي جنګ ته ورټېل وهل سوو. ستاسي څه فکر دئ، موږ د حملو، تاوتریخوالو او ټولو تخریبي اعمالو په مقابل کي خاموش کښېنستلي وای. نو خبره دا چي د پښتنو حقوق په نورو خوړل سوي دقیقه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، مگر دا خبره دقیقه ده، چي موږ و نه سو کولای، جګړه له افغانستانه بلخصوص د پښتنو له سیمو وباسو. جنګ زما په خوښه نه دئ. اکا ئې را مړ کړی، پلار ئې را مړ کړی، ورور ئې را مړ کړی، د اکا زوی ئې را مړ کړی او بیا کابینه خو د هري سیمي په مشرانو ډکه وه هغه سیمو چي مشرانو یې وړتیا درلودله خپلو سیمو ته یې کار کړئ ایا تاسي فکر کوئ دا به معقولیت واي یا حق خبره ده چي ما دي پښتنو ته کار کړئ وائ ما مخکي هم ویل زه د افغانستان جمهور رئیس او دا افغانستان دا مېز ته و ګوره دا ټول افغانان دي مګر د هیڅ یوه قوم ما ته نه دئ مطرح ټول ما ته یو ډول دي او د هر قوم دي مګر ما ته مهمه دا ده چي د همدې ملک دي.

- دوی وایي، ټلواله تا پرسولې ده. مسعود دي قهرمان کړی، فهیم دي مارشال کړی او جنرالیاني دي مفتي ووېشلې.

- اوله خبره دا ده چي یو زما شخصي نظر دئ هغه دئ زما سره ویي بل د دې ملک د چلونکي په حیث زما مکلفیت دئ اصلي خبره دا ده، چي مقاومت یواځني خلک ول، چي په میدان کي عملاً موجود ول. په نړۍ ئې ځان پېژندلی وو. نوري ټولي لوري یا ورکي وې، یا طالبانو له منځه یوورې. دوی مقاومت وکړای سوای او له نړۍوالو ځواکونو سره ئې یوځای جګړه وګټله او دوی یواځي تشکیل لرونکي خلک ول، سیاست ئې وکړی. دا هر څه ئې د بن په کنفرانس کي په نړۍوالو ومنل. زما په نوم یواځي تمام سول، ځکه اعلانول او اداري پروسیجر ئې ما بشپړاوی. پاته سول پړسېدلو خبره.

راځ ئې خبره نیول: د پړسولو له خبري سره که ئې د اداري فساد موضوع هم تشریح کړی. خلک وایي په میلیارډونه پیسې راغلې، څه سولې؟ تاسي وایي فساد ته فوق العاده زمینه مساعده کړې وه؟

- نه، یوه د اداري فساد مسئله ده، یوه د ملیارډونو ډالرو. اوله خبره به د ډالرو وکړو، چي ډېر ئې په اړه شک لري. د افغانستان ټولي پروژې تر دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زره ځوارلس پوري د پرمختيايي مؤسساتو او سوله‌ساتو ځواکونو له خوا مستقيمي او مستقلي ورکول کېدې، چي ما او زما حکومت هيڅ دخالت نه پکښې درلودی. مګر زما د حکومت محصول لسګونه لويي لاري، زرګونه مکتبونه، چي حتماً فساد پکښې سوی؛ نه ئې ردوم. د اوبو بندونه، روغتونونه، پوهنتونونه خو تر دې ټولو مهم د يوه لوستي نسل روزل وه، چي دا اوس دستي تر ديارلس ميليونه زيات افغانان زده‌کړي کوي. سپورټ مو نړي‌وال سو. و دي نه ليدل، پرون مو له استراليا کرکيټ وګټی. موږ په لږ وخت کي ډېره تېزه منډه کړې ده. موږ له صفره شروع کړه او تر دې ځايه راغلو. د توپکو جګړه تر تلوېزوني بحثونو را ورسېده. دا کفايت نه کوي، مګر زما دوره همدومره وه. هو، د مليارډونو ډالرو حساب ډېر واضح دئ. هغو چي راوړلې، خپله ئې مصرفولې. د ټرون پر اساس حکومت برخه نه په کښې درلودل. د بيان آزادي مو تر هند لا اړولې ده. مهمه خبره د سيسټمونو ايجاد وو، چي موږ وکړی.

- حکومت تاسي تورنوي، چي پښې ئې وهی، کار ته ئې نه پرېږدی او تخريبوی ئې؟

- ښه، زه د دې مملکت يو متقاعد، سپين ږيری سياستوال يم. حالات مې خاموش نه پرېږدي. سياست مي مدني حق دئ. مګر که زه تخريب کوم؛ قانون موجود دئ، مسلح قوتونه سته. زه هيڅ ډول قضايي مصونيت نه لرم. محکمه مي دي کړي او که زه د سولي خبري مذاکرات او هڅي کوم؛ دا مي د پلار، نيکه او د راتلونکي نسل وطن دئ، بايد جوړ او امن ئې وساتم. دغه مي زوی دئ، ميرويس جان. په دغه د کور د څنګ په مکتب کي دريم صنف وايي. هغه وينې، په باغچه کي نازو او ملالی لوبي کوي. چي هغه بله لا چيري ده، نه پوهېږم. ما که د قانون خلاف، ملي حاکميت خلاف خبره کړې وه، تاسي ئې را وښاياست. مګر دا چي د مسلحو قواوو د سراعلی قومندانی سره ستاسي وس يواځي تر تور تړلو پوري دئ، بيا نو هغه د پهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسه وه، چي پتلون مي تنگ وو.

- بیا غواړې رئیس جمهور سې؟

- ابداً نه. ما ته ویل سوي، چي امنیت تړون امضاء کړم او نامساعدو حالاتو په خاطر خپله دوره وغځوم. ما خپله ایجاد کړی سیستم او خپل باور سره خیانت نه سوای کولای. د پنځه زره کلن تاریخ یواځنی کس وم، چي چوکۍ مي بېله چون او چرا وسپارل. زه غواړم، په دې وطن کي د ژوند تر پایه و اوسېږم او په آرامه خپل بچي غټ کړم. هغه وطن چي مور را پورته کړی، و نه لوېږي.

- د امریکا په اړه مو نظر څه دئ؟

- د امریکا ډېر ښه اولس او خلک دي، مګر حکومتونو ئې هیڅ کله زمور سره وفا نه ده کړې. ما ته ئې اوس هم ټولي کړني مشکوکي ښکاري. هر چا ته بېلي بېلي خبري کوي، خو په نتیجه کي بل څه کوي، هیڅ کله مي باور نه دئ په کړی او هیڅ کله به ئې و نه کړم.

- خپل اشتباهات منی؟

په دې وخت کي پخواني اولسمشر په زوره وخندل او وئې ویل، چي انسان اشتباه و نه کړي؛ انسان نه دئ. بیا نو د یوه مات سوي وطن، د یوه پاشل سوي ملت او دربدره خلکو څوارلس کاله حکومت ټوکي نه دي. حتماً مي اشتباهات کړي دي، خو د افغانستان له پاره زمور لاس ته راوړني تر بایللو زیاتي دي.

- خلک دي ښکنځي. تاسي خاندی او جواب نه ورکوی، ولي؟

- داغه اخیري جواب به درکړم او وروسته به مور رخصت کړې، چي یو بل مجلس لرو. ما افغانستان په داسي حال کي په لاس کي واخیستی، چي د توپک ژبه حاکمه وه. ما د زغم لاره خلاصه کړې، د خبرو مېز ته مي خلک راوستل. زه نه غواړم، هغه د زغم او حوصلې بنیاد، چي خپله مي جوړ کړی؛ خپله ونړوم. زما هم عکس‌العملونه زده دي. وهل او ټکول مي په وس پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، نور که هیڅ نه وي د کندهاریانو په اړه به دي دا اورېدلي وي چې د ښکارپوري دروازې نامي دئ زه وچکلک د ښکارپور دروازې سړی یم خو دا زما لار نه ده.

وروسته راج وير مننه وکړه. له بهره د څو چاودونو ږغ راغلی، خو پخواني اولسمشر سر په و نه گرځاوه. په دې وخت کي قلم مخصوص په بېړه راغلی، ول: نیمروز سقوط سو، په هرات کي درنه جگړه روانه ده.

ژورنالیست رخصت سو، خو لومړئ ورځ وه، چي پخواني اولسمشر ټولو ته وویل، چي خبري به وکړو.

پخواني د امنیت د شورا مشاور وویل، چي وضعیت قصداً خرابوي، چي سړی استعفاء ته اړ کړي. پخواني اولسمشر وویل، چي له امریکا سره هر څه تړلي. د قوتونو دفاعي حالت ته بېول زغره‌وال قوتونه لڅو پښو خلکو ته تسلیمېدل ټوکي نه دي.

بیا د پوهنتون استاد وویل: ژورنالیست رښتیا ویل، امریکا خپله لوبه کول. هغوی چي دوی غوښتل، په واک کي ئې ساتل او چي نه ئې وو خوښ، له منځه ئې وړل. دا گناه موږ کړې ده، هر وخت به مو څورو‌ی. خو وجدان ته خجالته نه یم، چي څونه خیر مي وطن ته رسولی سوای، و مي رسوی.

پخواني قاضي القضات وویل: خدای(ج) په قرآن شریف کي وایي، چي انسان مو تر خپله وسه مکلف کړی. چي زړه دي پاک وي، خپل زور دي وهلي وي، نور نو نه ئې پړ. په دې هر څوک پوه دي، چي غټ مجرمین چا ساتل، چا سپورټول.

د طوفان کرږي نږدې کېدې، خو هیچا د یوځای کېدو او د طوفان په وړاندي د یوځای درېدو اراده او پلان نه درلودی او دا حقیقت وو، چي اوسني او پخواني ولسمشر پر شاوخوا خلک راټول ول. هم ئې دوی سره جنگول، هم ئې د حالتو خرابېدو ته د پردو په اشاره لمن وهل. او دوی دواړه ځکه پړ ول، چي ماته بېړئ د دوی وه، خو دوی خاموش ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان ګټې ته ناست

اجرائیه رئیس، د سولې د عالي شورا رئیس او یا هم د خلکو په عامه اصطلاح مشهور سوی ګل مرجان یو سپین ږیری خوش مشربه متنازع کس دئ. که څه هم هغه په ځوان او شوخ مزاج او په رنګارنګ ښو لباسونو اغوستلو ډېر مشهوره دئ، هغه اوس په دې لټه کې دئ، چې څنګه به بین الافغاني مذاکرات کامیابه کړي او هغه سوی، چې ده غلی کړی، هغه ارمان ئې پوره سي. له ده سره بخت هیڅ یاري و نه کړه. له تېرو تقریباً دوو لسیزو راهیسي هغه په ټولو انتخاباتو کې د رئیس جمهور د کېدو کوښښ وکړی، مګر نه بخت یاري ورسره وکړه، نه بهرنیانو.

امریکایانو په څو ځله انتخاباتو کې په دې تېر ایستلی وو، چې دا ځل دا او ها ومنه، بل ځل ته خپله رئیس جمهور یې. مګر هر ځل ئې ناغېړي ورسره کړې وه. مګر دا ځل د ریاست جمهوری او ده تر منځ واټن او هیڅوک نه وو.

که څه هم ده دا ځل په انتخاباتو کې خپله بریا خپله اعلان کړې وه او د تحلیف مراسم ئې هم اجرا کړي وه، مګر امریکایانو په دې تمه، چې د سولې د عالي شورا ریاست وکړه، ځان منډیلا کړه او د موقتي ادارې جمهور رئیس سه او موقف به دي هم د هیواد د دوهم کس وي؛ پر شا کړی وو.

دی د کابل په کارته پروان کې د خپل پلار، چې د شاه د وختو سناتور وو او خلکو به ویل، چې پلار ئې نه دئ؛ پلندر ئې دئ؛ اوسېدی او خپلې ټولې سیاسي چارې ئې له همدې ځایه سمبالولې.

دی له ډېرو پخوانیو لوبغاړو څخه دئ. د بن په کنفرانس کې هم وو او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایانو سره ئې د افغانستان ته راتگ تړون هم امضاء کړی وو.

هغه د خپل کور د کونج په ډبرین اطاق کې، چې د ده د ناستې مخصوص اطاق دئ؛ ناست وو. یو خوریی ئې چې د اقتصاد وزیر دئ او بل خوریی ئې چې سیاسي فعال دئ او تر ټولو پخوانی همکار او د راز سړی ئې، چې مشاور ئې هم دئ او قلم مخصوص ئې هم، چې له نږدې‌ترینو خلکو ئې دئ؛ هم ناست دي.

د سولې د شورا مشر وویل: بده سودا مو نه ده کړې، په حکومت کې مو خپل خلک هم وساتل او د سولې ټول پکیج مو واخیستی. د حکومت کیسه ختمه ده. نړۍ ته نور تر حکومت سوله اولیت لري. د هیڅا نور حکومت او حکومتدارۍ ته نه دئ ور پام. مذاکرات په کابل کې کوو، دلته پر زورور یو؛ هر څه په منلای سو. موقته اداره نیسو، په لویه جرگه کې اساسي قانون تعدیلوو. بیا نو دوی مجبور دي، چې یا صدراعظمي وکړي، یا ریاست جمهوري. یو به حتماً زموږ وي. خو دوی د مشرتوب شوقیان دي، صدارت به ټول عمر زموږ په لاس کې وي.

حکومت کې دننه خپلو ټولو خلکو ته احوال ورکړئ، چې اماده اوسي. د حکومت کیسه خلاصه ده. اماده اوسئ. اوس ولایتونه مخالفینو ته پاتیږي. موږ به کوښښ وکړو، خپلې سیمې وساتو.

د اقتصاد وزیر، چې د ده خوریی هم وو، وویل: زما ئې پیسې او امکاناتو ته پام دئ. د حکومت تر ټولې بودیجې د سولې د پروسې پیسې زیاتې دي. درې خو یواځې د سولې ارگانونه دي. د سولې وزارت، د سولې عالي شورا او مذاکراتي ټیم پنځه سوه میلیونه ډالر یواځې امریکا بودیجه د سولې عالي شورا ته اعلان کړې ده.

او بل د مذاکراتي ټیم ټول مصارف هم باید سم کنټرول سي.

د شورا رئیس وویل: تا مخکنې حسابونه په بهر کې کنټرول کړل؟

وزیر وویل: هو، د اماراتو اکاونټو او کاروبار سم روان دئ. د هند ملکیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دوکانونه هم سم دي. د ترکيې حسابونو ته بايد يو واري خپله ولاړ سم او د سويس بانک اکاونټ خو دي ته او خاله جانه (د شورا د رئيس مېرمن) کنټرولوي.

په دې وخت کي د شورا د رئيس بل خوريي پکول سم کړی، ول: په تعديل کي بايد د افغانستان پر نوم او فدرالي کېدو هم بايد بحث وسي او ملي سرود بايد په ټولو ژبو سي او بل دا د افغان د نوم کيسه دا وار موږ نه درسره منو.

ما ليستونه ټول راوړي دي. د سولي وزارت د سولي شورا او په مذاکراتي ټيم کي بايد دا خلک ټول ځای پر ځای سي. دې خلکو زموږ سره په انتخاباتو کي ډېر ځغستلي دي.

په دې وخت کي د شورا رئيس ورته وويل: بچيه، لږ کرار سه. سبا او بل سبا ته حکومت زموږ دئ. بيا دي ټول ملک په اختيار کي دئ، چي څه په کوې، کوه ئې. کار به په هنر کوې، آواز به دي کښته وي. کار به دي ډېر وي، د کېو غوږونه مه ږده.

بيرته ئې د اقتصاد وزير ته وويل: د مذاکراتي ټيم او د سولي د عالي شورا د غړو د موټرونو، کورونو او اکمالاتو له پاره يو مناسب کس وګوره. د دوو درو لارو بېلډونه ورکړئ. نرخونه خپله تنظيم کړئ. هغه د رئيس جمهور څنور د اکا زوی له هغه بل جرمني ګروپ سره ډېر ګرم ګرم کېدل. د هرات وکيل، چي مخکي والي وو؛ د هغه سره خبري وکړئ. هغه او زوی ئې په دې کيسه کي تکړه دي. دا خرچې مرچې سره سمي کړئ. د انتخاباتو يو سلو درويشت ميليونه حساب بايد بيرته سم سي.

د اقتصاد وزير وخندل: له هغه سره مي وختي لا بيرته پوره کړی، اضافه لا يو.

د شورا رئيس ورته وويل: خوله دي چوپه کړه او کار وکړه.

پر دې ټولو وخندل او په دې وخت کي هغه پخواني سپين ږيري مشاور، چي تکيه ئې کړې وه؛ راپورته سو، ول: ستاسي کيسې که خلاصي وي، زه به يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبري وکړم. زه چي دې وضعيت ته گورم، دونه ساده نه دئ، لکه تاسي چي ورته گورئ. جنگونه په حوصلو او مرال گټل کېږي او که چيري مو دښمن ته اوولس ولايته ور ايله کول، دونه مرال به بايلی او هغوی به دونه زړور کيږي، چي پاته اوولس به خپله نيول کېږي. تاسي دلته په ذهنو کي پاچاهۍ نيولي، زه بېرېږم، چي دا ځل به موږ د آمر صاحب قبر هم و نه سو ساتلای. پنجشېر منجشېر به نه وي.

تاسي د جنگونو زور نه دئ ليدلی. دا يوه څپه وي. نابوده او تېزه څپه؛ هر څه ورسره اخلي. هغوی اوس ټول غرني دي او زموږ مقاومتيان اوس په کور او موټر دواړو کي په ايرکنډېشنو اموخته سوي دي.

د سولي رئيس ئې په خوله کي ور ولوېدی، ول: هغه وختونه تېر دي. هيڅوک جرئت نه لري، چي زغروال مسلح قوتونه مات کړي. بيا تر کابله خو هيڅ امکان نه لري، چي راسي. ته تشويش مه کوه.

هغه بيرته ځان بالښت ته ايله کړی، ول: زما ويل وه، درته و مي کړل. نور نو تاسي ښه پوهېږی.

وروسته د شورا رئيس خپل بل خوريي ته وويل، چي نفر تکړه کړه. د حکومت د تضعيف او د سولي د برجسته کولو کيسه جدي کړئ او پخوانی جمهور رئيس پرې نه ږدئ. زما ياری ته مه گورئ. کيسه قومي کړئ، تر څو به دا پښتانه درباندي حاکمان وي. فيسبوکيانو ته دي په بهر کي هم مسيجونه وکړه.

وزير ته ئې لاس ونيوی، ول: د پيسو چاره به ئې دی وکړي، نور نو درځئ، چي دا کيسه سره سموو. زموږ وخت شروع دئ.

طوفان لا غورابي کېدئ او خوراک ئې خپله ځان ورته سموی. د طوفان په وړاندي خلکو ځانونه نه کتل او نه ئې مخه نيول، بلکي کومک ئې ورسره کوی او هر څه ئې ور سپارل. انسان رښتيا هم هري بلا ته خپله ځان په خوله ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شمال امپراطور

د شمال امپراطور د مزار پخوانی والي وو. ډېرو هغه د شمال آمر پوپ(د باټو او لاپو آمر) باله. هغه له ولایت سره یو ناڅاپه میلیارډر سو او په شمال کي کېدونکي هر څه یا ده کول، یا د ده پر لاس کېدل او یا د ده په کښي لاس وو. حتی ویل کېدل، چي دی په شمال کي خپل طالبان لري او خلک په وژني.

د خلکو د مځکو غصب، د تجارانو څخه ججه اخیستل او سیاسي مافیا ئې کاروباري وو. اوس به ډېر وخت د کابل په کارته پروان کي په خپل مېلمستون کي کښېنستئ او له دې ځایه ئې سیاست کاوه. په شمال کي تر ډېره ځایه طالبان د ده له برکته پیدا سول، ځکه له ناقلینو ئې مځکي غصب کړې او هغوی کرار کرار ټول طالبان سول.

د ده په مخ کي ډېر تشویش نه معلومېدی. تازه ئې د سولي شورا د رئیس سره ورانه سوې وه او د جمهور رئیس سره ئې لاس یو کړی وو. هغه له هر لوري سره خپل لین درلودی. نن ئې په دفتر کي د پوهنتون استادان او د رسنیو فعالین مېلمانه ول.

د ده ټیپ او ټاپ هیڅ سیاستمدار ته نه پاته کېدی. په خپل کور کي ئې له مېلمنو عزت غوښتی. داسي حرکتونه به ئې کول، چي د تکبر انتها به وه. مېلمانه به پښېمانه وه چي ولي راتلل.

د پوهنتون استاد ته ئې وویل: زه مشکل نه لرم، ما ته ټول اړ دي. خارجیان هره ورځ دلته راځي. دا د رئیس جمهور تړون دئ. یو سلو څلوېښت میله ثقیله او خفیفه سلا د میاشتي یوولس میلیونه افغانۍ، دېرش سفارته، درې وزارته او د سولي د عالي شورا غړیتوب ما ته او د سولي د مذاکراتي ټیم غړیتوب ئې زما زوی ته راکړی دئ. زه نور څه ځني غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالبانو حال را استولی دئ، چي موږ مشکل نه درسره لرو. ته پر دوی فشار واچوه، چي برخه دي زياته سي. واک چي نيم طالبانو ته ورکړي، په پاته نيم کي به لس هزاره گان واخلي، لس ازبک. په دېرش فيصده خو پنځلس بيخي اخيستلای سم. دا رئيس جمهور ليونی سړی دئ. لس به ئې لومړي معاون ته ورکړي وي، پنځه و دوهم معاون ته. ځان ته به هيڅ نه لري.

هغه بله ورځ مشران راغلي ول، کيسه ئې کول؛ وايي: له رئيس جمهور څخه مو پوښتنه وکړل، چي پر دې اوږدو تسپو څه شي وايې؟ ول ده ويل: آيت الکرسي. وايي موږ چي راووتو، سره ويل مو، چي ټوله آيت الکرسي خو نه ويل کيږي، يواځي کرسي کرسي (چوکۍ) به حتماً وايي.

په دې وخت کي يو ژورناليست ورته وويل، چي له ولايتونو څخه دا ځواکونه راټوليږي، دا به سيمي مخالفينو ته په لاس ور نه کړي؟

ده وخندل، ويل: خبره داسي ده، چي دا لوبه خو له ټولو خواوو خارجيان کوي. چي دوی وغواړي، سبا ته به کابل هم نه وي. په نورو ولايتونو خبر نه لرم، خو تر کوتل ها خوا ته زما بې اجازې غوماشه (مياشه - پشه) پر هم نه سي وهلای. ټول سيستم مي بې له اردو او قواوو په خپل لاس کي دئ. که شاتگونه کيږي، که پرمختگونه؛ هر څه زما په کنټرول کي دي. نر نه په حکومت کي وينم، نه په مخالفينو کي؛ چي د شمال په اړه دي څه تصميم ونيسي.

يوه بل استاد وپوښتل، چي داسي اوازې دي، چي شمال ناامنه کوي او مرکزي اسيا ته له دې ځايه دا نوي تور بيرغي ليږدوي. په دې حالت کي به تاسي څه کوی؟

دی به کله کله په مجلس کي گرم راغلی، بيا به ئې هر څه ويل.

د دې پوښتني په جواب کي ئې وويل: دا يويشتم قرن دئ، هر څه پر گټو څرخي. که دا پلان د نړۍوالو وي، بيا ئې نو موږ مخ نه سو نيولای. او دا چي هدف ئې موږ نه يو، بلکي نور ځايونه دي، زموږ څه ورسره مشکل دئ. خپل کار به کوي، موږ خپل کار کوو.

په دې وخت کي ئې د استاد په لاس زاړه ساعت ته پام سو، ول: دا ساعت دي اتلس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوه اوځلوېښت رولیکس دئ؟ زما په کلیکسون کي د دې ډول ډېر زیات نور هم سته.

بحث بل مخ ته واوښتی. خپله نوې انگوشتری، چي تازه ئې جوړه کړې وه او شپږ دېرش زره ډالره قیمت ئې درلودی او ساعت ئې، چي پنځه میلیونه ارزښت ئې درلودی؛ ول: د دې نوم پټک پلیپ دئ. وروسته ئې د خپلو انگوشتریو او ساعتونو کلیکسون راوړی، چي تر دېرش زره ډالره کښته ساعت او تر پنځه زره کښته انگوشتری نه وه په کښې. او د لستوڼو کلپکونه ئې له زر څخه شروع کېدل، تر لسو زرو پوري هم په کښې وه.

د پوهنتون یو مشر استاد، چي د دوی خاص مېلمه هم وو؛ دا مجلس نور و نه سوای زغملای، وئې ویل، چي دا وضعیت زه سخت اندېښمن کړی یم، تاسي فکر نه کوی، چي هر څه له لاسه وتونکي دي. ټوله خواوي پاشل سوي دي. طالبان په یوه خط کي ولاړ دي او موږ ټول یو بل راچپه کوو. جمیعت تر اوسه مشر نه لري. په شمال کي هیڅ اتحاد نه دئ موجود. دا حالت به موږ غرق کړي. زموږ پخواني سرتېري او جنگیالي ټول په عیاشیو او لوکس موټرونو اموخته دي. دا هر څه له لاسه وځي.

اول ځل وو، چي دی ډېر جدي له نازدانگۍ سره په قهر هم سو. ساعتونه او شیان ئې له مخه پوري وهل او زوی ته ئې وویل: دا یوسه، ایسته ئې کړه.

بیا ئې په ډېره جدي توگه وویل: د جمیعت مشر زه یم. تاسي وواياست، څوک مي مخالفت کولای سي. دا هلکی خو زه په سړو کي نه شمارم. پلار ئې زما رهبر وو، مگر زوی ئې خپلي خبري نه دي زده. د شمال تشویش مه کوئ، ټول مي دا د مخ په جیب کي پروت دئ. هغه یو شرابي دئ، هغه گلمجیم والا هغه ټوله ورځ نشه وي. زما هره خبره مني. مخکي مي در خلاصه کړل، چي تر کوتل کښته غوماشه (میاشه) پر نه سي راځخه وهلی.

استاد وویل: نو افغانستان خو یواځي شمال نه دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده په قهر وویل: زما له نور افغانستان سره غرض نه سته. شمال زما دئ، زه ئې د هر څه مسول یم.

دا مذاکراتو په ټیم کي مي زوی همدې ته کښېنوی، چي خپله هر څه مستقیم کنټرول کړم او په سولي عالي شورا کي هیڅوک هیڅ شی نه سي راڅخه تېرولای. خپله ورته ناست یم. پر ما خو باور لری، دا نونس کاله مي هر څه په زور نه دي درته اخیستي. مګر دا ځل له دښمن سره مخ یو، نه له مخالف سره.

دښمني او مخالفت نور نه سته. امریکا دا ځل هر څه کنټرولوي او ما ته ئې تضمین راکړی دئ، چي هر څه به په سمه توګه مخ ته ځي. زه او د ګلم جم والا سبا په شمال کي ناسته لرو او له هغه ځایه به هر څه کنټرولوو. د حکومت کیسه نوره خلاصه ده. لنډمهاله حکومت به اتلس میاشتي راځي. اساسي قانون تعدیلوو او پارلماني نظام جوړوو. بیا تاسي وګورئ، چي زه په شمال کي څه ګل ګلزار درته جوړوم.

یوه ځوانکي ژورنالیست له ځان سره، چي نورو وا نه وریېدل، وویل: هو، لکه په نونس کاله کي چي شمال ستا په لاس کي نه وو او میلیاردونه ستا سره نه وه.

د مجلس رنګ خړ سو. ده په زوره ږغ کړه: هغه لوده ویښ کړئ. د شپې تر سهاره ویښ وي، تر اوسه بیده دئ. ورته ووایاست، چي ته د مذاکراتي ټیم غړی یې. دلته راسه، اول له دې خلکو خبري زده کړه. تر څو به مو زه مخ مخ ته کوم.

طوفان موړونه خوړل، را روان وو او ټول ئې په خپلو ځانو او خپلو ونډو بوخت وه. هیڅا هم د یوځای درېدو او له طوفان سره د مخامخ کېدو پلان نه درلودی. حکومت د حکومت له دننه شوړول کېدی. هر چا خپلو ټاکلو ته ویل: ګذاره وکړئ، حکومت چپه کېږي. هر چا له خپله اړخه د غورځېدونکي چت ستون نړوی او ټول خوشحاله ول، چي غټه ونډه به اخلي. هیڅا نه درکول، چي دوی یو څوک دئ. د همدې چت له برکته دي، چي چت نه وي، ټوله نه سته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان زوی

نوی مارشال نن سخت په موډ کي وو. خپل ساقي ته ئې وويل، چي پدرنالتې ګيلاس تش مه پرېږده. دا چي نن نه وي، زه مرم. زما چل دي وليدئ؟ زه ئې پر کور کړم، خو دا دئ نن ئې مارشالي کور ته را واستول. د دې خلکو چم زما ډېره ښه زده دئ. تر پايه ئې پر ما و نه خوړل. هغه بل احمدزی مي يم له تېښتي را و ګرځوئ تر څو په دار سو له دې بل احمدزي سره مي هم تر پايه و وهل.

خياط رانىوتی، ول: اندازه دي اخلم، د مارشالۍ د درېشي له پاره.

ده ول: راځه، راځه ژر؛ چي زما دا ارمان خو پوره سي.

پاڅېدی او محلي ګډا(نڅا) غوندي ګيلاس په لاس ورقصېدئ. نږدې وو، چي ولوېږي. بيا ئې نږدې ټولو ته وويل: حرامزاده‌ګانو، ولي ناست ياست؟ را ولاړ سئ، ونڅېږئ.

ټولو له ډاره رامنډه کړه، يواځي يو کس چي معمره زوړ کس وو؛ له غيرته پاته سو. هغه ته ئې وکتل، ول: دا بې‌ناموسه ولي ناست دئ؟

ټولو ته ئې وويل: کښېنئ.

يواځي هغه ئې ميدان ته واچوی. هغه ډېر شرمېدلی وو. مارشال له يوه عسکره توپک واخيستی، يو يو خطايي ډز ئې په پښو کي ورته کاوه او هغه سړی خولې خولي وو او د نور مخونه له خندا شنه ول.

بيا ئې موسيقي بنده کړه. هغه ته ئې ور ږغ کړل، چي ای بې ناموسه، دلته راسه. ته زما د بريا په ورځ چارزانو ناست يې؟ نن مي زړه ډک دئ، راسه چي نن زړه ټوله تا ته خالي کوم.

مارشال په نشه کي غرق و ترق وو او پرله‌پسې ګډ وو. ويل: دا مارشالي ما په مسخرو نه ده اخيستې. پر دې مي په زرهاوو مړه کړي دي. معاملې مي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل او پردي مي پر خوړ کړه. نور ئې څه کوې، خلک مي لا پر بوک کړل په سپين ږيره. دا نه وو، چي ما خوند پر اخيستی. دی مي د وختو يار وو، خو زامن ئې خورا په کش کي وه. يو والي وو، بل وکيل وو، بل معين وو. زما سره ئې سيالي کول. سترگه مي ئې ور مړه کړه. ما خپل قومندان جمعه پهلوان لا پرې نه ښووی، چي زه ئې د زوی پر ځای وم؛ بيا نو دی پرېږدم؟

زه چي لا ځوان وم، د خلق ديموکراتيک په پوليسو کي مي ځان واچوی. يارباشه سړی وم. کله کله مو د خلکو په زوره پيسې اخيستی. بيا به فراريانو وو. خو په خلق کي مو په درېشي کي هر څه کولای سوای. بيا قومندان سوم. خپلي ملېشې مي جوړي کړې. جنگونه مي په ټېکه اخيستل. د گليم جم څخه بېربېدل. تر کندهاره پوري جنگونو ته ولاړم. خو د کندهار سخت جنگره خلک دي، نيمی خلک ئې را ووژل. مگر ما هم په ليلې دښته کي کسات ترې واخيستی. داسي مي وربېل، چي په ځان پوه لا نه سول. بيا مي په قلايي جنگي کي هم کانتېنرونه په ډک کړه. زه چا ته پور او په ازبکو کي تر ځان پورته نه پرېږدم. اکبر بای ډېر غورځېدی. ښځه او لور مي ئې د ده مخ ته ورته چپه کړې. هغه کرکولي والا طيارې را پسي را واستولې، امريکا دي خدای لري؛ تر منځ مو سوه. دونه نامي نه سته، چي مخ مي ونيسي. گلبدين ناحقه د کابل په قصاب او راکيټونو مشهوره دئ. کابل تر اوسه په سکاټ نه وو ويشلی سوی. اول وار ما پر گلبدين په کابل کي کروز استفاده کړی. بيا دا بل هلک مسعود هم پر طالبانو درې کروزه ور وتوغولې. دا احمدزي لاس راکړی، زه په پوه نه وم، چي چم راسره کوي؛ خو د هغه بل احمدزي کسات ئې لا راڅخه وکښی؛ چي ما له ميدانه را وگرځوی، بيا طالبانو مړ کړی. مارشالي مي په مسخرو نه ده اخيستې. دا د شمال امپراطور خبر کړی، چي بچيه، قومندان دي زه يم.

له ډېرو خبرو او نشې څخه پر مارشال درنه څپه خپره سوه او په ناستي په خورهاري بيده سو.

هغه سپين ږيری د ده د ماشومتوب ملگری وو. مگر هغه پوه وو، چي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچا رحم نه لري.

دی چي خوب یووړی، هغه په زوره وویل: زمری چي زوړ سي، خوب ئې ژر ژر وړي. په ده غرض مه لرئ. پرېږ یې بږدئ، چي خوب وکړي.

د مارشال لور او زوی، چي دواړه د پارلمان وکیلان دي او زوی ئې، چي جنرال دئ؛ را وغواړئ. کیسه خرابه ده، باید تصمیم ونیسو.

څو دقیقې وروسته په بله خونه کي مجلس وو. ټولو نظریې ورکولې. د مارشال وکیل زوی نیم ساعت وږغېدی. خو هیڅوک پوه سول، چي څه ئې وویل او څه غواړي.

بیا ئې لور شل دقیقې صفت وکړی، نور ئې هیڅ و نه ویل. جنرال زوی چي ئې ځان خبرو ته جوړوی؛ دباندي د هیو هوی ږغ سو. دوی چي ور ووتل؛ جنرال د سپورټ په دریشي په خپلو کي خلک ځغلول. د ډاکټر ئې ورسره جنجال وو، چي ستا صحت نه دئ ښه. ده ښکنځل ورته کول، ول: ته مارشال یې، که زه؟

په دې وخت کي ئې لور راغله. دی ئې تر لاس ونیوی او په زوره ئې دننه بوتلی. جنرال زوی ئې ورته وویل: کارونه ګډوډ دي، ته بېغمه ناست یې.

ده ورته وکتل، ول: ډېر غور مه وهه. شمال ئې ټول ما ته را تسلیم کړی دئ. ټول تسهیلات ئې زما په واک کي دي.

بیا چورت یووړی، شاوخوا ئې وکتل. ول: تاسي دا د ترکیې سفیر را روخ کړئ.

یو چا ورته وویل: دا دئ، خبري وکړه.

ده هغه ته وویل: وضعیت کومي خوا ته روان دئ؟

نور ده صرف هم، هم، هم لاره. هغه تقریباً شل دقیقې ورته ګډ وو. د مخ بڼه ئې وا وښته، خو هیڅ ئې و نه ویل. صرف دونه ئې وویل: خیر و خیرت دئ.

او بیا یې خپل ساقي ته پرلهپسې ښکنځلي وکړې او په چیغه ئې وویل: بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموسه، گيلاس مي را ډک کړه.

داسي معلومېدل، چي طوفان يو چا را رهي کړی وو او په وړاندي خلکو ته ئې ويل کېدل، چي مازي ئې پر تاسي تېروو. تاسي بږغ مه لرئ، ځکه ټوله خوشبينه ول، خو هيڅوک نه پوهېدل، چي څه روان دي؟ هر څه خپله کېدل. ټولو ويل: يو پلان سته. خو هيڅوک نه ول خبر، چي څنگه پلان او د چا پلان.

د طوفان په وړاندي هر ډول خنډ کرار کرار خپله را شوړېدی. داسي ښکارېدل، چي د ټولو په لاسونو کي چړې دي او کرار کرار خپل رگونه شکوي او له دې شکولو يو ډول خوند اخلي. ټول خندېدل او خوشحاله ول، چي دا دئ؛ بېړی ډوبېږي. هيچا بږغ نه کاوه، ټولو يواځي ننداره کول او ځينو حتی چک چکي ورته کولې. طوفان شيبه په شيبه تېزېدی او خروړی کېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طوفانه خوندي

د نوي فصل او نوي بهار تر ټولو ډېر خوندي او ډېره ګټه اخيستونکي خلک دوی ول. له یوې خوا د نړۍ د سیاست په محراق کي نه وه واقع، له بلي خوا حالتو ځپلي او ډېر زهیر سوي وه. نو سخت زحمت‌کښ او متحد ول. له بلي خوا د ایران پرله‌پسې مذهبي ملاتړ دوی سخت منظم کړي وه. ګرچي هغوی دوی استفاده کول، مګر بیا هم دوی ته ئې تر ګټي تاوان زیات وو.

دوی له جوالیتوب، باغلي فروشۍ، ګاډۍ‌وانۍ او خرکارۍ څخه یو دم راپورته سول. له لویه تر کوچني، له نره تر ښځي ټولو زده کړي وکړې. په ډېر هنر او چالاکۍ ئې په هر لوري کي خلک ځای پر ځای کړل او هر ځای ئې خپل د مظلومیت داستان ورسوی. نو ځکه ډېر تېز او ژر پرمختګ ئې کاوه د دوی بد توب نه بلکي ښه توب وو چي ځان یې را کنټرول او ښې خوا ته بوتلی. د هیواد هر کونج او هري اداري ته ئې ځان ورسوی او په هر زده‌کړېز مرکز کي د دوی فیصدي حتماً وه.

دوی شاید د هیواد پنځه یا اووه فیصده وه، مګر د نردې پنځویشت فیصده حق ئې اخیستی. مګر هغه د کابلیانو خبره؛ هغوی چي د توري له څوکي ئې اخلي، نوشجان ئې. دوی په خپل اتفاق هر څه کول او ډېر ښه ئې کول. دوی ټول د درو مشرانو له خوا رهبري کېدل، چي هیڅ کله ئې یو او بل نه تخریبول، بلکي ډېر کلک سره ولاړ وه. خو په خپل منځ کي ئې سپک سپک مخالفتونه موجود وه.

دوی نن درې سره د جمهور رئیس د دوهم مرستیال په کور کي، چي تازه ئې د کابل په دریمه کارته کي په شل بیسوې مځکه کي په پنځه منزله کي جوړ کړی وو او ټوله د هلمند په سپینه رخام ډبره ښایسته وو. د دې نوي کور مبارکي او د حالاتو ارزیابۍ ته راټول سوي وه. درې سره یوځای د ناستي خوني ته ننوتل. د جمهور رئیس مرستیال، چي د حقوق استاد وو؛ دوی ناستي ته دعوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل. خپله پر هغه خاصه چوکۍ، چې تازه ورته جوړه سوې وه؛ په تکلیف کښېنستی. په دې وخت کې د جمهور رئیس اوسني مشاور او د اجرائیه ریاست پخواني مرستیال په ټوکه ورته وویل، چې په هغه نیوي میلیونه افغانۍ کې دا چوکۍ هم وه؟

درې سرو ښه په زوره زوره وخندل. بیا د جمهور رئیس مرستیال وویل: دا بواسیر ډېر ملا ماتې شی دي. هم سړی خوړوي، هم شرموي.

د پخواني ولسمشر عینکي مرستیال او د سولې د عالي شورا پخواني رئیس په ټوکه وویل: هو، چې خوني وي؛ بیا بیخي.

ټولو یو ځل بیا په زوره زوره وخندل.

سپین ږیري او پخواني مرستیال له اوسني مرستیاله وپوښتل: وضعیت څه دئ؟ ولې هر څه ګونګ دي؟

اوسني مرستیال ځان سم کړی، ول: دننه هم دغونه ورک حال دئ، لکه دباندې. رئیس جمهور یو ډول انحصار سوی، یا قصداً ده ځان محدود کړی. دا له بهره ئې فولبرایټران، انګلیسي او الماني والا سرې جراپې او عجبه سټایلونه کښته او پورته کېږي. نه د وطن په فرهنګ پوهېږي او نه وطني دودونه پېژني. رئیس جمهور خپله ښه سړی دئ او د ښو کارو اراده لري، مګر له ځانه ئې مدیر جوړ کړی دئ. هیڅ د حالاتو سره سم نه دئ روان. ټول فکر ئې دا دئ، چې لومړی مرستیال کنټرول کړي.

د پیسو منابع ئې تر نظر لاندې وي او ټولې مقررۍ خپله وکړي. ټول تمرکز ئې پر دې دئ، چې نوم جوړ کړي. نور ئې هر څه هلکانو ته سپارلي. ټول کارونه پروژه‌یي مخ ته روان دي. هغه دوه هلکان ئې ایله کړي؛ یو ئې د رئیس جمهور کېدو خوبونه ویني او هغه بل پیسې ټولوي. او د اداره امور څخه ئې وړکتون جوړ کړی دئ. یوه ډیسکو او د ارایش صالون نه سته، نور هر څه سته.

رئیس جمهور ته پرله‌پسې د خیر و خیرت احوال ورکوي او هغه هم پر دوی له حده زیات باور کوي. پخوانی ولسمشر تماس نیسي، هیڅوک اړیکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره نیسي. ملت ته ټولي دروازې تړل سوي دي. مشران راځي، مگر همدا ډله ئې رئیس جمهور ته نه ور پرېږدي، چي هغه ته د دوی خبري و نه کړي. نو ځکه ټول خلک د ارگ پر ځای پر پخواني ولسمشر ور مات دي. حتی د سفارتونو اړیکو ته جواب نه ویل کیږي. نو ځکه ټول بهرنیان اول له پخواني ولسمشر سره گوري. ما ته خپله څو ځله مشکل جوړ سوی دئ؛ ده نه سوای حلولای، یا ئې سر نه پسي گرځوی؛ هغه را حل کړی.

په دې وخت کي خاص مشاور وپوښتل: دا عقب نشیني او دفاعي حالت څه معنا لري؟ پر دې خو ډېر جنجال وسو.

لومړي مرستیال وویل، چي د جگړې قومنده خپله پر غاړه اخلي، خو رئیس جمهور پرې نه ښود. له بهرنیانو سره مذاکرات او نظامي چاري ټول همهغه د امنیت د شورا مشاور، چي بیخي ځان د موقت ادارې ولسمشر بولي؛ تر سره کوي. اخیر به همده څاه ته ور اچولی وي.

نور نو شاوخوا ټول چاپلوس او شیطان خلک ځغلي، راځغلي. او په دغو خبرو بیا د هر چا باور کوي. پخوا ئې ښکنځل لږ کول، اوس ئې هره دوهمه خبره د مور او خور یادول وي. حالات له ده هم ورک دي، مگر بس اخته وي؛ شپه او ورځ په لیکلو او لوستلو اخته دئ. ښه سړی دئ، په بد وخت کي راغلی دئ او هیڅ وخت نه درکوي.

په دې وخت کي خاص مشاور پخواني مرستیال ته وکتل، ول: ستاسي خوا ته څه کیسې دي؟ انډیوال دي وینې؟

- هو، د ټول مملکت خوابدي هلته راځي. استخباراتو ارگ هېر کړی، ځکه ټول پوه دي، چي هغوی چي مقاومت کوي، دلته راځي. حتی د امریکا ټول تمرکز پر ده دئ. د چین سفارت خو ئې څنگ ته دئ. هره دوهمه ورځ ئې یو کس ناست وي. ډېر خلک په دې هم ورته راځغلي، چي دلته ځان ته مصؤنیت واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم مرستیال وپوښتل: پلان لري، چي بیرته رئیس جمهور سي؟

پخواني مرستیال ول: نه، ما چي څونه درک کړی دئ؛ غواړي بابا ملت سي او د خمیني غوندي د شورا مشر سي او په سیاست کي له ده سره مشوره وسي.

په دې خاص مشاور وویل، چي ټول وایي، دی حکومت چپه کوي؟

پخواني مرستیال وویل: حکومت خو اول اوسنی رئیس جمهور له خپله ضده چپه کوي. دوهم له انحصاره، دریم له بهرنیانو سره ئې نوره ورځ نه تېرېږي. نو حکومت خو باید پر یو چا لاس پاک کړي.

په دې وخت کي خاص مشاور له نوي مرستیاله وپوښتل: څه فکر کوې، ولسمشر به واک وسپاري؟

هغه وخندل او وې ویل: مړ به سي، خو واک به پرې نه ږدي او نه به بل څوک پرېږدي. که څه هم پیشنهاد ورته سوی، چي د موقت ادارې له پاره کاندید راکړه، ده ځان پیشنهاد کړی.

په دې وخت کي پخواني مرستیال د خاص مشاوره وپوښتل، چي ستاسي په ټیم کي څه حال دئ؟ مارشال د امپراطور او د سولي عالي شورا رئیس په څه غورو کي دي؟

خاص مشاور وویل: موږ خو سره جوړ را نه غلو. گلمرجان معامله وکړل، نو له قهره ټول وپاشل سول. ده ته ئې هم د موقتي ادارې مشرتوب منلی دئ، نو ځکه دی کوښښ کوي، چي د حکومت کیسه ژر خلاصه سي.

امپراطور ته ئې واک او اسلحې ورکړې او د شمال مسؤلیت ئې ور وسپاره، خو مارشال ته ئې هم عیني امتیازات ورکړل. د دواړو زامن د مذاکراتو غړي سول. مارشالي سول، دوسیه ئې وتړل سول.

په دې وخت کي پخواني مرستیال وویل: چاره څه ده؟

خاص استازي وویل، چي د رهبرانو نظر به واخلو.

نوي مرستیال ورته وویل: رهبران موږ فقط جنگوي او قرباني مو کړي. د سورېې فاطمیون په موږ ډک دي، خو په ایران کي بیا د گرځېدو حق نه لرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاص مشاور ورته وويل: موږ مذهب ته ژمن يو. د دوی سياست ته نه. ما که فاطمينو ته لښکر ځلمي استول، مذهب مي ژوندی ساتی.

په دې وخت کي خاص استازي زنگ وواهه. له بلي خوا څخه ږغ وسو: حاجي آغا تليفون دي په غوږ کي اوس گوشي ورکوم.

وروسته هغه تليفون پر مېز کښېښوی او لوډسپيکر ئې کړی. له هغې خوا له سلام او روغبړ وروسته صلوات وويل سو. دوی درې سرو صلی علی تر پايه ووايه. وروسته هغه بې له مقدمې وويل: لوبه بدلېږي، مذهب ټول په خطر کي دئ. حالت په سيمه کي بدلېږي او تور بيرغي به موږ هر ځای په نخښه کوي. ستاسي د حکومت وخت خلاص دئ، مگر ښه به دا وي، چي موږ د طالبانو سره لار يوسو. ځکه موږ او دوی دواړه مشترک دښمن لرو، چي هغه امريکا او تور بيرغي دي. مخکنی پاليسي ډېره ښه وه. درې نوي کسان جوړ کړئ. په نوي حکومت کي ئې ځای پر ځای کړئ. ډېر کوښښ مه کوئ، چي ځان خوږ کړی او مقاومت وکړی.

بيا نوري خبري هم وسوې، خو بالاخره خبره فيصله سوه، چي حالاتو ته تسليم سي او نوو ته تيار. په دې وخت کي دروازه وټکېدل. يو جگ ځوان رانونتی. نيکټايي ئې تړلې وه. خاص مشاور ورته وويل: نيکټايي دي ايسته کړه. ږېره دي هم نوره ايله کړه. پاڼه اوړي.

وروسته ئې وويل، چي ده له قم څخه په اقتصاد کي دکتورا کړې ده او تکړه سړی دئ.

د قربانۍ پسه حلال وو. هر چا برخه ځغلول. هيڅا د طوفان انجام ته نه کتل. تياره زياتېدل، طوفان زور اخستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان وارثين

وروسته له هغه چي د بهرنيانو چاپې او شپني عمليات زيات سول، د تحريک غړي بيرته کرار کرار منسجم سول. دفترونه شروع سول، تشکيلات جوړ سول او بيرته منظم هر څه تيار سول. هيڅوک نه پوهېدل، چي دا تشکيلات او تنظيمات څوک کوي. يواځي دونه معلومه وه، چي له چاپو فراره، له حملاتو راتښتېدلي او له زاندنو راخلاص سوي را ډېرېدل او جګړې کش اخيستی. تر څو د کارونو د ښه تنظيم له پاره د کوټي شورا جوړه سوه، چي هر څه ئې رهبري کول. هر څه د لوی ملا صاحب په نوم وه او طالبانو اطاعت کاوه. تر څو د همهغو له لوري، چي دوهم ځل ئې تحريک په غير مستقيمه توګه خبر خپور سو، چي لوی ملا صاحب مړ دئ. تحريک څو ډلي سو. خو وروسته هغوی، چي ډلي ئې بېلي کړي وې، يو په بل پسي ووژل سول او له څو ناستو وروسته نوی آمر وټاکل سو.

نوی آمر نسبتاً معتدل او اولسي تاجر سړی وو. هغه د جګړې د ختمولو له پاره هڅي شروع کړې. بالاخره هغه هم په پاکستان کي ډرون وويشتی. ډېرو ويل، د سولي قرباني سو. پر خپل سر ئې سوله کول. لنډه دا چي د سولي خبره تر منځ ووتل. د پېښور شورا جوړه سوه او جګړې تر پخوا لويي او تشکيلات زيات سول. د طالبانو پخوانی د مدرسې ملا او قاضي القضات د نوي آمر په توګه وټاکل سو. هغه تر ډېره مصلح سړی بلل کېدی. بيا يو وخت داسي هم راغلی، چي آوازې خپرې سوي، چي په کچلاغ کي په يوه چاودنه کي هغه، وراره او ورور ئې شهيدان سوي دي. خو دا خبره هيڅ کله تائيد نه سوه او د کوټي شورا همهغسي رهبري شورا او قوي پاته سوه.

کله چي د امريکا جمهور رئيس طالبان له توره ليسته و ايستل، مذاکرات ئې پيل کړل؛ کوټي شورا نوی تشکيل اعلان کړ.

د لوی ملا صاحب قلم مخصوص اغا صاحب د سياسي دفتر مشر سو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی ملا صاحب زوی د جگړې ټول مشرتوب پر غاړه واخیستی. جگړې شدت واخیستی. د امریکا نوي رئیس جمهور په لومړی بیانیه کي وویل، چي د افغانستان جگړه پای ته رسوي. نو خاص استازی ئې مذاکراتو ته وټاکی. خاص استازي په قطر کي، چي د امریکا خاص دوست هیواد او همکار دئ؛ دوی ته امکانات برابر کړل او مذاکرات پیل سول.

د مذاکراتو لومړی شرط له باگرام، گوانتنامو او نورو زندانونو څخه خپل خاص خلک وغوښتل. بالاخره له اوږدو خبرو او چنو د دې بندیانو د آزادولو پرېکړه وسول. د افغانستان حکومت چا د خیرک مور هم نه بلل. بندیانو ته د افغانستان دولتي پاسپورټونه گوره چیري جوړ سول او ټوله په عزت کوټې ته انتقال سول. هغه بندیان، چي پرون د همدې پاکستان په خوا په کشولو امریکا ته تسلیم سول؛ نن په ډېر لوړ پرتکول او عزت بیرته په پاکستان کي په رسمي پرتکول کي گرځېدل.

د نړۍ بې‌شرمي او د افغانانو بې‌وسي ټولو لیده. د ارزوگان اولسي مشر او د لوی ملا صاحب د ځوانۍ یار یوه ورځ ځولنې په پښو، هتکړی په لاسو کي کشول کېدی؛ نن د مرسډیز ډیپلوماټ بینز دروازه له سلامۍ سره خلاصېده. د نړۍ دوهم مفکر د پوهنتون پروفېسور ته پرون د امریکا ټول پارلمان پنځه دقیقې ولاړ وو؛ چکچکي ئې کولې، نن ئې لېونی بلی. دا د افغان غمیزي رښتینی انځور وو. هر چا لیدی، خو یواځې افغانان ول، هر څه ته ئې په وازو خولو کتل او هیڅ ئې نه ویل او هر څه ئې یو پر بل تاوانول.

د کوټې په شورا کي نن د نوي پړاو خبرو له پاره خاصه غونډه وه. د غونډې مشري د پخواني قاضي القضات او نوي آمر خسر کول. ځنگ ته ئې یو نوی سړی ناست وو. په عمر پوخ معلومېدی، خو ډېر ملا وشمه نه وو. فېشني، خو پر شرعه برابر سړی وو. بل ځنگ ته ئې د طالبانو مفتي ناست وو. ده په شرعه او اسلامي حقوقو کي ډېر کتابونه لیکلي ول. د کندهار د میوند وو. مخامخ ئې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی ملا صاحب یار او د طالبانو د رهبرۍ تر ټولو پخوانی مسؤل د ارزوگان ملا صاحب ناست وو، چي تازه ازاد سوی وو. څنگ ته ئې د شمال مشهور د اول خط قوماندان ناست وو، چي په کلایي جنگي کي د گلمجم ملېشو امریکایانو ته تسلیم کړی. له هغه سره په څنگ کي ناست کس د شمال بل مشهور قوماندان د غزني ملا صاحب وو. لږ کښته د لوی ملا صاحب ورور او د لوی ملا صاحب زوی، چي اوس ئې د جگړې ټوله قومنده پر غاړه وه؛ ناست وو.

سور ږیري مولوي صاحب، چي د آمر او د مفتي دواړو خسر وو؛ خبري شروع کړې. د جهاد بریا د مذاکراتو په اړه اوږد وږغېدی. بیا ئې غاړه تازه کړل، ول: قضا او تقدیر په تدبیر نه بدلیږي. د دې له مخي چي په یوه لوی راز مو خبر کړم، اول وعده اخلم، چي دا د مظلومانو کاروان به یواځي نه پرېږدو او له نفساني خواهشاتو به تېرېږو او اصلي هدف ته، چي د خدای(ج) د دین حاکمول دي؛ رسېږو. تر یو لک زیات شهیدان مو ورکړي دي او نږدې شل کاله بې کوري او زندانونه مو کاټ کړي. لاسونه پورته کړئ، چي شهیدانو ته یو دعا وکړو او ځان ته یو د خیر او آرامۍ انجام.

له دعا سره ئې غاړه تازه کړل، ول: زما څنگ ته ناست کس لنگوټه ئې تړلې، ماسټري په شرعیاتو کي لري او په عصري علوم کي ئې هم پخې زده‌کړې کړي دي. د قاضي القضات صاحب د لاس لکړه او د هغه روزلی دئ. دا دوه نیم کاله د امارت ټولي بریاوي د لوی ملا صاحب د ورور، زوی او خاصتاً د ده برکت دئ. موږ دی د رهبري شورا مسؤل او د ټولو په بیعت مشر ټاکلی دئ. خبره سپینه ښه ده، خو تر خپل منځ؛ نه بهر. آمر صاحب د کچلاغ په چاودنه کي سخت زخمي سو. زما او د مفتي صاحب او درو نورو مشرانو په حضور کي، چي یو ئې مړ دئ؛ دوه ئې دغه دي ناست دي؛ په شهادت ورسېدی او دی ئې خپل ځای‌ناستی وټاکی. او دا وصیت ئې وو، چي تر څو د خدای پر مځکه د خدای حکم نه وي جاري سوی، د فتنو وخت دئ. زما د مرگ خبر مه خپروئ، دی زما په نوم مشهور کړئ. که ئې اهلیت نه درلودئ، بل څوک وټاکئ؛ خو اعلان مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوئ. د ده د اهلیت زه ضمانت کوم او زما پشنهاد هم دا دئ، چې دا خبره همداسې وساتو او نورو کارونو ته ادامه ورکړو، تر څو ګډوډي جوړه نه سي.

د اروزګان مولوي صاحب غاړه تازه کړه. په ژړغوني آواز ئې وويل: د مولوي صاحب سره دي خدای(ج) ښه وکړي. موږ د هدف له پاره مبارزه کړې. زه د ټولو په نمایندهګي درته وايم، چې موږ پر رهبرۍ هيڅ بحث نه لرو. هر څوک چې وي، بحث د آزادۍ د اخيستلو او د جهاد د کاميابېدلو دئ.

بيا وروسته نوي آمر خبري شروع کړې. له خبرو او فصاحت او بلاغت ئې په داغه اول مجلس کي ټول پر ځان مين کړل او هر يوه غوښتل، مشورې او لارښووني ئې واوري.

د فاتحو، ټاکونو او نورو مسايلو وروسته خبري شروع سوې، چې څنګه مذاکراتو ته ځو او څنګه معزله راټولوو. په دې وخت کي يو هلهور سړی رانوتی او ټولو يو ناڅاپه مکمله موضوع واړول او خبري پر بل شي شروع سوې. خبري نوري ټولي عامي او عادي سوې.

له مجلس څخه وروسته راغلو درو نوو آزادو سوو ته په يوه مخصوص اطاق کي د لوی ملا صاحب زوی کيسه کول، چې دلته هم پاکستان او هم استخباراتـ کسان لري او ټول حال څغلوي. موږ بايد خپل کارونه ډېر په هنر وکړو. کورنی مو ټولي له دوی سره ضمانت دي. ډېر خطر راته پيښولای سي. دا هلهور سړی د اولي دورې هم د دوی غټ سړی وو؛ موږ نه وو په خبر.

دی نه يواځي دا چې زموږ احوال څغلوي؛ د هغوی حال او احوال هم راوړي. فرمايشونه، لارښووني او امکانات ټول د ده په لاس کي دي. ډېر پام مو اوسه. هره دقيقه مو خبري ثبتېدلای او مشکل جوړېدلای سي.

د ارزوګان مولوي صاحب سر وښوروئ، چې نړۍ په موږ څه څه و نه کړل، خو موږ لا هم د دې نه سوو، چې خپلي فيصلې خپله وکړو. هم شل کاله ورسره وجنګېدو، هم اوس حکومت ورسره جوړوو. پرون ئې کافر ته په لاس ورکړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مي لاسونه مچوي.

په دې وخت کي د غزني مولوي صاحب وويل: خو ځکه درته وايم، چي د مکتبونو چاره بايد ژر وکړو او خپل هلکان لوستي کړو، چي د دې خلکو مخه ونيسو.

د جنګ قومندان وويل: مکتبونه به ئې بيا راته کافران کړي.

په دې وخت کي د تګ بڼغ وسو او دوی ميدان ته روان سول، چي په مذاکراتو کي برخه واخلي.

د طوفان د الوتلو بهير پيل سو او د طوفان له مخي د وروستيو موانعو ليري کولو ته له هره ځايه حرکت پيل سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان کور او تم ځای

دا تر اوسه لوی سوال دئ، چې نړدې دوه زره کوره طالبان قطر ته څنګه ولاړل؟ قطر په نړۍ کې د امریکا تر ټولو نږدې متحد دئ. هلته مذاکرات تر سره کول او مخکې له مخکې هلته د دفتر خلاصول او د کورنیو انتقال څه معنا درلودل. طالبانو نږدې یوولس کاله دفتر درلودی. دا دفتر به د سیاسي فشارونو له امله کله وتړل سو او کله خلاص. هغه وخت چې د پروژې بله برخه پیلېدل، د دې دفتر رئیس او د لوی ملا صاحب قلم مخصوص، چې یو له نابغه‌ترینو انسانانو څخه وو؛ استعفاء ورکړل او یا هم استعفاء ته مجبور سو.

بیا څه وخت د دې دفتر خبري نه وې. د مذاکراتو د نوي دور له پیل سره، کله چې امریکا خپل استازی وټاکی؛ دې دفتر هم نوی رئیس پیدا کړی او د اروزګان مولوي صاحب د دې دفتر رئیس سو او مذاکرات پیل سول.

طیاره چې کله د قطر هوایي میدان ته ورسېدل؛ لمر تازه راختلی وو. دوی چې له طیارې کښته سول، د اروزګان مولوي صاحب طیارې ته وکتل. ول: دا طیاره څنګه د امریکایانو طیارې ته سوې ده. که دا په عربي قطر نه وای لیکلی او بیرغ د قطر نه وای؛ بیخي دي شک ولاکه په کښي کړی وای.

هغه هډور د هلمند ملا وویل: طیارې خو ټولي وي د کفارو؛ مازي ئې نومونه او بیرغونه ور اړوي.

د هغه په دې بدخونده ټوکه ټولو بد بد ورته وکتل. کله چې دوی د قطر دفتر ته ورسېدل، د وخته ټول راغلي ول. له ټولو سره معرفي سول.

د اروزګان مولوي د وخت سړو او تودو ډېر تکړه کړی وو. د خلکو پېژندل ئې سخت زده کړي وه. د شپې چې کله د خپلو خاصو ملګرو سره یوځای سو؛ د لوی ملا صاحب زوی، ورور، د شمال د خط دواړه قومندانان، د استخباراتو پخوانی مسؤل، د پنجوایي مفتي صاحب او یوه بل ملګري ته، چې ده ډېر باور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلودی؛ هغو ته ئې وویل: کیسه اوس د جنګ له میدانه راووته، د سیاست میدان ته راغله. دلته هر رکم خلک سته او زموږ په خپل قطار کې باید اول خپل خلک وپېژنو او ورته اماده اوسو. په موږ کې هم جاسوسان او سل فسق و فساد والا سته، چې باید ورته پام مو وي. لویه لاره مو وهلې، خو هغه د خړپ او ترپ لاره وه. اوس د سوچ، د فکر کیسه ده. نو جاسوسانو، د بل اجنټانو او هر رکم خلکو ته مو باید پام وي. زه د نن له لیدلو څخه په څو کسانو سخت مشکوک یم. تاسې به هر یو یو - یو نفر پر غاړه اخلئ، تعقیبوی به ئې او کنټرولوی به ئې.

دا نرې برېتونه چې ئې دي او ږیره ئې توره کړې ده، نوم ئې لا ولاکه د افغانانو وي؛ سم دم مېجر معلومېږي. پام ورسره کوئ. دا ږیره او برېتونه ئې لا مصنوعي را معلومېږي. دی وایي زه د پکتیا یم، خو په پکتیا کې ئې دوه خلک نه پېژني.

د دا لوی خېټې بغلاني سره مو هم پام وي. ده بغلان دونه نه دئ لیدلی، لکه اسلام آباد. د مجاهد به دونه بدنه وه؟ ما ته وهابي را معلومیږي. دونه له تکبره ډک عالم ما ولاکه تر اوسه لیدلی وي.

په دې وخت کې ئې له مفتي صاحب څخه پوښتنه وکړه: دغه کونډۍ سپینه ږیره، چې ئې ده؛ چلتار هم ترې. دا څوک دئ؟ دا چالاکه چالاکه چې کیږي.

هغه ورته وویل: ولې؟ دا دې نه دئ په یاد؟ په هغه بله دوره کې چې ویاند وو. په هند کې ئې په توپچي کې زده‌کړې کړې دي. بیا ئې په پاکستان کې سبقونه وویل. چالاکه سړی دئ. تر نورو ډېر ټینګ ټینګ کېږي او بل دا د فوج د له منځه وړلو او نوري کیسې ټولې ده ګرمې کړې.

بیا بیرته د اروزګان مولوي صاحب وویل: خیر چې هره بلا دئ، پر پام مو اوسه. او پاته سو دا د هلمند پنډ مولوي، خو ما له پاکستانه لا نه راوستی. د دې ورونه د پاکستان د ملا فضلو خاص خلک دي. دا خو ګرسره زه له نورو مهمو مجلسو څخه باسم. دا د علومو اکاډمیو پخوانی سړی مې په هغه اوله دوره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم نه وو خوښ. تر کابل به په اسلام آباد کي ډېر پاته کېدی.

لنډه دا چي د قطر خبري پيل سوې او دغه خبرو پوره اته لس مياشتي د پيشي او موږک لوبه وکړه. دغه اته لس مياشتي په حقيقت کي هغه فرصت وو، چي د افغانستان دننه حکومت او سياسيونو ته ورکول سو. که په خپل منځ کي جوړ سي. مگر دوی ټول د خپلو ځانو ته د گټو په ټولولو لگيا وه. چا له امريکا سره ځان نږدې کوی، چي په نوې لوبه کي برخه ورکړي او چا له طالبانو سره اړيکي ټينگولې، چي ځان ته ځای او هر څه خوندي کړي. په حقيقت کي دوی لويه کښتۍ ماتول او ځان ته ئې کوچنۍ کوچنۍ تختې ځني جوړولې، چي غرق نه سي.

دا خبرو اتلس مياشتي دوام وکړی. په دې اتلس مياشتو کي د افغانانو په استازيتوب او پلوۍ هيڅا خبره و نه کړه، يواځې د امريکا اړيکي او طالبانو پر امتيازاتو بحث وسو. په نتيجه کي يو ښکاره او څو پټ تړونونه امضاء سول، چي په ښکاره خبرو کي ئې د امريکا له نوي اسلامي حکومت سره مرسته وه، چي همدې اولي جملې حکومت نړوی. د بهرنيانو په اتلس مياشتي کي وتل وه او طالبان د افغانستان پر خاوره د امريکا دښمنان نه پرېږدي. که څه هم چي په همدې تړون کي ليکل سوي وه، چي دوی حکومت نه دئ، بلکي طالبان دي؛ مگر په دې تړون کي د حکومت په سطحه غوښتني وې او همدې هر څه چپه کړل.

امريکا د خپل تاريخ تر ټولو بد مخ ښکاره کړی. يو تړون ئې د وطن دننه له خلکو سره کړی وو، بل ئې دباندي وکړی او په دې هيڅ هم نه شرمېدل.

خو په پټه يو بل تړون هم موجود وو. ويل کېدل، چي دوی به په افغانستان کي پنځه نظامي هډې لري، اوولس ولايته به ور پرېښودل کيږي. ولسمشر به استعفاء کوي، په کابل کي به مذاکرات کيږي، د اتلسو مياشتو موقته اداره به رامنځ ته کيږي. يو نوی کس به د موقتي ادارې مشر وي، يو مرستيال به ئې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالبانو له خوا وي او بل د جمهوریت له لوري. په نتیجه کي به انتخابات کېږي او بیرته سیستم عادي لوري ته ځي. خو د تړون له تړون کېدو مخکي د اروزګان مولوي صاحب ته د کوټي له خوا احوال راغلی، چي نوی مولوي صاحب او سور بړیری مولوي صاحب او شوراء غواړي، ستاسي د اتلسو میاشتو راپور و ارزوي او بیا تصمیم اعلان سي.

❁❁❁

سور بړیري مولوي صاحب غاړه تازه کړه، له ټولو ئې مننه وکړه او بیا ئې وویل: قرآن شریف امر کوي، چي مشوره کوئ او زموږ ستاسي اولسي خبره هم دا ده، چي سلا د مړو هنر دئ. موږ پر تاسي هیڅ شک او شبهه نه لرو، چي تاسي به خدای مه کړه، په دې اتلس میاشتي کي بدي پرېکړي کړي وي. وخت پر وخت مو تماس هم نیولی، راغلي هم یاست او راپور مو هم راغلی، خو اخیري ناسته ځکه ضروري وه، چي په یوه خوله او یوه زړه مخ ته ولاړ سو. زه د ارزوګان مولوي صاحب څخه ډېره زیاته مننه کوم، چي په ډېره ښه توګه ئې مذاکرات کامیابه پای ته ورسول. خو موږ غواړو، بلخصوص د مشر مولوي صاحب (نوي مولوي صاحب ته ئې اشاره وه) غوښتنه دا وه، چي یوه اخیر جلسه به لا پر وکړو. اوس د دې پر ځای، چي خبر له سره تر اخیره وکړو، ښه به دا وي، چي تاسي خپل راپور مکمل وړاندي کړی. په منځ کي ئې پوښتنه او خبره راتله، بحث به ئې کړو. زه دلته د مشر مولوي صاحب نماینده یم، هغه زموږ خبري اوري.

د اروزګان مولوي صاحب غاړه تازه کړه او بیا ئې وویل: خبره خو په حقیقت کي دا ده، چي موږ اتلس میاشتي یواځي له امریکایانو سره نه، بلکي د ټولي نړۍ سره مذاکرات وکړل. په بېلابېلو سطحو تړونونه وسوه او بېلابېل شرایط وړاندي سول. موږ خو دا لویه جګړه یواځي نه سوای کولای. بېلابېل ملاتړي مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلودل او بېلابېلي ډلي راسره وې. دوی له مخکي خپل منځي تړونونه درلودل، مګر موږ له هر یوه سره جلا مباحثې وکړې او ټوله له اوسنی اجیري ادارې څخه ناراضه دي، ځکه واحده اداره نه ده. هر څوک ئې پر خپل سر ډنګوي او د خپلو ګټو په تلاښ کي دي. چي رښتیا سي، د دوی دغه پاشلي حالت زموږ کار ډېر را اسانه کړی.

موږ مذاکرات اول له ابر قدرتونو او لوی هیوادونو سره شروع کړل، وروسته د سیمي هیوادونو او همسایه ګانو ته راغلو.

اوله خبره له روسانو سره وه، چي په مقاومت او مبارزه کي ئې زموږ سره برخه اخیستې وه. د هغوی له خبرو داسي معلومېدل، چي د امریکا مخنیوی د داعش په خاطر کوي، چي دوی ته ور نه سي او دوهم ئې له امریکا سره پخوانۍ دښمني ده، چي هر ځای ئې باید ناکامه کړي. په دغه دوو علتونو دوی هم زموږ ملګرتیا ته اړ کړل او هم زموږ سره تړون ته. مګر یو بل شی، چي ما حس کړی، هغه دا وو، چي چینایان او روسان د امریکا خلاف دواړه ملګري دي، مګر داسي معلومیږي، چي چینایان بیا بیرته د امریکا او روس د سترګي خار دي. داسي معلومیږي، چي امریکا او روسان بیا دواړه کوښښ کوي، چي د چین مخه ونیسي او دا کیسه داسي مثلث غوندي روانه ده او په دې منځ کي جرمني هم ګرم ګرم کېږي او ډېري همکارۍ زموږ سره کوي، چي تر ډېره ځایه معلومیږي. کارونه ئې ټوله د امریکا په اشاره دي.

زموږ څخه روسانو درې غوښتني کړي دي: یو دا چي په حکومت کي مو له دوی سره د خواخوږو خیال وساتل سي. دوهم دا چي زموږ له خاوري دوی ته خطر نه وي، بلخصوص د داعش له خوا، چي دوی فکر کوي، امریکا دوی ته جوړ کړي او دریم دا چي له دوی سره ښې اړیکي وپالو.

په بدل کي ئې څلور وعدې کړي: لومړی خپلو پخوانیو مرستو ته به ادامه ورکوي. دوهم به پر نړیوال سټیج زموږ ملاتړ ته ادامه ورکوي. دریم به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرکزي اسیا هیوادو تاجکستان، ترکمنستان او ازبکستان هیوادو مداخله بندوي او زموږ په ملاتړ به ئې مجبوروي. او څلورم او تر ټولو مهم زموږ مخالفت به نه کوي، بلکي کوښښ به کوي، چي خپل پخواني او اوسني همکاران او خواخوږي، چي هر ځای دي؛ زموږ سره همکارۍ ته حاضر کړي.

په دې وخت کي سور ږیري مولوي صاحب وپوښتل: له یوه کفره تښتو، بل ته ځان ور تسلیموو.

هغه پنډ مولوي صاحب په دې وخت کي وویل: مولوي صاحب، خبره اوس تر دې تېره ده. موږ یوائې هیڅ نه سو کولای، حتماً باید ملاتړي ولرو.

د اروزګان مولوي صاحب بیا وویل: مولوي صاحب خبره خو داسي ده، چي کفار خو ټول کفار دي، مګر موږ باید تر هغو چي خپل پر پښو درېږو، د عقل تقاضا او د شرعي جواز دا دئ، چي بنده تر خپله وسه پړ دئ، موږ تر هغه ځایه چي توانیږو، خپل زور کاروو، نور نو مجبور یو، تر هغو چي خپل زور پیدا کوو؛ د نورو له زوره کار واخلو.

له هغه وروسته مو له چینایانو سره اوږده مذاکرات او تجارتي او سیاسي تړونونه درلودل. په دې وخت کي هغه د لوګر ملا صاحب، چي د فوج او نظامي تشکیلات د له منځه وړلو خبره به ئې همېشه کول؛ په خبره کي را غورځېدی. ول: له روسانو سره اړیکي خو یوه معنا لري، چینایان څه معنا لري؟ له هند سره ئې دښمني ده، له روسانو سره ئې دښمني. هره بلا خوري او حتی بې کتابه دي.

د هغه له دلایلو ټولو حسول، چي مخالفت ئې تر ډېره ځایه د هند او روسیې په خاطر دئ.

په مقابل کي ئې پنډ هلمندي ملا، چي ټولو د جاسوس په سترګه ورته کتل، وویل: چین تر روسیې او نورو هیوادونو شرف لري. د پاکستان د دوست هیواد دوست دئ، زموږ ګاونډی دئ، د مشرکانو هندیانو دښمن دئ، د امریکا دښمن دئ، د کمونستانو دښمن دئ.

دا اخیري نومونه ئې دونه په شدت واخیستل، چي ټولو حس کړل، چي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې د لوګري ملا جواب ووايه او هم ئې يو ډول اختاريه وړاندي کړه.

د پنډه ملا په اړه مشهوره وه، چي چا ته به ئې ماغزه واوښته، هغه په څو ورځو کي به يا په چاپه کي ولاړی او يا به هم ډرون وويشتی. نور که نه وو په جنګ کي به شهيد او زخمي سو.

د ده او وروڼو ئې په اسلام اباد او کراچي کي لوی کاروبارونه هم روا نه وه او د مولانا فضل الرحمن د پارټۍ قوي غړي ول.

د اروزګان مولوي صاحب چي وليدل، چي خبره خرابيږي؛ موضوع ئې بدل کړل. ول: تر نورو به تېر سم، لنډه به وايم، چي درې ډوله ټرونونه مو کړي: د ابرو قدرتونو سره، د سيمي له هيوادونو سره او له ګاونډيانو سره.

د سور ږيري مولوي صاحب اعصاب ډېر خراب سول، په قهر ئې وويل: دا وطن د خدای په قهر اخته دئ. هغوی چي دننه دي، هم د نورو ګټي ورته مهمي دي او موږ هم د نورو د ګټو پر سر سره ښکر په ښکر يو.

په دې وخت کي يو کس راغلی او يوه کوچنۍ پرزه خط ئې سور ږيري مولوي صاحب ته ورکړی. هغه خط ووايه، وروسته ئې وويل: د لوی ملا صاحب امر دئ، چي د اروزګان مولوي صاحب مفتي صاحب (چي اوس ئې د قاضي القضات دنده په مخ وړل) او د لوی ملا صاحب زوی دئ، پاته سي؛ نور ټول رخصت ياست.

د ډېرو مخونه وځړېدل او معلومېدل، چي دا خبري د هغو پر مزاج، چي د نورو ډول ته غورځېدل؛ ښه و نه لګېدې، ځکه د ټولو مداخله يو ځل قطعه کړل سول. ټوله يو په بل پسي ووتل او هغه کسان، چي د اروزګان مولوي ئې په اړه شکمن وو؛ ټولو کوښښ کاوه، چي په يوه بهانه پاته سي. د ټولو منځ کي دا ګنګوسه وه، چي اميرالمؤمنين ولي نه راځي؟ خو سور ږيري مولوي صاحب ټول په دې قانع کړل، چي د فتنې وخت دئ، احتياط ښه دئ.

❁❁❁

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي آمر صاحب په جلا خونه کي یاد کسان ولیدل او د اروزګان مولوي صاحب ته ئې وویل، چي مشر مولوي صاحب (اشاره ئې سور ږیري مولوي صاحب ته ده) پر خپل ځای صحیح دئ، مګر ستاسي مجبوریتونه ما ته معلوم دي. دا د تامل زمانه ده، دوستیو ته باید له نورو زاویو وګورو. زه مولوي صاحب ته وروسته قناعت ورکوم، مګر ما ته له امریکا سره د تړون موضوع خلاصه ووایه. نور د اوس له پاره مهم نه دي.

د اروزګان مولوي صاحب وویل: د امریکا سره دوه ډوله تړونونه لرو او یو هم د تړون د عملي کولو ډول دئ.

په ښکاره تړون کي درې محوره دي:

- د ټولو بهرنیانو وتل له افغانستانه.
- د دوی خلاف له ډلو سره نه یوځای کېدل او نه د افغانستان له خاوري اجازه ورکول.
- او بین الافغاني مذاکراتو ته زمینه مساعدول.

د سور ږیري مولوي صاحب طاقت و نه سو، ول: د افغانانو او افغانستان په اړه هیڅ بحث نه سته او بل دا اول دوه محوره دریم محور خپله نقضوي. کله چي خبره د بین الافغاني مذاکراتو سوه، بیا نو تضمین زموږ څخه اخلي، خو له نوي حکومته به ئې اخلي.

په دې وخت کي نوي آمر صاحب مداخله وکړه، ول: بین الافغاني مذاکرات یوه بهانه ده، هغو تا ته رسمیت درکړی. د حکومت په توګه ئې منلی یې، موږ باید خوشحاله و اوسو.

د ارزوګان مولوي صاحب وویل: په دغه ځای کي زه هم شکمن یم، ځکه دا یو ډول تېر ایستل دي.

بیا ئې پسي زیاته کړه، چي دوهم تړون یواځي زموږ او دوی تر منځ پټ تړون دئ، چي بهر به نه را وځي. په هغه کي د پنځو هڼو منل دي، د سفارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

منل دي. واک به له کندهارۍ ډلي يعني زموږ او ستاسي سره وي. د شل زره ملکي امريکايانو پاته کېدل دي.

په دې وخت کې د سور ږيري مولوي صاحب مخ له قهره تک سور سو، خو څه ئې و نه ويل. ولاړ سو، ول: زه اوداسه ته ځم. دا تړونونه زما تر سويې لوړ دي. تاسي پوه سه، کار او مسؤليت مو.

د هغه له وتلو وروسته ټول چوپ ول. نوي آمر اروزګاني ملا صاحب ته وويل: دا تړونونه څنګه عملي کيږي؟

هغه ورته وويل: د عملي کېدو ډول داسي دئ، چي اووه لس ولايته به تسليمېږي، مذاکرات به پيلېږي. يو نوی کس به د موقتي ادارې مشر وي، يو کس به زموږ او يو به د جمهوريت لومړی مرستيال وي. موقته اداره به اته لس مياشتي دوام کوي، بيا به انتخابات کيږي او نوی حکومت به منځ ته راځي.

نوي آمر وويل، چي بس تړون پای ته رسوی او له ځان سره موسکی وو. روزګاني ملا صاحب وويل: ما ته يو شی حيرانوونکی دئ او ستا مسکا نور هم شکي کړم. که نوی حکومت راځي نو تړون او تضمين زموږ څخه ولي اخيستل کيږي؟

نوي آمر وويل: سر مه پسي ګرځوه، لوبه زموږ په ګټه ده.

خبري همدلته خلاصي سوې او هيئت د وروستۍ امضاء له پاره وخوځېدی. طوفان ته وروستی شدت ورکول سو او په لا شدت را وخوځېدی او په وړاندي ئې ولاړ خنډونه له نامعلوم لېري کرار کرار لېري کړل سول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان په وړاندي؛ تورانه هيله

د حکومت په وړاندي دوې ډلي طالبان او حزبيان ډېر سخت جنګېدل. د اور لمبې ورځ تر بلي زياتېدلې. ټول پوهېدل، چي بهرنۍ جګړه ده، قربانيان ئې افغانان دي. مګر تر ټولو بد حالت لا دا وو، چي ټوله پوهېدل، چي پردۍ جګړه ده. مګر بيا هم هيڅوک نه درېدل او هره ورځ جګړې شدت اخيستی. د دې جګړې شا ته د ډېرو ګټي او د ډېرو سياستونه وه.

بالاخره د سولي په نامه د رواني پروژې يو بل پړاو پيل سو او د ريشخند او خندا خبره خو هلته سوه، چي يو پخوانی مشر، چي د داخلي جنګو او د جنګېدونکو دواړو مخالفينو ډلو په وړاندي لسګونه کاله جنګېدلی کس د دې شوراء مشر سو. هغه وخت چي طالبان سقوطېدل، دې کس له بي بي سي سره په محاسبه کي ويلي وه، چي غت غت بمونه واچوئ. او په داخلي جګړو کي ئې د حزب له مشر سره په جګړه کي کابل ويرانه کړی وو.

دغه شوراء ته په لومړۍ مياشت کي پنځه سوه ميليونه ډالر پيسې ورکړل سوې. دا پيسې د دوی د يوه کال بوديجه وه. هغوی د دې دمخه چي پر سوله کار وکړي، د خپلو موټرونو پر زرې کولو او د کورونو اخيستلو مصرف سول او د سولي عالي شوراء تياره لنګه غوا سوه.

سوله به د بې‌طرفه دريم‌ګړي له لوري کېده، خو دلته سوله هم د امريکا پروژه سوه، د حزب او طالبانو د پخلا کولو له پاره. مګر د سولي هيڅ اراده نه وه. کنې په پنځه سوه ميليونه دا جګړه خپله پای ته رسېدل، مګر دوی سوله نه غوښتل، ځکه مخالفين جنګېدل. د امريکا حکومت په وړانديز، مګر حکومت په خپل چوکاټ کي د امريکا په پيسو شورا جوړه کړه او مشر ئې تر ټولو جنګي او مخالف کس سو. وروسته شورا په باندارخانه بدله سوه او په حکومت کي به

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي څوک بې دندي سو، یا به ئې بل ځای پیدا او پناه نه درلودل، نو د سولي د عالي شوراء غړی به سو. معاش، سترخان، گارډان او زرې موټر به سو. نو هغو سوله ولي کړې وای؟ که ئې سوله کول، لنگه غوا ئې حلالول. بیا به دوی شیدې له کومه کولای؟

یوه ورځ د سولي عالي شوراء رئیس په خپل دفتر کي ډېر په قهر ناست وو، ول: پنځه سوه میلیونه ډالر مصرف سوي، پنځوس نفرو سوله نه ده کړې.

د دارالانشاء رئیس ئې را وغوښتی، ول: عاجل د دې یوه چاره وکړئ. خبره لویه سوه.

بله ورځ د امنیت لوی رئیس احضار کړل سو. د سولي عالي شوراء رئیس خپل تشویش څرگند کړی. د امنیت رئیس، چي د سولي عالي شوراء د ډلي کس وو، وخندل. ول: ته ری مه وهه، زما ئې چاره زده ده.

وروسته ئې خپل یاور ته وویل، چي پنځه سوه خاص کسان دي معلوم که. په هفته کي دي پنځوس راځي، مخونه دي پټوي او ځانونه دي د مخالفینو په توگه جوړوي او د سولي سره دي یوځای کیږي.

د سولي د عالي شورا تندی وغوړېدی. ول: دغسي تکړه سه.

بیا نو د حکومت دغه ډرامه شروع سوه. هره شپه په خبرونو کي دوه خبره حتمي راتلل: یو دا چي شاوخوا سل جنگیالي وژل سوي وه او نږدې سل تنه هره ورځ تسلیمېدل. یوه ویښ خبریال یوه ورځ په ټولنیزو رسنیو کي لیکلي وه، چي د افغانستان د سولي عالي شورا سره د یوځای سوو او د حکومت له لوري د وژل سوو شمېر د افغانستان تر نفوس وا وښتی. سبا ته هم هغه ژورنالیست له مخالفینو سره د اړیکو په تور بندي سو.

د سولي شورا همغسي په خپلو کنفرانسونو او چړچو اخته ول، تر څو بالاخره د شورا همهغه رئیس خپله هم د یوه ځانمرگي خوراک سو. د سولي عالي شورا دوهم رئیس ډېر نرم مزاجه وو. ډېر کش او کړپ ئې نه وو خوښ. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسائلو پسي ئې ډېر سر نه گرځوی. بالاخره هغه له همهغه آرام طبیعتې سره د خدای په کار سو.

داسي معلومېدل، چي لا د پروژو په تقسیم اوقات کي د سولي وخت نه دئ راغلی.

۞۞۞

وختونه اوښتل او سوله ورکه وه. ورکه نه وه، وخت ئې نه وو. د چا چي لوبه په لاس کي وه، هغو نه غوښتل. بهانې ئې پیدا کول آسانه وه. زمین او زمان ئې په لاس کي وه. په واک کي چي وه، له هغو سره مستقیم وه او چي په وړاندي ئې وه، هغه ئې یو بل لاس په لاس کي وه. لوبه ئې خپله وه.

کله چي د نوي رئیس جمهور دوهم ځل انتخابات تر سره سول؛ ټول ومنل، چي حکومت د سولي خیال نه لري. او کله چي نوي رئیس جمهور پارلمان ته د جنگ له اعلان سره ولاړی، سولي بیخي سر وخوړی. او ټولو ویل، چي سر خوري، خو واک نه پرېږدي. کیسه بیخي بل مخ سوه.

د سولي د عالي شورا نوی رئیس او د سولي مالک چي د سولي پروژه په لاس ورغلې وه؛ د سولي پروسه ئې نوي حکومت او واکمني سوه او په دې وسیله چانس په لاس ورغلی، چي بهرنیان قانع کړي، چي سیاسي رقیب ئې له دوی سره نه دئ او خپل پلان لري. بهرنیانو هم په بشپړه توگه حکومت پرېښودی او کیسه یواځي د سولي شورا ته ودرېده؛ نو د حکومت دننه او د سولي په پروسه کي ټولي غاړي په نوې پروژه کي د خپلو گټو د خوندي کولو په خاطر د بهرنیانو او د سولي په نوم د رواني دسیسې ډول ته غورځېدل.

د سولي عالي شورا د رئیس په دفتر کي بانډار روان وو. د سولي د عالي شورا د پخواني او نوي بست په اړه بحثونه روان وه. د غوړهمالانو کمی نه وو. چا به نوی رئیس د نجات فرشته بلل او چا بیا د نوي افغانستان مؤسس او پخوانیو ملگرو خو ئې د اوغانیت خاتمه بلل. نوی رئیس به ډېر د جمهور رئیس په موډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي وو.

د سولي د نوي عالي شورا څو تنه غړي، چي د ده خاص یاران ول؛ هغو ته ئې مخ کړی، ول: ستاسي تمرکز باید یواځي پر دې وي، چي له رئیس جمهور څخه لیکلی واک واخلی، چي اختیار ئې ستاسي دئ. نور زما سره بهرنیانو منلې، چي زه د موقتي اداري مشر یم.

د سولي وزارت معین ته ئې مخ کړی، ول: وزیر ته پام کوه. که څه هم هغه د پروژو سړی دئ، له اوسه څخه موږ ته تسلیم دئ، خو بیا هم باور نه سي په کېدلای. وزارت یواځي په تسهیلاتو کي مصروف کړئ.

بیا ئې خپل د دفتر ټیم ته وویل، چي د ټولنیزو رسنیو ټیم مو فعاله وساتئ. ټول تمرکز مو د پخواني ولسمشر او اوسني ولسمشر په رټلو او د حکومت په ناکامۍ وکړئ. حکومت نور خلاص دئ، یوې ټېلې ته اړتیا لري. دوی به ځي، مذاکرات به شروع کیږي او واک به ټول زما سره وي. حالات اساس دي، پام مو اوسه.

په دې وخت کي یوه پخواني قومندان وویل: دا خبري باید لږ په احتیاط وکړو. دا دېوالونه هم غوږونه لري.

د سولي رئیس وویل: خبره تر احتیاط تېره ده، هر څه فاینل سوي دي. لس ورځي وروسته ما نوی رئیس جمهور وغواړی.

طوفان همغسي په غرغنډو را روان وو، خو هیچا ئې تباهي نه لیدل. ټولو فکر کاوه، چي یواځنی پناه ئې همدا ده او دا تر ټولو لوی مرحمت دئ، چي دوی ته به ور په برخه کیږي. هیڅوک نه وه، چي د ټولو مخ ته ودرېږي؛ چیغي کړي او ټول پاځوي. ټول په یوه قطار کي ودروي. دا د حکومت مسئله نه و، د مملکت مسئله وه او یوه ډله نه، بلکي لسګونه ډلي اخته وې او ټول ئې غافله کړي ول او موږ ئې کرار کرار د تباهۍ لور ته ټېله کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طوفان ته په غېږ ورتلونکي

جګړه او سوله دواړه لنګي غواوي وې. د جګړې دوام او د سولي تلاښ رواني پيسې وې. که جګړه درېدل، هم پيسې بندېدې او که سول کېدل؛ هم. نو ځکه نه چا جګړه درول او نه هم چا سوله کول. ټول د خپلو ګټو په لټه ول.

جګړه‌مارو حکومت نه مانه. دوی د حکومت په بدنه کي د سولي وزارت ورته جوړ کړی. دا عين د هغه چرسي خبره وه، چي د دريمي کارتې د پله پر سر يې له عامو خلکو سره جنګ وو. ول: موږ پوډريان خپل وزارت لرو. هدف ئې د مخدره توکو پر ضد وزارت وو. د سولي له وزارته سره عيني د پوډري کانه سوې وه. ټول هغه عناصر، چي له جګړې او د سولي د خبرو له تداومه اوبه کېدل جوړ سوی وو. ټوله ورځ او بوديجې يې په ولايتونو او مرکزي ځايونو کي په کنفرانسونو او ډوډيو تېرولې.

وزارت د سهامي شرکت په توګه د حکومت دننه پر ډلو او ټپلو وېشل سوی وو. وزير د رئيس جمهور د ټيم وو. يو معين د سولي د عالي شورا د رئيس وو. همداسي په ترتيب ټولي چوکۍ وېشل سوي وې او په همدې ترتيب پروژې د هر چا تر زوره پوري وېشل سوي وې. د سولي عالي شورا غړو ته زرې موټرونه اخيستل. يوه پروژه د سترخان ورکول بله پروژه د دفترونو نيول، بله پروژه د مذاکراتي ټيم ټولي اړتياوي هم همداسي پروژې وې.

د هماهنګۍ په نوم هيڅ نه وه. وزير معينانو او رئيسانو ټول کارونه د يوه او بل په بلک ميل کولو کول. ته زما دا کار وکړه، زه به ستا دا وکړم. ته زما کس مقرر کړه، زه به دا وکړم. ته دا قرارداد را امضاء کړه، زه به هغه در امضاء کړم. لنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي د سولي وزارت د سولي د مخنيوي وزارت وو.

د سولي وزير د جمهور رئيس په دفتر کي ناست وو، د خپل دفتر گذارش ئې وړاندي کوی. جمهور رئيس سخت عصباني وو. وزير ته ئې دوه درې پوچ رد وويل. وروسته ئې وويل: ته هلته څه شي ته ناست يې؟ ستا له وزارته د جمهوري رياست پر ضد پوسټونه کېږي.

وزير وويل: صيب، زما کسان نه دي. د سولي د عالي شورا کسان دي. زه غرض نه په لرم، چي بل جنجال جوړ نه کړي.

لومړي مرستيال په قهر وويل: ادرس ئې را پيدا کړئ، زه ئې دېرش مرمۍ ولم.

دا د هغه عادت وو، هر څوک ئې دېرش مرمۍ ويشتی، خو تر پايه چا و نه ليدی، چي يوه مرمۍ دي فاير کړي.

رئيس جمهور مخ ته پروت ښيښيي مېز په لغته وواهه او په چيغه ئې وويل: زه د مسلح قواوو سراعلی قومندان يم. افغانستان يعني زه. څنگه د حکومت يو کارمند جرئت کوي، په ما پسي ښکاره ليکل وکړي.

په دې وخت کي دوهم مرستيال په سړه سينه وويل: رئيس صاحب، حالات اوښتي. بهرنيان تر حکومت د سولي خبرو او شوراء ته ډېر ارزښت ورکوي. دا کوچنۍ خبره ده، موږ بايد لويي خبري کړو. وطن غرقېدو ته روان دئ.

رئيس جمهور لږ آرام سو، خو بيا ئې هم وويل: جمهوريت يعني جمهور رئيس، جمهور رئيس يعني جمهوريت.

خو ده د جمهور رئيس پر ځای خپل نوم استفاده کړی.

وروسته ئې دواړو مرستيالانو او نورو ټولو ته وويل: د دې سولي مخه بايد ونيسو، هر ډول چي کېږي. رسنۍ هم کنټرول کړئ او تبليغاتي ټيمونه مو سم ويښ کړئ.

وطن غرقېدی او د وطن لومړۍ درجه مسؤلين په تبليغاتو او تورنولو او د يوه او بل په راچپه کولو بوخت ول. طوفان په کرږو را روان وو او دوی لگيا ول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل ئې چپه کول.

له طوفان سره ټوکي

دا دوهم ځل وو، د سولې مذاکراتي ټيم ريشخندېدی. لومړی ځل چې اعلان سو، څلور سوه تنه ول. بیا ریشخند جوړ وو، چې په قطر کې د سولې واده دئ. مگر دوهم ځل هغه لیست، چې د امریکا سفارت سپارلی وو، اعلان سو. هر ځای ریشخند شروع وو، چې د گوندونو او ډلو نمایندهگان او ماشومان ئې لېږلي دي؛ جمهوریت په گټې.

د لیست له اعلان سره غوغا جوړه وه. پارلمان پسې څو ځله مذاکراتي ټیم وغوښتی، خو نه د سولې وزارت او نه هم د سولې عالي شورا په دې توانېدل، چې دوی پر یوه وخت او یوه ځای راټول کړي.

مذاکراتي ټیم تر پایه، حتی یواځې یو ځل هم و نه توانېدل، چې خپلمنځي ناسته وکړي او یوه واحده لاره او واحده اجنډا جوړه کړي. نه هیڅ کله د مملکت له لوستو سره کښېنستل، نه له سیاستمدارانو، نه له تاجرانو او نه هم له ځوانانو او ښځو سره.

مذاکراتي ټیم، چې کله د لومړي ځل له پاره دوحې ته ولاړی، د معرفۍ په ورځ د شمال د امپراطور زوی ځان معرفي کړی. د ځان پر ځای ئې پلار معرفي کاوه. یو بل متعصب نږدې وو، چې له ډېره تعصبه کلمه لا بدله کړي او څو ځله ئې په خبرو کې بې مورده خراسان خراسان یاد کړ.

د مارشال زوی چې په خبرو شروع وکړل، ستونی ئې وچ سو، اواز ئې بند سو.

د لومړۍ ناستې وروسته د امریکا د مذاکراتي ټیم یوه غړي یوه لوړپوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارواکي ته په ريشخند ويل، چي موږ پر خپله خبره ولاړ يو. لاس ترلي مو درته راوستلي دي؛ چي تاسي واياست، هغه به کېږي.

اصلي انډوخر هغه وخت جوړ وو، چي د شپې د مذاکراتي ټيم غړي پټ پټ د طالبانو د مشرانو اطاقونو ته تلل او له هغوی څخه ئې په را روان حکومت کي خپل ځای غوښتی.

د اروزگاني مولوي صاحب په اطاق کي له يوه ساعت راهيسي د حزب دواړه نماينده‌گان ناست ول. د حزب د مشر نيکي هيلي او پېرزويني ئې وړاندي کولې. او يوه خبره ئې پرله پسې يادول، چي امريکا خو مو په دواړو پر گونډو کړل. نو که اول ځای نه وي، دوهم خو به حتماً زموږ وي.

د مارشال زوی د ازبک مولوي په ملگرتيا د لوی ملا صاحب د زوی او د شمال د خط د قومندان په حضور کي ناست ول او د مارشال زوی د پلار توبه‌نامه بيانول، چي پلار مي د ليلې دښتي او قلعې جنگي په خاطر وبخښئ. د شمال قومندان نه ورته گيرېدی. خو د لوی ملا صاحب زوی ورته ويل: موږ به څه نه ورته وايو، نور دي دی څه نه غواړي.

د بهرنيو او کورنيو چارو پخواني وزير د طالبانو د بدخشان د والي د شمال د جنگ مسؤل سره يوځای د مفتي، چي اوس د مذاکراتو مشر وو؛ په اطاق کي ناست وه او د تاجيکانو د سر آمان او د برخي غوښتنه ئې کول.

هزاره والي صاحبه پر ټولو گرځېدل او هزاره گانو خير ئې غوښتی. لنډه دا چي د افغانستان د دولت مذاکراتي ټيم د افغانستان نه، بلکي د خپلو ډلو، گروپونو او شخصي گټو له پاره په لوموړنيو څو ورځو کي هر څه وبايلل. په دغه بايللو کي د واک شريکان يا د واک اخيستونکي نه ول شريک، بلکي يو باتور ملت يو ځل بيا د څو قصابانو تر منځ له هيواده ليري تقسيمېدی او تسليمېدی. کاشکي دغه تقسيم او تسليم خپله همدې افغانانو کولای. هر څه جنگ، سوله، تقسيم، تهديد، جوړول، ورانول هر څه د بل په لاس کي وه. هر څوک پوه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د هیڅ آه نه کوی. ځکه د خپلو بایللو ډار اخیستي وه، نه د وطن او ملت د بایللو. طوفان را روان نه وو، بلکي په ډېره تېزه منډه رانږدې کېدی.

د طوفان بل وارث

دوستی او دښمنی کله رنګ بدلوي. ډېره مشکله ده چي څوک دي يې درک کړي. په سیاست کي خو بیخي ناممکنه ده. یوه پخواني مجاهده ډله او کورنی، چي پخوا د امریکا محسنان ول، اوس په نړیوالو تورو لیستونو کي ول او د طالبانو یو خاص ګروپ وو؛ مګر ځان ته ئې سیاست او بېله لاره هم درلودل. ډېر ئې لوستي هم ول، مګر دوی د امریکا پر لیست سربېره پر دوی میلیونونه ډالر جایزه اعلان سوې وه که ئې څوک ونیسي، یا ئې امریکا ته ور وښیي. دوی له بهرنیانو سره د خپلویو په خاطر ډېر مرموز او بین المللي هم ول او تر ډېره پېچلي عملیات او کیسې هم دوی رهبري کولې. د دوحې په مذاکراتو کي د دوی خاص ګروپ فعاله وو، مګر د اروزګاني ملا سره ئې ډېره ځکه نه وه جوړه، چي د دوی د ډېرو کیسو مخه ئې نیولې وه او حتی څو ځله ئې برخورد هم سره راغلی وو.

په روانه جګړه کي تر ټولو خونړی او سخترینه حملې هم دوی کړي وې، مګر د دې ټولو سره ډېر محتاط او آرام مخ ته تلل. دوی هر څه د خپلو عربو ملاتړو په مشوره او خبره کول.

د دوی مشري د هغو درو تنو تر منځ وه، چي یو ئې د پخواني مجاهد ورور وو او په هر ځای کي به ګرم ګرم او شک شک کېدی. دوهم کس ئې د پخواني مجاهد زوی وو، چي اصلي کیسه ئې څرخول خو د ټولو مخ ته ئې یو بل خوله‌ور او هوښیار اولسي سړی له خپل کشري شاعر او مجذوبه ورسره را مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وو، چي د غرو او رغو به ګډ وو او په شي ئې هم سر نه خلاصېدی.

یوه ورځ په خپل پټنځای کي په میرام شاه کي ناست ول، چي د مجاهد ورور توپک ځان ته تکیه کړی او وئې ویل: اصلي حملې او مبارزه موږ وکړل او اوس کیسه ټوله دا نور څرخوي. ولاکه ئې راڅخه روزي سي.

کشري ئې وویل، چي دغه اروزګاني ته مو یو ځانمرګی ور سم کړی وای. بیخي مي بد ایسي.

مشر ورور ئې پر وخندل، ول: خو یو واسکټ به درکړم، پسي ور سم سه.

ټولو وخندل. په دې وخت کي ئې هغه هوښیار اولسي کس وویل: سیاست به ورسره کوو او خپل کار به مخ ته بیایو. کابل هم هسي زموږ له خوا محاصره دئ. د کابل دروازې، چي مو په لاس کي وي، نور به زیاتي خپل کار کوو.

د مجاهد مشر زوی وویل: ما ته د خاله زامنو ویلي، چي خیر مو په همدې کي دئ، چي په خاموشۍ، مګر په هوښیارۍ خپل کار وکړو. دوی یو هم په تور لیست کي نه دي. موږ لس یو، دوی په عربو نه دي تورن. موږ یو. وخت به تېروو، ځان به ساتو. یواځي دونه ښه وکړئ، چي هوښیار خلک ئې حاشیې ته کړئ. اروزګانی مولوي دوی مشرتوب ته سموي، مګر موږ خو اول باید خپل یو کس مخ ته کړو. که و نه سوه، بیا په دوی کي پر یوه ورک او کمزوري کس لاس کښېږدو، چي لاس مو پر بر وي.

هغه هوښیار اولسي ئې وویل: زه خو ګمان کوم، چي موږ باید یو کس ډېر مهم کړو. د مجاهد مشر زوی وویل: نو خو دا دئ، کاکا سته. همدا به مطرح کړو.

کاکا ئې چالاکه وو، مګر ټول عمر ئې د چړې له څایه ځان کاته. پوهېدی، چي تیار لس میلیونه پر اعلان دي. که مشر سو، هم به شل میلیونه سي، هم به خطر ډېر سي. بهانه ئې وکړل، ول: نه، مشر وراره مشر دئ. هم مي د ورور مینه په ماتیږي، هم ځوان دئ.

بس ټولو بسم الله کړل او د شیخ په نوم ئې په عربي دود مطرح کړی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ور مبارک کړل.

طوفان ته ګړی په ګړی شېبې نږدې کېدې او هر چا په پوره بې ایمانۍ ملا تړلې ول، چې د پردو ټولې دسیسې کامیابه کړي.

د طوفان اصلي سبب

کله چې شیان ورستیږي، په مالګه ئې وهي. مګر کلکه بدبختي نو هلته ده چې مالګه ورسته سي. پولیس او عسکر د ټولني د بدو کړنو د مخنیوي مسؤلین دي، مګر کله چې هغوی خپله بدیو ته ملا وتړي؛ هغه ټولنه تباه او برباد ده.

وروستۍ پیړۍ بلخصوص دوهمه نیمایي د افغانانو وطن ټولو په جګړو کي وساته او دغه جګړئیزو حالاتو اخلاقیات ټوله له منځه یووړه. هر څه د بدۍ په رنګ و رنګول سول.

پنځوس کاله چې یو نسل په جنګ کي وساتل سي، خپله اتمات هر ډول اخلاق په کښې مري. دلته جګړه روانه وه او جګړې انسانان خوړل. هغوی چې مخکنی نسل وو، ټول یا مړه سول او یا هم فراره. دلته پاته جګړې سرسامه او د جنګ په کرښو کي جنګېدونکي یواځې جنګیان پاته سول. دغه جنګیان وروسته په عسکرو او پولیسو کي ځای پر ځای او د خپل زاړه عادت له مخي ئې اخلاقیاتو ته شا کړل او هر ډول فجایع ئې د قانون او چوکاټ تر عنوان لاندي تر سره کړل.

❁❁❁

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډگروال زمرک اصلاً په جهاد کي وو. د نوي حکومت له راتګ سره ئې په ډېري چالاکۍ ځان رسماً ډګروال کړی. د څو پوستو قومنداني ئې وکړل او یو څه وخت وروسته ئې خپل کور هم پیدا کړی، خپل موټر هم. تازه ئې په ذهن کي دا خبره را شنه سوې وه، چي باید رتبه هم واخلي او د یوې حوزې آمر سي. نو درآمد به ئې هم ښه سي او کار به ئې نور هم سم سي.

خو دی خبر وو، چي دې ته ډېري پیسې په کار وې، ځکه دی پوهېدی، چي هري رتبې او هري دندي جلا جلا نرخ درلودی، نو ئې له خپل یوه پخواني ملګري سره، چي د ټولي محلې چهار عیب شرعي او د ده د جهاد د وختو یار وو؛ خبره شریکه کړه، چي پیسې څنګه پیدا کړو.

هغه ورته وویل، چي ټولي دي څومره په کار دي؟

ده ول: اندازه ئې نه راته معلومېږي.

بیا ئې تلیفون را وکښی، یو چا ته ئې زنګ وواهه. تلیفون لوډسپیکر وو، له هغې خوا یو چا وویل: د وزیر صاحب داخله سکرتریت، مهرباني وکړئ.

ده ورته وویل: ډګروال زمرک یم. اموک د لسمي حوزې آمر په اړه مي پوښتنه کول.

هغه ورته وویل: تا ته خو وضعیت معلوم دئ، په ارګ کي هم امضاؤ ته اړتیا سته او بیا لسمه حوزه خو تر ټولو ګرانه حوزه ده. د آمریت بست ئې تورن جنرال دئ. ستا رتبه ډګروال ده. اویا زره د جنرالۍ دي، پنځوس زره د تورن جنرالۍ او یو لک د حوزې. خو د حوزې خالص درآمد په میاشت کي تر لس لکه زیات دئ.

زمرک ورته وویل: نو دلته خو یواځي د اوسېدلو کورونه دي، نو دا بیا ولي دونه لوړ دئ؟

له هغې خوا ورته وویل سول: ګوره، ته د خاله زوی یې. کنې ولاکه په یو نیم لک هم څوک په ننوځي. دلته ګوره د ټولو لوړپوړو چارواکو او سیاسیونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهمانخانې دي. د هغو ټولو پيسې درته راځي. ټوله د شپې کلپونه دلې دي، تر ټولو مشهوري ساقي خانې دلته دي. يواځې له تعميراتو څخه تر پنځه لس لکه ټولولای سې. تر څلورم منزل چي اوښتل، منزل په يو لک ډالر دئ.

يواځې دا اوس څلور شپېته لوی ساختمانونه شروع دي. نور څه شي غواړې؟

زمرک وويل، چي ته دونه ځواني وکړه، دا بست تر يو وخته را وساته.

هغه وويل: ته بېغمه اوسه، پيسې دي برابري کړه.

زمرک تليفون کښېښوی. ملګري ئې وويل: خوازکه، څنګه کوو؟ ګوره دا کوچنۍ حوزه نه ده. ته دي هم شبکه دلته ښه فعاله ساتلای سې. راځه چي چاره ئې وکړو.

خوازک يو بل ناست کس ته ئې اشاره وکړه، ول: دی د ښيښې او پوډرو د ټول ښار ساقي دئ. د ښار ګرده نقشه او کيسې ور معلومي دي.

هغه وخندل، ول: دوه لکه شل زره ډالر څه شي دي، په دې ښار کي. دوه سوه شل لکه لا پيدا کيږي. يو لږ چالاکي غواړي. پوليسي چاره ئې پر تاسي، نوره نقشه زما سره سته. خو پيسې په نيمه دي.

زمرک ول: څه چم کوو؟

وروسته هغه کس وخندل، ول: د دې خپل منزل مالک دي په سلهاوو ميليونه لري. زوی به ئې يو څو ورځې مېلمه کړو، پيسې دوی خپله راوړي.

له دې سره ټولو وخندل.

پلان وتړل سو، چي کس به د زمرک په لنجر کي راپورته کوي. پغمان ته به ئې د خوازک د انډيوال ځای ته رسوي. بيا به له هراته د هلک پلار ته زنګ وهو.

هلک اختتاف سو او بالاخره د هلک له پلاره څلور لکه ډالر وغوښتل سول. د شپې ناوخته زمرک ته ئې يوه ملګري زنګ وواهه. په شفر ئې پوه کړی، چي په ښکار پسي مو امنيت در روان دئ، څرک ئې ايستلی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک عاجل په مخالفینو کي خپل یار ته، چي په وردګو کي قومندان وو؛ زنګ وواهه او ورته وئې ویل، چي یو امانت در استوم، یو څه وخت ئې را وساته. هغه هم د ده په څېر یو څهار عیب شرعي وو، ول: وو، خود به ئې ساتم. زما برخه خو به نو بیا وي.

بالاخره په پنځوس زره ډالر ئې د ساتني زیمه واخیستل.

خوازک او ملګري ئې د هلک په انتقال کي له هغه دوې ګوتي پرې کړې. ویدیو او ګوتي ئې په یوه پاکټ کي د هلک پلار ته واستولې. بالاخره له ډېرو چنو وروسته د هلک پلار په درې لکه ډالره قانع سو. پیسې د یوې صرافۍ له لاري په سپینه ورځ انتقال سوې. په سبا ئې د هلک مړی د هلک پلار ته تسلیم کړی. هلک د ډېرو وینو بهېدو له امله شهید سوی وو.

پیسې څلور برخي سوې. یو لک او لس زره زمرک واخیستې، پنځوس زره ئې د مخالفینو په نوم قومندان واخیستې. یو لک او څلوېښت زره خوازک او ملګري ئې واخیستې.

مګر زمرک لا یو لک او لس زره نورو ته اړتیا درلودل. خپل خاص درې تنه ئې د ځان سره کښېنول او هغوی ئې پوه کړه، چي سرای شهزاده ته به ځي. یو داسي کس به پیدا کوي، چي هره ورځ پیسې وړي او راوړي.

په سبا نه بله ورځ ئې یوه ملګري وویل، چي د شمالي یو پروژې والا هر سه شنبه له خپل زوی سره یو ځای له باګرامه د پروژو پیسې انتقالوي او د کارېز میر پر لار کابل ته راځي. په کارېز میر کي لاره ورته نیولای سو. هر وخت په لکو ورسره وي. داغه مو وار دئ.

زمرک وویل: مار به لا په خپل لاس نه وژنې.

بیا ئې د مخالفینو قومندان ته زنګ وواهه او پلان ئې وتړی، چي یاد کس او موټر به د کارېز میر له کورو، چي د پغمان پر خوا ور وا وښتی؛ د مخالفینو په کمین کي خیژي. پروژو والا دي، مخالفین به ئې له ځان سره وړي او پیسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دوی سره نیمی کوي. خو دواړه به پر یو وخت نه راځي. دوی به کسان اخلي، حرکت به کوي او نیمي پیسې او موټر به پرېږدي.

په دوشنبه ماښام زمرک له خپلو عسکرو سره پلان وتړی، چې د مخالفینو گروپ هم باید نور ختم سي، ځکه په ډېرو کیسو خبر دي.

سبا زمرک او ډله ئې د موټر درولو سره سم پر مخالفینو راغلل. ټول ټک او ماشه ودرېدل. زمرک گمان نه کاوه، چې مخالفین دي دومره زیات راغلي وي. زمرک دفعتاً یو تصمیم ونیوی. ور تېر سو. اول ئې پلار او زوی په یوه بله تفنچه وویشتل او هغوی ځای پر ځای شهیدان سول. قومندان ورته وویل: دا دي ولي وویشتل؟ په دې ما ډېره غټه سودا کول.

ده ورته وویل، چې زه ئې ولیدلم، سبا مي افشاء کوي.

بیا هم هلته پیسې سره ووېشل سوې. زمرک ته تر اړتیا وړ څو چنده پیسې په لاس ورغلې. سبا ته راډیوگانو او تلوېزونو کي دوه خبره ډېر کښته او پورته کېده. د کابل امنیت خراب دئ، نو ځکه د حوزو آمرین تغیر سول او زمرک د تورن‌جنرالۍ په بست کي د لسمي حوزې د آمر په توگه رسماً اعلان سو.

زمرک په مېلو کي وو. ونډه ورته را روانه وه. اوس ئې خپل دوه- درې بلاکه شروع وه او په دوو- درو بلاکو کي شریک وو. خوازک ئې خپل ټیم په لسمه حوزه کي فعاله ساتلی وو او زمرک ته ئې ونډه ورکول او د خوازک د یار ساقیتوب اوس پر کابل سربېره نورو ولایتو ته هم غځېدلی وو.

نور د زمرک په حوزه سر نه سره ورتلی او غوښتل ئې معین ارشد سي. او دا چوکۍ نو بیا د ټولو چوکیو د څرخولو تر ټولو اساسي ځای وو او دلته هر ډول سوداوي کېدلای سوې.

ده په دې برخه کي د دولت د رهبرۍ ملاتړ ته اړتیا درلودل. یوه ورځ غیبي د ماښام د اذانو وروسته د دولت د رهبرۍ یو تن، چې د نیمي رهبرۍ غټه غوښنه ونډه ئې درلودل؛ زنگ ورته وواهه. ول: زمرک خانه، زما او ستا یاري خو د جهاد د وختو ده. پر چهار راهي عبدالحق، چې په راسته لاس کي د مارکېټ په کونج

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي لاندي د مشروباتو دوکان دئ، هر څه ئې زموږ او ستاسي دي. شیان مي نه دي په کار؛ امنیت زما په خاطر چاپه پر وهلې، اسناد ئې پیدا کړي، دا باید یو ډول له منځه یووړل سي.

زمرک چورت واخیستی، چي څه وکړي. خپل پخواني مخالف قومندان وریاد سو. هغه ته ئې تلیفون وکړی، ول: ما اورېدلي دي، چي خرڅولو ته ځانمرګي لرې.

هغه وخندل، ول: په حکومت کي چي زما او په امارت کي چي ستا غوندي حرامیان وي، زه وام جنت او دوږخ به لا خرڅ کړو.

پر دې دواړو وخندل. هغه ورته وویل: دا هر شی خپل قیمت لري. موټر بم یو قیمت لري، ځانمرګی بل.

ده ئې خبره ور لنډه کړه، ول: په قیمتونو پسي مه ګرځئ، پر څهار راهي عبدالحق د امنیت ډېر موټرونه ولاړ دي، همدا اوس مي موټر بم په کار دئ. حوزه زما ده، ور وا ئېستوه.

هغه وویل: ظالمه، داسي فرمایش کوې، لکه هوټل چي وي. دا به مشکله وي.

وروسته هغه شل دقیقې وخت وغوښتی. شل دقیقې وروسته ئې پنځه لکه وویلې. ده بې له چون چرا ورسره ومنلې، ځکه د ارشد معینیت قیمت تر لس لکه هم لوړ وو.

نیم ساعت وروسته د تلوېزون پر پرده عاجل خبر خپرېدی، چي پر څهار راهي عبدالخالق د موټر بم حمله سوې ده.

دوې ورځي وروسته هم هغه رهبري زمرک ته د ارشد معین مکتوب او د ستري جنرالۍ رتبه کور ته ور واستول.

۞۞۞

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظیفه په زرغونه انا لېسه کي اول نمره وه. پلار به ئې هر سهار مکتب ته بېول او غرمه به ئې خپله بیرته را وستل او هر وخت به ئې ورته ویل: زویه، ښتانه متل کوي، چي سر او مال تر وطن جار او وطن تر ناموس.

وختونه یو په بل پسي اوښتل او نظیفه د کانکور په امتحان کي په لوړو نمرو د کندهار طب ته کامیابه سوه. پلار او کورنۍ ئې سخت ورته خوشحاله وه.

بالاخره د نظیفې درس شروع سو. په همهغه حجاب کي تلله او راتلله. د دوی په صنف کي د دې له مصطفی سره سیالي وه. هغه له افغان ترک لېسې څخه فارغ سوی وو. خو دې هیڅ کله نه سوای کولای، چي په هیڅ مضمون کي تر هغه لوړي نمرې واخلي.

اول سمستر تېر سو، په دوهم سمستر کي هم سیالي روانه وه، مګر په دریم سمستر کي نظیفې له اول نمره‌ګۍ لاس پرېولی او پخه مصطفی ته ورپاته سوه. دوی به لا په څلورم سمستر کي وه، چي یوه ورځ د دوی کور ته مرکه راغله. په لومړي کي ئې ځان نه ښووی، خو وروسته ئې چي دوه درې واره راغله؛ ځان ئې وښوی. د نظیفې مور او پلار له دې سره تر مشورې وروسته بالاخره شیریني ورکړه او نظیفه او مصطفی سره کوزده سول.

د دوی ژوند اوس له خوښیو ډک وو. همدا د دوی دنیا وه. دواړي کورنۍ او دواړه ځوانان هم ډېر خوشحاله ول، مګر یو ناڅاپه نظر سول. د دوی د کور په لار کي د یوې حوزې پوسته وه او هر څوک ئې په عذابول. چي لږ به ئې څوک خواپاکی او سنګین ولیدی، په یوه او بل نوم به ئې بې‌عزته کاوه. د دوی له نامزادۍ وروسته به دوی دواړه په یوه موټر کي پوهنتون ته تلل. یوه ورځ چي دوی پوهنتون ته پر لار وه، د حوزې آمر خپله پر تلاشۍ ولاړ وو. دوی ته چي ئې وکتل، په شا ته سیټ کي ئې د نظیفې سترګو ته وکتل. په قهر ئې وویل، چي بغل ته ئې کړئ.

دوی چي موټر بغل ته کړ، په قهر راغلئ او وئې ویل: په سپینه ورځ مو موردګوي شروع کړې ده. چیري سره روان یاست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصطفی ورته وویل: خبري سمي کوه، دا مېرمن راسره ده. د دې خپلي دربشي احترام دي کوه.

له دې سره قومندان پر مخ په چپلاخه وواهه، څو پوچ ښکنځل ئې وکړل. ول: تذکرې مو راکړئ.

دوی چي تذکرې ورکړې، هغه بیرته راغلی، نظیفې ته ئې ویل: مخ دي لڅ کړه.

مطصفی ږغ پر وکړی، ول: قومندان صاحب، که ښځینه عسکري لرې، را ئې وله. د پردی ښځي مخ ته څنگه گورې؟

له دې سره قومندان د شا له خوا مصطفی پر سر په تفنچه وواهه. د مصطفی سر ویني سو او ویني را شور سوې. نظیفې چغاري کړې او مخ ئې لوڅ کړی. قومندان تذکرې ور وغورځولې، ول: ځئ.

دوی روان سول او ولاړل، خو قومندان خپل یوه عسکر ته وویل، چي د دې نجلۍ کور را پیدا کړه. هغه ویل: سمه ده.

څو ورځي وروسته ئې قومندان ته وویل، چي پلار ئې عادي دوکاندار دئ. دا هلک او نجلۍ نامزادان دي، دواړه په پوهنتون کي همصنفیان دي.

په سبا قومندان په یوه بهانه د نجلۍ د پلار دوکان ته ورغلی. هغه ته ئې ناحقه ناحقه اخطارونه ورکړل. بیا ئې څو ورځي وروسته مرکه ور واستول. هغو ورته وویل، چي رشخند وهی؟ قومندان خو دوه ودونه لري او بل زموږ د لور نکاح سوې ده.

بله ورځ قومندان خپل یو عسکر ورته پوه کړی، چي پر تلاشي چي تېرېدی، و ئې ولئ. راپور ئې ولیکئ، چي پر تلاشي و نه درېدی. عسکر ئې همداسي وکړل او ځوان جهان مصطفی ئې په شهادت ورسوی او نظیفه په ځوانه ځوانۍ کونډه سوه.

قومندان په ډېري چالاکۍ خپل عسکر یو پسه او پیسې او چاړه د مصطفی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نظیفې پلار ته ور وړل، چې دا په خطايي کې ويشتل سوی دئ. مګر د مصطفي پلار هيڅ ورسره وه هم نه ليدل.

څو مياشتې وروسته قومندان بيا هم په چمبازۍ نظیفې ته مرکه ور واستول، مګر دا ځل تر پخوا بتره جواب سول او تړول پوه وه، چې دوی قصداً مصطفی وژلی، چې ځان ته لاره پاکه کړي.

نظيفه ماته سوه. نه په درس پوهېدل او نه په ځان. هيڅ لاره نه وه ور معلومه. يوه ورځ د دوی د صنف صديق الله، چې ملا وشمه سړی وو؛ دې ته تر غوږ ور تېره کړه، چې يواځنۍ لاره انتقام ده. بالاخره نظيفه ئې کرار کرار دې ته اماده کړه، چې انتقام واخلي. څه وخت وروسته نظيفې له ځان سره پلان جوړ کړی، چې قومندان بايد له منځه يوسي، ځکه هر سهار چې به دا راتله، هغه به قصداً راوتلی وو او دا به ئې په عذابول.

يو ورځ ئې د قومندان نمبر پيدا کړی او د يوې بلې نجلۍ په نوم ئې يارانه ورسره واچول. له بله اړخه ئې صديق الله ته وويل، چې زما يو د ځانمرګي واسکټ په کار دئ. هغه ويل، مشکل نه سته. بالاخره نظيفې قومندان ډېر مست کړی او ورته وئې ويل، چې په پنج‌شنبه به د لووالې د ډبرو پر پله سره وينو، مګر ته به يواځې راځې.

نظيفې له صديق الله څخه د واسکټ د چاودلو ټرينينګ واخيستی او څو ورځې وروسته پر قومندان د ځانمرګي بريد خبرونه خپاره سول. په خبرونو کې دا خبره کېده، چې ځانمرګی يوې ځواني ښځې کړی دئ.

۞۞۞

اوبو اخيستی ځګ ته هم لاس اچوي. حکومت پرله‌پسې د پوليسو او عسکرو څخه ستړی سو، بالاخره د سيمو ځايي توپکيان ئې د محلي پوليسو، اربکيانو او سونګريانو په نوم فعاله کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله او بدو خلک مخکي خطرناک ول او کله چي بیا د حکومت پیسې او توپکونه په لاس ورغلل؛ ښاماران سول. چي په کلي کي به ئې څوک تر نظر بد سو، سبا به نه وو. یا به بې عزته وو.

باچا د اولسوالۍ تر ټولو بدنام او نشه‌یي سړی وو. په سیمه کي د اربکیانو قومندان وټاکل سو. هغه له هغې ورځي چي په شاوخوا سیمو کي چي څونه لوچکان ول، راټول کړل او خپل ګارډان ئې کړل. د اولسوالۍ د بازار ټول د سړک غاړي ئې ګاډۍ‌وانانو ته په کرایه ورکړي وې او یو څه وخت وروسته ښار ته ولاړی، د حوزې آمر سو. په سرحد را اوښتونکو ټولو موټرو څخه ئې خپل‌سري مالیات اخیستل او د ښار په ټولو چوک او ناحیو ئې خپل خلک په حوزو کي ځای پر ځای کړي ول او له ښاره ئې ججه ټولول. یو څه وخت وروسته بیرته اطرافو ته تبدیل سو او د سیمي قومندان سو. بیا به ئې د خلکو زامن راتښتول، د نجونو کالي به ئې په واغوستل؛ رخسول به ئې.

ټول مملکت د خدای په فضل چلېدی او داسي معلومېدل، لکه قصداً چي دا خلک مامور سوي وي، چي حکومت له دولت او ملته وشکوي او بدنام یې کړي. هغه بې ناموسۍ او ظلمونه وسول، چي د بشر په تاریخ کي نه وه سوي.

یو هیواد د تیارو کومو ته خپلو بچو روان کړی وو او نڅېدل. طوفان همهغسي په غرغنډو روان وو. تر ټولو لوی سبب ئې همدا د خلکو د ناموس د ساتني په نوم د هیواد او ملت د ناموس لوټوونکي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طوفان ته خوشبينه

له نړدې دوو لسيزو څخه د چين زړه غوښتل، چي افغانستان ته ئې لاس ور خلاص وي، مگر دغه کيسې ډېري اوږدې تاريخي ريښې لرلې. له هغه وخته چي د ابريښم لاره پر افغانستان سپره وه او د دوی له خاوري را تېرېدونکي او ور تېرېدونکي ټولي تجارتي لاري پر دې خوا سپرې وې. مگر وروسته له هغه چي امريکا په سيمه کي فعاله سوه او هند ئې ملگرتيا کول، د چين ډار زيات سو او خطر ئې ډېر نږدې وليدی. له هند سره زړه دښمني او په وړاندي ئې د امريکا دوی ته متوجه خطر دوی حساس او مجبور کړل، چي له يوې خوا په افغانستان کي مقاومت وکړي او له بله اړخه په سيمه کي هم د ځان ملگري زيات کړي، نو تر ټولو لومړی ئې له روسانو سره لاره يوه کړه او بيا ئې له ايرانه سره؛ چي په سيمه کي د امريکا سخت دښمن دئ. د چين په وساطت يارانه واچول او کله چي ترکيه هم له امريکا سره لږ چپه سوله، هغوی سره ئې هم کله ناکله چای شوپولې.

اول ئې په افغانستان کي د درو لويو پروژو پلان شروع کړی. د شبرغان د گازو بيا تصفيه او ايستل، د ميسو کان ايستل او کارول او پر بولدک باندي د يوه لوی تجارتي مرکز ايجادول ئې درې اساسي پروژې ډيزاين کړې. حکومت تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ځایه مخ ته ورسره ولاړې، مګر امریکا دونه په اسانۍ چیري خپل حریف ته لاره ور خلاصول، هر څه ودرېدل.

چین په دې پوهېدی، چي په افغانستان کي ئې هم ګټي دي او هم خطرونه ورته متوجه دي. تر ټولو زیات یې له ایغوري مسلمانانو خطر محسوساوه، چي یو څوک ورته وپاروي. نو ځکه ئې د هغوی سخت کنټرول، ځورول، قتل عام او له دینه اړول شروع کړل. مخالفینو ئې دغه موضوع ډېره کلکه مطبوعاتي کړه او جګړه ئې کرار کرار تېزه سوه.

چین چي په افغانستان کي مایوسه سو، لومړی ئې له پاکستان سره پر ګوادر بندر، چي اصلاً د افغانستان خاوره ده، د اووه څلوېښت ملیارډه ډالرو سرمایه‌ګذاري اعلان کړه او بیا له پاکستانیانو سره د چینایانو ودونه شروع سول. په دریم قدم کي د امریکا په ملاتړ د افغان حکومت په وړاندي له ټولو لورو سره؛ که دښمنان وه او که مخالفین؛ ملاقاتونه شروع سول. کابل پوهنتون او په سیمه کي د نورو پوهنتونو له لوري د چینایي زده‌کړي او د چینایانو له خوا د سیمي د ژبو او فرهنګونو د زده‌کړي سلسله شروع سوه.

په دې وخت کي جالبه پېښه دا وه، چي افغانستان د قربانۍ پسه وو. لا حلال سوی نه وو، خو هر چا ئې خپلي برخي کبابولو ته سیخونه او چړې تېره کولې. هر چا پلان درلودی، خو یواځي افغانان ول، چي نه یواځي دا چي پلان ئې نه درلودی، مګر د دې سربېره چي مالکان ول، له نورو څخه ئې د خپل واک په وېش کي برخه غوښتل. مګر جالبه خبره دا وه، چي امریکا او ملګري ئې د چین، روسیې او نورو ملګرو په تقابل کي واقع وه. مګر بیرته امریکا او روسیې پر دې توافق درلودی، چي چین ابر قدرت کېدلو ته باید پاته نه سي. مګر د دوی ټولو تر منځ افغانستان د بزکشۍ ګیلګی وو، چي هر چا خپل او کرایې چاپ اندازه ورته جوړه کړې وه، چي وئې ځغلوي.

د چین سفیر په خپل نوي دفتر کي، چي د پخواني ولسمشر د اوسېدلو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ځنګ ته جوړ سوی وو؛ ناست وو. خپل لومړي سکرتر ته ئې په ټوکه وویل، چې اوس به دی ښه له نږدې ځارلای سو. هغه لږ جدي او نوی ځوان ډیپلوماټ وو؛ په قاطع انداز ئې وویل: اصلي جمهور رئیس اوس هم دی دئ. ځکه له خلکو سره تر اوسه تړلی دئ. مګر ډېر چالاکه سړی دئ. موږ چې دلته را کډه سوو؛ د لومړی ورځې ډوډۍ او د ښه راغلاست لیک ئې هم را استولی وو. بیا سفیر خپل قلم مخصوص ته وویل، چې یوه ښه تحفه د سبا غرمې ډوډۍ او له هغه چایو څخه، چې ما تازه راوړي دي؛ یو بکس ور واستوئ، چې طبیعت ئې ور سم کړي. دا مو یو کیلو په دوولس سوه ډالر اخیستي دي.

وروسته ئې وویل: ټول حاضر دي؟ څوک خو پاته نه دي.

شاژدفیر وویل: نه، د امنیت کس سته. نور به مجلس شروع کړو.

سفیر وویل، چې له وضعیته داسي ښکاري، چې حکومت نور د ټینګي نه دئ. نه مذاکراتو ته تیار دئ او نه نور د جګړې توان لري. امریکا او نورو ملاتړو ئې لاس څني اخیستی او په ډېرو نکتو کي د شاتګ په حالت کي دئ. زموږ ټولي هڅي په سیمه کي ښه په بریالیتوب سره رواني دي.

داسي معلومېږي، چې امریکا بل پلان لري. په ښکاره ښیي، چې وځي؛ مګر په حقیقت کي خپل د موجودیت بڼه بدلوي. دا موږ ته هم چانس دئ، هم چلنج. زموږ په چالاکۍ پوري اړه لري، چې څنګه ئې لوبوو.

دوه احتماله موجود دي: یا دا چې موقته اداره به راځي، چې نیم واک به له مخالفینو سره وي؛ موږ تیار له هغو سره جوړ یو. باید ژر حرکت وکړو او په همدې ګډوډ حال کي خپلو اهدافو ته ځان ورسوو. دوهم احتمال دا دئ، چې افغان حکومت وشړېږي، چې دا احتمال ډېر قوي هم دئ. نو موږ باید ژر تر ژره خپله کیسه راټوله کړو او دوی سره خپلو اهدافو ته ځان ورسوو. له دوی سره مو وخت توافق کړی دئ.

زموږ څو اهداف په مخکي دي، چې باید هغو ته ځان ورسوو. اول او تر ټولو لومړی سیمه د خپلو استخباراتي کسانو په وسیله وپوښو. دوهم دا چې هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څونه ژر کېدای سي، د سيمي اقتصادي بازار خپل کړو. دریم د واخان لاره، چي څونه ژر کېدلای سي، خلاصه کړو. څلورم خپلي ټولي پخوا پلان سوي پروژې بلخصوص مس عینک، د شبرغان جرقدک ګاز کمپنۍ، دریم د بولدک تجارتي بازار باید ډېر ګړندي اجرا سي.

مګر تر دغو ټولو خبرو ډېره اساسه خبره د لیتیم او نورو کانونو ده، چي د اړو دوړ په مرحله کي تر څو دوی یو حکومت جوړوي او ارامیږي؛ باید وباسو. ځکه که قوي حکومت جوړ سو، بیا موږ نه سو کولای، په آسانۍ او ارزانۍ دا مواد تر لاسه کړو. تاسي په دې پوه یاست، چي د افغانستان لیتیم د نړۍ پنځوس فیصده لیتیم جوړوي او د نړۍ را روانه د انرژۍ جګړه پر همدې لیتیمو ده او موږ ته متوجه خطرونه د داعش لمن ته را اچوي او زموږ په وړاندي سیمه‌ایز بلاک جوړول دي.

په دې وختو کي شازر فیر، چي تازه دلته مقرر سوی؛ وویل، چي دا خو بیخي ډېر بشري قوت ته اړتیا لري، دا څنګه تر سره کیږي.

سفیر لومړی سکرتر ته اشاره وکړه، هغه پاڅېدی. پروجکټر ئې چالانه کړی او تشریح ئې شروع کړه.

موږ خپل فعالیتونه په پنځو برخو کي تنظیم کړي دي:

لومړی سیاسي برخه ده، چي موږ په حکومت کي دننه له حکومته دباندي د دوی سیاسي مخالفین او د دولت وسله وال مخالفینو سره ښې اړیکي لرو. پر حکومت چندان ډېر باور نه لرو، ځکه یوه واحده اداره نه سته په کښي. د سیاسي مخالفینو سره ډېري ښې اړیکي لرو، چي په هغو کي مو تر ټولو ډېر حساب پر پخواني ولسمشر دئ.

د استخباراتو مسؤل وویل: حساب پر وکړئ، باور مه پر کوئ. زه اوس هم فکر کوم، چي هغه یواځي ځان ته لوبیږي. د امریکا سره مخالفت ئې ما ته مصنوعي را معلومیږي. زه داسي فکر کوم، چي د هغوی په مشوره له روسانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ سره ياري پالي؛ تر څو د امريکا مخالفت هم بيرته د امريکا په لاس کي وي؛ بېګانه څوک نه وي.

سفير مداخله وکړل، ول: زه هم لومړی په همدې فکر وم، مګر وروسته مي چي ډېر ملاقاتونه ورسره وسوه؛ حس مي کړل، چي دی غواړي د دې مملکت بابا او مشر سي. لکه په پخوا وختو کي، چي دوی درلودلي دي. نور نو ملکي وکړي او مشورې ورکړې؛ مګر بيا هم احتياط به کوو.

لومړي سکرتېر وويل، چي زموږ اصلي حساب پر مخالفو ډلو او په هغو کي پر مشخصو اشخاصو دئ، چي پاکستان ئې ضمانت کړی دئ. دوی به هيڅ کله زموږ د هيلو مخالفت و نه کړي، بلکي حمايت به لا کوي. او يوه ډله خپل استخباراتيان مو د ايغور مجاهدينو په نوم له دوی سره په ليکو کي هم جنګېږي.

دوهمه برخه اقتصادي ده. موږ زيات شمېر تاجران د دوی په خپلو تاجرانو کي خپل کړي. حتی ځېنو ته مو هلته نجوني ور واده کړي او تيار چينايان سوي دي. يو نيم ئې هم زموږ سره بلک مېل دي. ويډيوګاني او نور اسناد پر لرو. او دوهمه ډله زموږ تجاران دي، چي په پاکستان کي ئې ودونه هم کړي دي او يا هم دلته په افغانستان کي په تجارتونو بوخت دي.

دريمه برخه زموږ طرفداران دي، چي هغه مو په ټولو برخو کي جوړ کړي دي. ځيني مو ئې په پيسو روږدي کړي، ځيني مو د زده‌کړو له پاره بېولي او ځينو ته مو په هر ځای کي سياسي ملاتړ ور رسولی.

خو زموږ تر ټولو اساسي کار پر څلورمه ډله دئ، چي هغه رسنۍ او عامه فکر جوړونه ده. په دې لاره کي مو له درو لارو څخه کار اخيستی دئ. اول محصلين او محققين دي. چينايي محصلين هم په افغانستان او هم په پاکستان کي د سيمي فرهنګ او ژبه زده کوي. په پيکينګ، بيجينګ او شانګهای پوهنتون کي موږ د افغانستان څانګي خلاصي کړي. او همچنان مو په افغانستان کي د چينايي څانګي او معلوماتي کتابونو خپرول شروع کړي.

دوهم زموږ خپلي رسنۍ دي، چي هغوی د افغانستان او چين په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپروني او معلومات خپروي. دوهم دلته په افغانستان کي عمومي رسنيو ته پروژې ورکړي او هم مو د اطلاعات او کلتور د پخواني وزير پر لاس د يوې راډيو او تلويزون پروژه فعاله ساتلې ده.

د اوس له پاره زموږ تمرکز پر سوله دئ او د حکومت او بهرنيانو خلاف ډېر تمرکز لرو. ټولو لاسونه وپرقول، چي ډېر معقول او ښه روان ياست.

سفير وويل: هر څه ثانيه وار بدلېږي، ته او ملګري مو پر روسيه او هند ډېر تمرکز وکړئ. داسي نه وي، چي امريکا زموږ سره د روس کانه و نه کړي او جګړې ته مو را کش نه کړي.

د استخباراتو مسؤل وويل: نه هند بې‌غمه ناست دئ او نه هم روسيه زموږ سره جوړه ده. هر څوک خپله لوبه کوي. زه صرف دونه وايم، چي پر کندهار ډېر تمرکز ولرئ. زما معلومات دا دي، چي يو ځل بيا واک هلته انتقالېږي؛ مګر د کندهاريانو په لاس کي به نه وي. دا کار هم قصدي کېږي، چي قهر زيات کړل سي او د دا همسايه سره ډېر احتياط کوئ.

مراد ئې پخوانی ولسمشر وو.

مقصد طوفان خپله نه وو روان؛ روانوونکي ئې درلودل. طبعي نه وو، بلکي خلک ناست ول او پيکونه ئې ورته وهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان بل شریک

زوږ دښمن همېشه په لټه کي وي، چي خپل وار وکړي. افغانستان د خپل جغرافيوي موقعيت پر اساس د هغي څلور لاري حيثيت لري، چي د سيمي په سطحه تر ټولو پر مهمو نقطو واقع وي. دغه جغرافيوي موقعيت هم چانس دئ، هم چلنج. تر اوسه په تاريخ کي تر ټولو زيات د چلنج په توګه واقع سوی. يواځي د ملت پښتوانی بابا په دې وتوانېدی، چي چانستوب ئې څه ناڅه ولوبوي.

افغانستان له پېړيو راهيسي د تزاري روسيې او انګرېزي سامراج تر منځ د لوبو د ډګر په توګه واقع وو. دغه لوبه هغه وخت په ګرمه لوبه بدله سوه، چي انګرېزانو د خپل نوي هيواد امريکا په مرسته روس د سيمي په جګړه کي مستقيم دخيل کړی. افغانستان ته ئې ځواکونه واستول او امريکا همدا غوښتل، چي په واورو کي پټ قوي زورور خرس له خپلي خاوري او واوري را وباسي او بيا د کور دباندي ماته ورکړي. همهغسي هم وسول، مګر دا جګړه پای ته و نه رسېدل.

مګر د شوروي له پاشل کېدو وروسته روسيه پر ارامه نه کښېنستل. هم ئې په سيمه کي زهر وپاشل او هم ئې د افغانستان دننه خپلو ملګرو ته پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربښووني او پلانونه ورکول او دلته همېشه اور بل وو.

خو دا ځل خبره متفاوته وه. دوه انتقامه وه او دوه درې دښمنان. دوی باید داسي لوبېدلي وای، چي ځان هم خوږ نه کړي او گټه هم ښه ډېره وکړي. د روسیې ولسمشر، چي تر ډېره ځایه د یوه دکتاتور نظام چلوونکی دئ او غواړي شوروي اتحاد بیا را ژوندی کړي نو د هغه له پاره لازمه ده، چي هم ځان له احتمالي خطرونو وساتي؛ هم حریفان تضعیف کړي او هم دښمنان ووهي.

له هغه وخته چي امریکا د تروریزم د ځپلو په پلمه سیمي ته راغله، د دوی ټایر ډېره واخیستل. خو په ښکاره ئې څه نه ویل. کله ناکله به ئې یوه یوه قلقله وکړل، نور به چوپ سول. ځکه دوی په واک کي شریک خپل کسان او متحدین لرل. نو گټه ئې روانه وه او ځان ئې خوندي محسوسوی. مگر کله چي د تور بیرغونو کیسه گرمه سوه او د دوی بل حریف نوي ابر قدرت کېدو ته ځان جوړ کړ، نو د دوی اوږه هم لاندي سول او د پروني دښمن (پاکستان)، لکه هغه بازاري ښځه؛ دوه مړونه ئې رسماً درلودل؛ یو بل ئې هم وکړی او فوجیانو ته ئې د روسانو له خوا تمرینات پیل سول.

د روسیې خاص استازي د روسیې د سفارت په خاص دفتر کي ناست وه. خاص استازي سفیر ته وویل: اشنایه لوبه بدلوي، باید ورسره چالاکه سو. په پاکستان کي له قوي موقفه ناست یو. دلته هم باید فعاله سو. د دوی موږ هېر یو او یا مو کمزوري حسابي. موږ قطبي خیرسان بولي. د هیڅ ډول طوفان زور په موږ بر نه دئ. موږ په بده ورځ کي هر څه کولای سو. دا مخامخ دارالامان گوری، موږ دلته خپل تر ټولو نږدې کس خپله و ویشتی او بیرته مو ئې انتقام له همهغه چا واخیستی، چي دی ئې وویشی. موږ ته خپل گټي خوندي کول تر هر چا مهمي دي. ځکه له دې ځایه مو ډېر تاوان کړی او ډېر خطر هم راته متوجه دئ.

زه چي له کومي ورځي راهیسي په دې نوي ماموریت راوتلی یم؛ دونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجبه خبري او شيان مي ليدلي، چي اوس پر هر څه او هر چا شکمن يم. ما لومړی سفر پاکستان ته وکړی؛ دوی تر اوسه د انگرېز چيچان دي. له ټولو سره سر ښوروي، خو کار خپل کوي. هلته مي وليدل، چي دوی اوس هم هر څه د پروژې په توگه چلوي. حملات، جگړې او هر څه چي وينی؛ ټوله د نورو هيوادونو له پاره د پروژو په توگه تر سره کېږي. دوی ته مهمه نه ده، چي پر کومه مځکه کومو خلکو کله او چيري څه کېږي؛ دوی ته مهمه دا ده، چي لوبه جاري وساتي. د لوبي جاري ساتلو سره د دوی ژوند تړلی دئ.

جالبه خو دا ده، چي پرون ئې زموږ په وړاندي کوم ځايونه او کمپونه مجاهدو ته ورکړي وه، نن ئې هغه کمپونه طالبانو او نورو مخالفينو ته ورکړي او د پروني مجاهدو په وړاندي ئې جنگوي. پرون چي يې کوم طالبان په لوڅ ډول امريکا ته وسپارل؛ نن ئې هغوی ته نظامي سلاميانې او رسمي پرتکول ورکوی. د فوج بوديجه ئې له امريکا راځي، مگر په گوادر ئې له چين سره د اووه څلوېښت ملیارډه ډالرو سرمايه گذاری ته پلان دئ.

زموږ سره ئې د عسکرو د تقويې او ټرينينگ تړون هم کړی. مقصد پر پاکستان په هيڅ ډول باور نه دئ په کار. دوی ئې هم پر مېخ وهي، هم پر نال. امريکا ته ئې د اکمالاتو لاره ورکړې ده، مگر طالبانو ته پټنځايونه.

قطر کي مو هم له چين او امريکا سره جلا جلا مذاکرات وکړل او هم تړونونه. چين ټول تمرکز پر دوو ټکو دئ: خپل اقتصادي گټي او ځان خوندي کول.

په اقتصادي گټو کي دوه اړخه ورته مهم دي: له افغانستان د معدنونو استخراخ بلخصوص ليتيم، چي د نوي نړیوالي اقتصادي جگړې محور دئ او خپل توليدات په دې لاره او دې ځای ته را صادرول. نو معلومه خبره ده، چي د واخان لاره، چي هم ارزانه ده، هم اسانه؛ خلاصيږي.

د ځان خوندي کولو له پاره ئې په بدخشان کي يوه لېوا جوړه کړې، چي ټول خپل نېشنل فورس (ځانگړي قوتونه) اچولي دي. د دوی فکر دا دئ او زموږ ورسره تړون دا دئ، چي د تور بيرغو مخه به نيسو، چي دا په سيمه کي زموږ او دوی دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنیت گواښي. کوښښ دا سوی، چې تور بیرغي تر تاجکي قیادت لاندې را وستل سي؛ نو ځکه ئې نوم هم له وخته خراسان ایښودل سوی، چې په اسانۍ سره د تاجکستان پر خاوره را واوړي او قومي صبغه ورته جوړه کړي.

موږ ځلور ډوله فعالیت کړی، چې دلته هر څه مهار کړو. د مسکو په ناسته کي مو خپل پښتاني همکاران هم بیرته منسجم کړل. پښتاني مجاهدین، چې لسګونه کاله راسره وجنګېدل، ډېره برخه مو ئې خپله کړل. لږ ئې بیا هم د خپلو ګټو او د امریکا له ډاره تر اوسه ځان ګوري.

طالبانو کي خپل ګروپونه فعال لرو. که چېري اقتدار ته راځي؛ حداقل زموږ سره به دښمني نه کوي. بلخصوص هغه ډلو ته، چې د تور بیرغو په وړاندې سخت دریځ لري؛ هغو ته موږ ډېر امکانات ورکړي.

په اوسني حکومت کي زموږ پښتاني یاران سته، مګر د حکومت خبره خلاصه ده، نو موږ مجبوره یو؛ مخالفین ئې راټول کړو. هغه هلکی څه نومیږي، د هغه د پنجشیر د قوماندان زوی تاجکستان ډېر پورته پورته کاوه، خو هغه خپله ثابته کړه، چې لا ماشوم دئ. اړیکي مو ورسره سته؛ کوښښ مو کړی، چې د نورو خلکو سره ئې یوځای کړو، خو دی یې ظرفیت نه لري.

په سیاسي مخالفینو کي مو پر پښتاني ولسمشر ډېره تکیه کړې ده، خو هغه ډېر محتاط او سیاسي مخ ته ځي او کوښښ ئې دا دئ، چې ټول لوري ارام وساتي، مګر بیا هم زموږ سره ډېر خراب نه دئ. امریکا عصاباني کړی دئ، مګر دښمني نه ورسره لري. پښتاني امریکایي جمهوریتیان بلخصوص د بوش او کلنتن د کورنۍ سخت ورسره جوړه ده او د هغو رسوخ دئ. اوس هم تر ټولو لوی موقف کي ساتلی دئ.

خو پر شاوخوا ئې عجبه ګډوډ خلک راټول دي. ستاېل ئې همهغه پښتانی شاهي غوندي دئ. د هر فکر او ډلي خلک ورسره دي. مقصد زموږ مخالفین نه دي، مګر ډېر سخت حساب هم نه سو ورباندي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې شازدافیر وپوښتل: یعني ستاسي په فکر امریکا وځي. داسي کومه نخښه خو نه ښکاري. خاص استازي وخندل: ته امریکا دلته پخه ناسته ده، لوبه بدلوي. یو خو غواړي چین له کوره وباسي او جنجال ته ئې راکش کړي. عیني لوبه، چي ئې زموږ سره د شوروي اتحاد په وخت کې وکړه. له بلي خوا ئې د تایوان کیسه گرمه کړې ده. دوی شاید هلته مصروف کړي او موږ ته ئې دا د یوکراین د فلم هلک (یوکرانی ولسمشر) گرم کړی دئ. له دې سره ټولو وخندل.

مگر موږ له امریکا سره په دې توافق لرو، چي چین باید نوی ابر قدرت نه سي. په دې کې هیند راسره ملگری دئ، ځکه هیند ځان ته کوښښ کوي، چي سوپر پاور سي او موږ و چین بیا په سیمه کې د امریکا د موجودیت مخالف یو؛ خو دوی پاته کېږي، مگر د موجودیت بڼه ئې بدلیږي.

په دې وخت کې سفیر وپوښتل، زموږ پلان څه شي دئ؟ روان وضعیت خو تاسي تشریح کړی، مگر موږ ته واضحه لاره څه شي ده؟

ځانگړي استازي وویل: اوله خبره دا ده، چي له حکومت څخه مو توجه په مطلقه توگه بنده کړئ. ځکه کیسه خلاصه ده. څو تنه کاندیدان د موقتي ادارې له پاره سته. هغوی هم تعقیب کړئ، هم ئې په اړیکه کې وساتئ. ځکه دوی (امریکایانو) ټولو ته تمه ورکړې ده. دوهم خپلي همکارۍ هم د امکاناتو هم سیاسي او هم د پیسو له وسله والو مخالفینو، مدني فعالانو، رسنیو او سیاسي مخالفینو سره لا ټینگي کړئ. که گډ حکومت راځي؛ ټله واله او شمال مو ټول د تاجکستان پر لاس په قومي تار تړلي. هزاره مو د ایران پر لاس خپل دي. په پښتنو کي خپل پخوانی خلق دیموکرات هم لرو او په طالبانو کي د دې شل کلن تمویل یاران سته؛ هغه سره فعاله کړئ.

خو که یواځي طالبان راځي؛ متوجه اوسئ، چي د خطره خالي نه دي. زما معلومات دا دي، چي یکتازي رامنځ ته کوي او په همدې یکتازي کي شمال پټنځای کوي او چین او موږ دواړو ته خطر متوجه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طوفان ته ټول نخښېدل، يواځي افغان اولس وو، چي د يوې نامعلومي راتلونکي په لور روان وو. هيڅوک نه پوهېدل، چي څه به کېږي. هر چا پلان درلودی، خو يواځي افغانان وه، چي د نورو پلانونو ته ناست ول او خپله ئې خپلي خاوري ته هيڅ ډول پلان نه درلودی او طوفان شېبه په شېبه ګړندی کېدی.

طوفان څارونکي

پښتانه متل کوي: خپل چي دي مړ هم کړي، لمر ته دي نه غورځوي. جرمنيان يا المانيان د افغانانو تاريخي ورونه دي، نو شريکه وينه ده. همېشه د خير پر خوا افغانان يواځي نه پرېږدي. که څه هم خپلي ګټي يا د امريکا سره د يارانې پر پار خير رسوي، خو بالآخره خير رسوي.

اول ځل هم د ګړنګ له بېخه د وتلو له پاره دوی کورېه سول او کله چي خبره غړکه سوه، هم دوی را مخ ته سول، چي دواړه لوري سره جوړ کړي. حتی طالبانو ته ئې د مذاکراتو له پاره روزنيز کورسونه ورکړل، چي په نتيجه کي ئې په کابل کي پر سفارت د جنګ د تاريخ يوه تر ټولو لويه چاودنه وسوه، چي بسته ټانکر ډک کړل سوی پر سفارت وچاودی او هيچا ئې مسؤليت وا نه خيستی.

په کابل کي د جرمني په سفارت کي ټول ناست وه، سفير چورتونو په مخه کړی وو. شازدفير ورته وويل: جلسه ستاسي پيلولو ته منتظره ده.

سفير يو ناڅاپه را وغورځېدی، ول: بخښنه غواړم، بيخي ليري تللی وم. هغه د چاودني په ورځ هم موږ داسي جلسه درلودل. بده پېښه وسوه. مړه سوي دي خدای وبخښي. موږ ته دي خدای صبر او روغ صحت راکړي. هغه پېښه مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثره ماغزه مصروف ساتي.

په دې وخت کې شازدفير د موضوع د اړولو له پاره وويل: سفير صاحب! تېر به هېر کړو. اوس څه کوو او څه کيږي؟

سفير لکه هيڅ چې ئې نه وي اورېدلي، ول: بخښنه غواړم. ته پوهېږې، له چاودني وروسته مي غوږونه درانه سوي، اخيري جمله دي څه وه؟

شازدافير وويل: حالت چيري روان دئ؟ څه کوو؟

سفير وويل: دا ډېره مهمه خبره او پوښتنه ده. زه يو څه معلومات خپل لرم او يو څه نن راته را استول سوي. موږ بايد امادهګی تېزي کړو. دوه ډوله مسؤليتونه راته ګوري. د امريکې له لوري دوه ډوله خبر راکول سوی. يو احتمال دا دئ، چې دوهم بن لرو او يوه بله موقته اداره رامنځ ته کړو. مګر ناروې او سويډن هم کوښښ کوي، چې د نوي موقتي ادارې د پرېکړې کوربانه هم دوی و اوسي، نو ځکه د اوسلو ناستي ګړندۍ سوي دي. مګر زموږ لابي پر قوي ده او بل امريکا د افغانستان په چارو کې پر موږ ډېر باور لري.

مګر دوهم خبر هم هېښوونکی دئ، هم پاراډکسل دئ. داسي ښکاري، چې د نه بريا په صورت کې امريکا هر څه پاشي. موږ ته احول راکول سوی، چې کمپونه اماده کړو، چې شايد ډېر زيات مېلمانه هم ولرو او همېشه پاته کېدونکي کسان هم. او دا کسان لږ هم نه دي. په لکهاوه دي. امريکا غواړي فکري او پوهه قوه دلته تصفيه او بيا نورو هيوادونو او امريکې ته وباسي. له دې ښکاري، چې له هغه ځايه ټول هغه کسان باسي، چې په دې شل کاله کې جوړ سوي دي. موږ بايد دواړو حالتونو ته تيار و اوسو. ما ته د يوه نوي تېز طوفان د راتلو بوی راځي. کيسې هغسي نه دي، چې ښکاري. حالت په دقيقو کې بدليږي. هر څه ته اماده اوسئ. لوی طوفان را روان دئ. د هغو چې طوفان يې جوړ کړئ، د طوفان راوستو خيال دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

گاونډی طوفان پلوی

کله چي مو کور اخیستی او یا مو کرایه کاوه؛ د گاونډیانو پوښتنه به ئې کوی. که ئې ښه گاونډیان ول، قیمت لوړ ورکړئ او کور واخلئ. مگر که ئې گاونډیان د کار نه وه، چي هر څونه ښه، لوکس او ارزانه ځای وو؛ ځني تښتئ.

کډه به سړی بل ځای واړوي، خو وطن نه په شا کېږي. افغانان لکه پسته ژبه د تېرو او کلکو غاښونو تر منځ واقع سوی. تاریخي، سیاسي، مذهبي، دیني او هر ډول دښمنۍ ور در غاړي دي.

هر گاونډی په خپل اندازه او ساحه کي ورته غل دئ او دغه غلا او دښمني هغومره ده، چي څونه د دوی په کښي گټه ده.

ایران له پېړیو د گورگانیانو له وخته تر اوسه د افغنستان هم حریف او هم دښمن پاته سوی. اول خو ئې دا نوم (ایران) غلا کړی. دا د ټولي منطقې (اریانا) اوښتی شکل دئ. بیا په سیمه کي موجود ټول افتخارات ئې په خپل نوم ثبت کړي، مگر پر دې ټولو سربېره همېشه افغانان په خپل منځ کي جنگولي او بیا ئې د مذهبي جنون پر اساس زموږ د هیواد نازک نازک ځلمي په سوریه کي د فاطمیون په نامه جنگولي او په خپله خاوره کي ئې ژوندي سوځلي، مړه کړي او اوبو ته اچولي دي او حتی د خپلو پارکونو پر دروازو ئې لیکلي، چي افغانان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي دي پارک ته نه راځي.

نن سفیر تر پخوا ډېر خوشحال وو. قلم مخصوص ته ئې وویل: یو ښه خوندوري چای را وغواړه، چي نن ډېره ښه ورځ ده او ښه زېري لرو. ډېري ښې نوي خبري پر لار دي. اول ځل دئ، چي زړه مي غواړي امریکا زنده‌باد ناره وکړم. کوم افغانستان چي موږ غوښتی، هغه خوا ته کیسه روانه ده. نور به کیسې ډېري زموږ د تمي خلاف نه وي، خو احتیاط باید پرې نه ږدو.

د امنیتي ډیسک مسؤل وویل: سفیر صاحب، تاسي ډېر خوشبینه یاست. دا به د دوی تر ټولو لوی چال وي، چي سیمه تخلیه او موږ ته نوې ضربه له نوي زاویې راکړي.

شازدافیر وویل، چي موږ ته معلومات را نه کړی، دا ستاسي په معماوو خو موږ ولاکه پوه سو.

سفیر وخندل او وئې ویل: هغه اوبه چي ئې شرف بللې او زموږ تېل او خپلي اوبه ئې برابرولې؛ د هغه کیسه نوره خلاصه ده. زه ئې واقعاً وارخطا کړی وم، مگر اوس گمان کوم، هر څه سمېږي. خبره له لویه سره دا ده، چي امریکا له سیمي وځي. که څه هم وتل ئې تاکتیکي دي، نظامي حضور را کښته کوي او شاید ډېر زیات ملکي خلک ځای پر ځای کړي. مگر نوی حکومت زموږ له پاره ډېر امید واروونکی دئ. له یوې خوا مذهبي او دیني صبغه لري، هغه موږ هم لرو. له بلي خوا له امریکا سره مخامخ او ښکاره جنگېدلي، اوس به تعهدات ولري. خو موږ کولای سو، کرکه ئې ژوندۍ وساتو. له بلي خوا د اوبو قضیه د اوس له پاره جدي مسئله وه، هغه اوس تر یوه اوږده مهاله درېږي. د بیرته راستنېدو امکان یې لږ دئ.

موږ له یوې خوا په مذهبي تناب هزاره‌گان تړلي، له بلي خوا مو د خراسان او فارسي په تناب دا نور را تړلي. په وسله‌والو مخالفینو کي هم ښه پوره نفوذ لرو، حتی د هغه مخکي ډلي مشر لا ډېر وخت په ایران کي وو. بل که گډ حکومت جوړېږي؛ د هزاره مشرانو ټوله لاره زموږ په لاس کي ده. خو یو ډار سته، چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور بيرغو کيسه هم په تېزۍ روانه ده. هغه بايد ناديده و نه نيسو.

په دې وخت کي شازدافير بيا وپوښتل: جناب سفير، موږ څه بايد وکړو؟ تمرکز څه شي دئ؟

- يو خو به د اوسني حکومت په خلاف خپلو تبليغاتو ته کش ورکړئ. بل به دا پښتو او فارسي کيسه لږ چټکه کړئ، ځکه ګډوډ حالات زموږ په ګټه دي. دريم به د شيعه او سني کيسه هم سره را واخلئ او بل به هزاره او تاجکو دښمنۍ زاړه روايتونه هم قوي کړئ. دلته چي څونه زيات اختلاف وي، هغومره زموږ ګټه ده په کښي.

طوفان ته تر ټولو ښه زمينه هغه وخت مساعديږي، چي په وړاندي ئې هر څه وپاشي او موږ هم همداسي وپاشل سوو او طوفان ته دانه په دانه سوو او طوفان په منډه منډه را ورسېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان پاڅوونکي

تر څو چې لوبه د بل وي او ته د لوبوونکي له پاره لوبیږې، هیڅ کله به پوه نه سې، چې څا څنګه او ولي ولوبولې. خو ډېر ښه به هم لوبیږې، مګر ستا هدف به هیڅ مهم نه ګڼل کیږي. هغه څه به دربانديي کول کیږي، چې لوبوونکی ئې غواړي.

کله چې امریکا په سیمه کي پر له پسې تلفات درلودل، نو یوه نوې پروژه ئې ایجاد کړل او په خپله خوښه مستقیم او په خپلو امکاناتو ئې ډېر خطرناک او تر خپلي مستقیمي ادارې لاندي ځواکونه ئې و روزل. دوی د ډېرو امتیازاتو په بدل له زړه ډک، په وجود تکړه او په مغزو کلک دنګ دنګ ځلمي له هره ځایه ټول کړل او د صفري قطعاتو په نوم ئې د خپلو خاصو قوتونو په توګه و روزل او تربیه ئې دا وه، چې هدف ته له ننوتو سره ټول ژوندي شیان باید وویشتل سي.

هغوی همداسي و روزل سول، لکه ماشین؛ په سترګو کي ئې ډار نه وو. له یوې خوا لوړ معاشات، له بلي خوا پرمختللي وسایل او له بلي خوا ورپېښه اوږده جګړه. او اکثره ئې خپله د امریکایي ځواکونو له خوا په داسي ټابلیټونو اموخته سول، چې د انسانانو وژل ورته تفریح وګرځېدل. معلومداره خبره ده، چې په ډېرو کي به د وطن مینه او خروښ هم وو، مګر په خپله اراده نه سوای چلېدلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه د پلان پر اساس ورکول کېدل او د پلان پر اساس ئې فعالیت کاوه.

ننګیالی له ځوانۍ سرکښه او یاغي ځوان وو. پر لاسونو به ئې خالونه وهل. ښایسته ځواني ئې وه. ده به هم ځان د هندي فلمونو د مشهور جنګي اداکار سنجیدت نوم ایښی وو.

شینکو بیا تر ده لا انتیکه انسان وو. شنې سترګي، ژړ وېښتان او جګ قد ئې وو. هر وخت به ئې جنګ ته بهانه غوښتل. اصلي نوم ئې بل شی وو، خو د شنو سترګو له امله ټولو شینکو بلی.

نن د آرین واده وو. آرین بیا د دوی ترجمان هم وو او د ګروپ غړی ئې هم وو. دوی ټوله د صفري قطعاتو کومنډویان هم ول. د آرین واده له ښاره لیري په یوه صحرایي منطقه کي وو. ځوانان ټول راټول ول او د غرو رغو کیسې ئې کولې. نن مجلس ته راغلي اکثره د دوی نظامي یاران ول. نور خلک له دوی هم بېرېدل، له مخالفینو هم. چي دوی ته نږدې هیڅوک ئې نه پرېښول.

بالاخره کیسې ولاړې ولاړې، عملیاتو او نظامي کیسو ته خبره ودرېده. په دې وخت کي مرزوقی، چي د دوی خوستی یار وو؛ پر شینکو ږغ وکړی، ول: دا قومندان مو څنګه وویشتی؟ تاسي هم بلا خلک یاست.

شینکو سګرېټ پوچ کړی، ول: کیسه خو نوره اوږده ده، زه به ئې لنډه درته وکړم. دوه انډیوالانو ته مشرانو ټارګېټ ورکړی، چي ولاړ سئ په ښار کي دغه کس وولئ. هم به مو پرکټیس سي او هم به مو امتحان. هغوی ولاړل، موږ په کېمرو کي لیدل. سړی له کوره را ووتی، دوی وویشتی. په دې وخت کي له دوی موټرسېکل چپه سو او پولیس پر را ورسېدل، خو بالاخره دواړه ئې ونیول. موږ تماس له ولایت سره ونیوی. دوی تماسونه ونیول، خو کیسه ولاړه، رسمي سوه؛ تر څارنوالۍ او محکمې ورسېدل. موږ خو پر قومندانۍ نه حمله کولای سوای، نه تعرض؛ رسوایي جوړېدل. نو تصمیم دا سو، چي په محکمه کي به ئې څني را پورته کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چي کله د محکمې خوا ته ورغلو، دوه موټره وو، شپاړس نفره. ټوله ورته زنګون کېچ سوو. توبه، اول ورغلو، چي له قومندان سره خبري وکړو، خو قومندان پخواني خلقی او کلک اصولي سړی وو خبري يې نه راسره کولې. ول زما کار نه دئ، د محکمې کار دئ. انو بس موږ هم ورته زنګون کېچ سوو. قومندان هم انتيکه شاټ سړی وو. په لس دقيقو کي مو ټول د محکمې مخ ته وويشتل او سړي مو ځني پورته کړل.

مرزوقي ورته وويل: بسته د ښار قومندان مو وويشتی دونه ساده؟

شينکو وخندل، ول: قومندان څه کيسه لري؟ والي ولم، بيا دې څوک زما څخه بازخاص وکړي.

په دې وخت کي ئې عبدالخالق ته لاس ونيوی، ول: دا د کفر زوی وينې، هغه ورځ ئې په غنمو کي خلک حلال کړل. قومندان خو لا زموږ سره وجنګېدی. دوی تللي وه پاشمول ته، هلته ده ته يو چا د طالبانو ويډيو ور استولې وه، چي خلک ئې حلالول. هغه يو بيا دونه نامي وو، چي په رجه ئې خلک حلالول. بيا ده له ګلاب شاه سره شرط تړلی وو، چي ته څوک نه سې حلالولای. دوی هلته ولاړ وه، چي په باغ کي ئې درې کسه ليدلي وه، چي د غنمو لو ئې کاوی؛ دی پسي ورکښته سو، درې سره ئې هلته د غنمو په منځ کي حلال کړي وه، ويډيو ئې هم ځني کړې وه.

عبدالخالق وخندل: ولا دا ارموني اول احساساتي کړم او ما بيا تازه ټابليټ وهلی وو، په پوه سوی لا ولاکه يم. هغه مشر کس ئې خپله راته پرېوتی، ول وراره او زوی مي پرېږده. هغه چي مي حلال کړی، وراره او زوی ئې بد بد کتل، باره مي هغوی هم را چپه کړل.

له دې سره ټولو وخندل. مرزوقي ويل: يو څه وخت مخکي مو خوست کي چاپه درلودل، نخشه ئې راکړه. شپې ويږن مو ووهل، روان سوو. يو وخت ادرس ته ورسېدلو. د کلو پخسه دېوال وو، په دوې لغتو مو چپه کړئ. کرار کرار د هر اطاق مخ ته يو يو ودرېدلو. زموږ او ستاسي مېتود خو نو درمعلوم دئ، چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ننوتلو سره به ژوندی موجود یا ولې، یا زخمي کوې. اول اطاق ته زه ور ننوتم؛ یو ځوان د یوې نجلۍ سره، چي تازه یې واده کړی وو هغه د مور د ګلانو امیل یې لا پر دېوال ځړېدئ؛ پروت وو. وار د ټکه مي ښور خوړلو ته نه دئ پرې ایښی، سر مي ئې ور غورمه کړی. نجلۍ چي دا وغورځېده، اتمات مي ئې لاس ور مات کړی. د هډوکي د ماتېدو بږغ مي په خپلو غوږو واورېدی.

وروسته چي دباندي راووتم، پوه سوم، چي غلط کس مي ویشتلی دئ. دا د هغه کس، چي موږ پسي راغلي وو؛ ورور وو. وروسته مو هغه ډبې، چي تازه پرون د سړک پر غاړه پیدا کړې، څلور سره مو قطار په برنډه کي کښېنولې. هغه اصلي کس یو بل ورور ئې اکا او د اکا زوی مو ئې پر کښېنول؛ کرنټ مو ورکړی. دا ویني ئې لکه جوس پر دېوالو داسي وپاشل سوې.

چي دباندي راوتلو یوه بغل ته لیټکي سوې. زموږ یوه وارخطا انډیوال د راکټ ټک پر وکړی. چي ور ننوتو، هغه غوجل وو. غوا انداړي په انداړي پرته وه او په خره یوه پښه ځړېده، مګر ولاړ وو. ټولو د خندا له لاسه پښتورګي نیولي وه او د خره پرې سوي پښې ته ئې خندل.

له میرزوکي سره یو بل نوی ملګری هم راغلی وو. هغه نوبت واخیستی، ول: امر و سو، چي وځو. نو موږ هم مولونه ووهل، ځانونه مو اماده کړل؛ روان سوو. د شپې دوې بجې چي هدف ته ورسېدو، دروازې مو ټولي په بمونو والوځولې. خلک مو ټول را و ایستل. د کور مشر ته مو ویډیو ور ښکاره کړل، چي تېره شپه درې تنه وسلهوال ستاسي کره وه.

هغه سپین بږیري ئې ویل: دغسي د توپک په زور راغلي وه، لکه تاسي. د غوښي او د اوسپني نو سره څه دي. کله درېشي والا راځي، کله لنګوټې والا.

ما په دې وخت کي یو ښه جانانه بوکس کش کړی. دوه غاښونه خو ئې ما خپله ولیدل، چي توف ئې کړل.

وروسته مو ورته وویل، چي درې کسه په خپله خوښه راکړئ. هغوی یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، چې اخښې ئې وو او دوه ورونه، چې د دې مشر زامن وه؛ راکړل. درې سره مو هلته د دوی مخ ته ورته وویشتل. په سبا خبر سوو، چې هغه درې سره د پوهنتون محصلین ول او کور ته په رخصتي راغلي ول.

یوه بل له پکتیا راغلي مېلمه وویل: یوه ورځ مو د سړک سره نږدې ډبه کشف کړل. په شاوخوا کې بل څوک نه وه، یو شپانه پسونه څرول. هر څه مو په وکړل، نه ئې ویل، چې چا ایښې وه. موږ هم نر غونډي ورباندي کښېناوه او وا مو لوزوی.

په دې وخت کې شینکو یوه بل مېلمه ته لاس ونیوی، ول: دې د ناځوانه زوی سقیل (پیکا) پر یوه ځوان زده کړې وه، چې څنګه ویشتل کېږي. هغه چې مو وروسته وکتل د کلي لېونی ئې درې سوه د پیکا مرمۍ ویشتلې وو. موږ خو ناحقه د مرګ قطعات نه بولي.

مرزوقي وویل: ښه اوس څه غوري دي، څه به کېږي؟

شینکو وویل: موږ د امریکایانو چیچان یو. د دوی چې چیري په کار یو، هلته به یو. زما خو د کورنۍ سره د ټولو کار خلاص دئ.

د دوی عمومي قومندان، چې تر اوسه چوپ ناست وو، غاړه ئې تازه کړل. ول: ټول قطعات چې پنځویشت زره تنه کېږي، له ټولو فامیلونو سره یوځای له دوی سره یوځای وځو. نور به بیا دوی ټاکي، چې څه کوو.

یو ناست سپین ږیري وویل: دا وطن، دا ویني، دا ځوانان؛ دا چا ته پرېږدی؟

قومندان وویل: امریکایانو په خپلو پیسو جوړ کړي یو، له ځان سره به مو وړي. د وطن بچیان اردو، عسکر، پولیس، کومنډو، سرحدیان او نور دي؛ موږ خو د مرګ قطعات یو. جګړه مو په کرایه وه، بل ځای ته ځان ته جګړه ګورو. له دې سره ټولو په سرو سترګو خمارو اوازونو په هټ هټ وخندل.

طوفان لا په تېزۍ په الوتلو سو. داسي سیلۍ وې، چې هر څه ئې له ځان سره په مخه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طوفان مور یو ځل بیا

سفارت کې هر څه د تیارسي په حالت کې وه. د خاص استازي پر مخ نه معلومېده، چې ډېر خوشحاله دئ، که خوابدی. ځکه کله به ئې ډېر خندل او کله به یو ناڅاپه له قهره ډک سو. اضطراري غونډه رابلل سوې وه. سفیر او نور ټول حاضر وه.

خاص استازي په قهر وویل: هر څه خلاص سول. زما جوړ کړی نظام پای ته ورنږدې سوی. له دې سرې سره هیڅ نه کېږي. پلان بې ته ځو. موقته اداره او هر څه بې نتیجې دي او په موږ پوري اړه نه لري. د قضیې اصلي طرف، چې طالبان دي، زموږ سره توافق لري. حکومت مهم نه دئ، مگر پلان بې باید په سمه توگه عملي سي.

د پلان بې ترتیب له سفیر سره دئ. دی به ئې تاسي ته وړاندې کړي، چې د هر چا مسؤلیت معلوم سي.

سفیر غاړه تازه کړل، بیا ئې وویل: اصلي خبره د بې پلان دا ده، چې د اوس له پاره طالبان خپل مستقل سرپرست حکومت جوړوي. جمهور رئیس او ټیم ئې متعهد نه دي، چې توافقات سر ته ورسوي، نو موږ له خپل نوي متعهدینو (طالبانو) سره مخ ته ځو. مگر احتیاط، دقت او ټینگ څار ته اړتیا سته. ځکه دوی نور هغه ساده او سیده خلک نه دي؛ پر سل لاسه سل نوري یارانې هم لري.

اوله خبره دا ده، چې نور هر ډول نظامي ملاتړ پای ته رسېدلی او غیر مستقیم کوښښ وکړئ، چې نظامي ملاتړ او موجوده تسهیلات نوي همکارانو ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي نور به په واک کي وي؛ وسپارل سي. ولایتونه ټوله یو په یوه طالبان نیسي. مزاحمت مه ورته کوئ. کابل مستثناء دئ. دلته کېدای سي، یو دوې هفتې تم سو.

د تخلیې له پاره اووه زره نوي سرتېري راځي. په دغه جریان کي هغه خوندي ځایونه، چي په لیري پرتو نقطو او مځکه لاندي جوړ سوي دي؛ خوندي پاته کېږي او د تړون له مخي نوی حکومت هلته مداخله نه کوي او ځان ناخبره نیسي. خو د دغه اهدافو د ښه خوندیتوب په خاطر قوتونه په ملکي حالت اوړي او نظامي ماموریت پای ته رسیږي. خو دغه ملکیان هم ټوله نظامیان دي، مګر په ملکي ماموریت کي، چي د اړتیا په وخت کي بیرته نظامي کېدلای هم سي.

تخلیه لومړی له خپلو اتباعو او هغه همکارانو څخه پیلوو، چي زموږ سره مستقیم یا غیر مستقیم راسره وه. هغوی چي شکمن دي یوه ځای ته انتقالیږي. هغوی چي لږ ډېر کار ته اړتیا لري، بل ځای ته او هغوی چي عاجل دي؛ قطر او دوحې ته انتقالیږي.

صفري قوتونه، چي زموږ خپل ځواک دئ، په سیمو کي د اهدافو له بشپړولو وروسته ټوله، چي پنځه ویشت زره کسه کېږي او سل زره تنه کورنۍ ئې ټول ټکساس ته مستقیم انتقالیږي. له هغه ځایه نوي ماموریتونو ته شاید په کار سي. یوکراین او فلسطین کېدای سي، دوی ته اړتیا ولري.

له درې ډاټا مرکزونو دفاع وزارت، زموږ سفارت او ستر محکمې څخه هغه اسناد ټول کړئ، چي زموږ په ضرر دي او یا ئې هم انتقال کړئ.

هغه لویه ډله افغانان، چي په تېر شل کاله کي ئې زده‌کړي لیدلي؛ جرمني، یې د اخیستلو زیمه اخیستې، کاناډا هم غواړي هغه خلک ور خپل کړي، چي له دوی سره ئې ماموریتونه کړي دي. د حکومت کومنډیانو ته وخته لندن دانه پاشلې ده. نور سپورټ ټیمونه او نوري ډلي هم بېلابېلو حکومتونو منلي. زموږ د پلان له مخي دلته هغه کسان باید پاته نه سي، چي مزاحمت ایجاد کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکري خلکو ته باید له یوې خوا زمینه برابره سي، چي د دوحې او بلي خوا فشار وارد سي، چي مجبور سي؛ ووځي. قطر د اوس له پاره زموږ ماموریت مخ ته وړي او په سیمه کي زموږ نوی نماینده دئ. موږ به چاري له اسلام اباد او دوحې څخه مستقیمي څارو. نور دلته ماموریت پای ته رسېدلی دئ.

داسي ښکاري، چي طوفان را ورسېدی او هر څه بدل سوه. ځکه طوفان جوړوونکو طوفان را پرېښود او جوړ کړل سوی طوفان په غرغنډو را والوتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بالاخره طوفان

بالاخره طوفان را ورسېدی او یو سربلنده ملت یو ستړی ملت ئې په داسي حال کي تر ستوني تېر کړی، چي د ملت مشر او قران اخیستی، له خپلي چوکۍ او خبري پر شا نه سو. همېشه به ئې ویل، زه باعزته سوله غواړم. مګر نه ئې بې عزته سوله وکړه او نه باعزته جګړه. بلکي یوه بې عزته تېښته ئې وکړه، چي ملت او مملکت ئې د طوفان ګېډي ته ور تېله کړئ.

طوفان چي ګړندی سو، هر څه د لوېدلو په لور سول. خو لومړی مسؤل کس له ځانه هم نه وو خبر. د کیسې دا برخه د طوفان وروستۍ پنځلس ورځي ساعت په ساعت وړاندي کوي او په دې ورځو کي د طوفان په وړاندي د لومړي کس په تمرکز هر څه وړاندي کوي.

د اسد لسمه

کله چي یو ملک بحران ته روان وي، د هغه ملک حکومت شپه او ورځ نه لري. لومړی کس په ټوله انرژي د شپې او ورځي لګیا وي، چي ملک له بحرانه وباسي. د ملک لومړی کس، چي همېشه ئې د اتلس ساعته کار ادعا کول؛ په دې ورځ تر نورو ورځو ډېر بېغمه وو.

معمولاً د ارګ کاري ورځ له شپږ نیمو بجو پیلیږي. مګر نن د معمول خلاف تر اته نیمو بجو په اجنډا کي هیڅ څه نه سته. پر اته نیمو بجو له لوی درستیز او د ملي امنیت له سلاکار سره ناسته لري. لوی درستیز، چي جګ لوړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غټو برېتو او عجبه نظامي قوارې جنرال دئ؛ په چټکو ګامونو سلام خانې مانۍ ته ننوځي. په انتظارخانه کې منتظر دئ. وروسته سکرتر راځي او دننه ئې بولي.

جنرال له ننوتو سره سم عسکري سلام وهي. وروسته د جمهور رئیس په اشاره کښېني. جمهور رئیس د وضعیت پوښتنه کوي. جنرال په چټکۍ خبري پیلوي. داسي معلومېږي لکه ببره چي یې وي. د ملي امنیت سلاکار بد بد ورته ګوري. دی پوهېږي، چي مخکي ئې ښه غیبت سوی دئ. د هغه په کیسه کي نه کېږي او راپور وړاندي کوي: رئیس صاحب محترم، په درې نقاطو کي شدیده جګړه لرم. هلمند ئې تر ټولو جنګي حالت کي دئ. زیات تلفات هم موږ ته اوښتي، هم دښمن ته. خو قوتونو هیڅ شا ته تګ نه دئ کړی. هرات کي هم جګړه شدیده سوې ده. ځواکونه د تورن صاحب په مشري جنګېږي او په کندهار کي هم اولسي حرکت او هم پخواني سیاستوال یوځای په دفاعي حالت کي دي. مګر زموږ ستونزه له امنیت شورا سره ده. موږ نه پوهېږو؛ جګړه موږ رهبري کوو، که دوی؟ لوی درستیز زه یم، مګر ځواکونو ته د جنګ او نه جنګ، د شا ته تګ او منطقي پرېښولو امر د دوی له خوا ورځي. هرات ته اکمالات نه دي ورکړل سوي. له کندهار او هلمند سره خو دوی له وخته معامله کړې ده.

په دې وخت کي د امنیت د شورا سلاکار په ډېر بد رکم مداخله وکړل. ول: ته سرتېری یې، په سیاست نه پوهېږې. دا سیاسي حالت دئ. موږ سیاسي مجبوریتونه لرو.

د لوی درستیز عصاب خراب سول، ول: ستا مسلک نه سیاست دئ، نه جنګ. زما پر میدان سلګونه شهیدان پراته دي. جګړه کور په کور روانه ده، ته سیاست راته کوې. دا د کمپیوټر پروګرام نه دئ، بلکي جګړه ده. مرمۍ اوري او دښمن ته مځکه او اسلحه پرېښول د ناموس پرېښول دي. او ستا دفتر زما سرتېرو ته د سنګر او اسلحې د پرېښولو زنګونه وهي.

اوازونه لوړ سول. جمهور رئیس د همېشني عادت پر اساس چغه کړل. دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېږ بد ښکنځل ئې وکړل او وروسته ئې لوی درستیز ته مخ کړی. ول: نظامي چارې ټولي امنیت شورا سلاکار ته سپارل سوي. هغسي وکړه، چي دی وایي. نور دي نه شکایت ووینم، نه تا. زه مصروف یم. که طرحه لرې، راوړه.

لوی درستیز ورته وویل: زما سره طرحه نه، طرحي سته. جنګ زما دنده ده، نو ته جنګي په جنګ کي د کمپیوټر د متخصص تر امر څنګه لاندي کوې؟

رئیس جمهور په قهر وویل: همدا دي جهالت دئ. په یویشتمه پېړۍ کي د تکنالوژۍ په اهمیت نه پوهېږې. طرحي دي امنیت شورا ته وسپاره او نن درې نیمي بجو وروسته د شهیدانو د کورنیو سره خپله خبري کوم. ته خلاص یې. ورځه.

لوی درستیز لکه مات سوی فوج، لکه بایلونکی مبارز مات مات له مانۍ ووتی او د امنیت شورا مشاور خپله سره نیکټایي سمه کړه. د قهوې ګیلاس ئې ور پورته کړی. تر ژبه لاندي یې په فاتحانه اندازه وویل: د سپي زو، بیا ښور وخوره.

له هغه ځایه سیده د کابینې د غونډي په لور وخوځېدل. په اجنډا کي د سولي او جنګ په اړه هیڅ څه نه وه. دفاع وزیر د جلسې له پیل سره سم وویل، چي حالت بحراني دئ. جګړه باید بحث کړو. د امنیت د شورا مشاور وویل: هر څه زموږ په کنټرول کي دي، تشویش مه کوئ.

د ملي امنیت رئیس ځان ته په زور جرئت ورکړی، ول: رئیس صاحب، وضعیت له لاسه وځي. پر امنیت باید وږغېږو.

په دې وخت کي رئیس جمهور په قهر سو، ول: شرم په کار دئ. زه فکر کوم، د مکتب په کوم صنف کي ناست یم. لږ احترام او اداره زده کړئ. اجنډا مو مخ ته پرته ده، د همهغه پر اساس مخ ته ځو. د بانک رئیس صاحب موضوع له تاسو پیلیږي. د ای ټي ایم کارډونو موضوع څنګه سوه؟ زه غواړم، زه او بي بي ګل له هر چا وړاندي کارډونه واخلو.

وروسته نوري خبري هم زیاتي وسوې. نهه څلوېښت کسان ټول حاضر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ول، خو بیا هم تر اخیره نه پر سوله او نه پر جنگ بحث سوی دئ.

د کابیني له ناستي وروسته د امنیت شورا مشاور او اداره امور رئیس دواړه د جمهور رئیس په دفتر کي ناست وه. جمهور رئیس په ډېر قهر دواړه مخاطب کړل، چي ما تاسي دوه څه شي ته مقرر کړي یاست. اداري او ملکي کارونه د اداره امور د رئیس پر اوږه دي او نظامي د امنیت شورا. ما ته ولي باید جنجالي موضوعات راوړی. ښه پوهېږی، چي زه پر څونه مهمو طرحو کار کوم. بیا ئې په چغه وویل: هغه دوه د سپي زامن د رئیس دفتر او رسنیو مسؤلان ژر را وغواړئ.

په دې وخت کي عاجلتاً دواړه راوستل سول. جمهور رئیس په قهر رئیس دفتر ته وویل: اول خو سم په دې کوچ کي کښېنه. تر اوسه دي د کښېنستلو ادب نه کړی زده او بل دا چاې په داسي سور مه څښنه. لږ نزاکت مراعت کړه. دوهم د جنګ اړوند هر بحث او موضوع چي راځي؛ امنیت شورا سلاکار ته د ملکي مسائلو موضوعات اداره امور ته او د سولي اړوند د سولي وزیر ته استوه. بودیجوي، پرمختیایي او د طرحو اړوند موضوعات زما دفتر ته استوه او د رسنیو مسؤل تاسي هم همداسي کوئ. نور نو ځئ، چي زه نور کارونه لرم. هغه د امنیت هلکی یو ځل ما ته راولئ.

رئیس دفتر او د رسنیو مسؤل ووتی. د امنیت د رئیس له راننوتو سره سم جمهور رئیس وویل: ما تاسي ته سل ځله ویلي، چي د امنیتي مسائلو په اړه خپله مه ګډېږه. زما د ملي امنیت مشاور او د مذاکراتي ټیم اوسني رئیس ته معلومات او راپورونه ورکوه. نور دي په کابینې مجلس کي بړینګ وا نه ورم؛ ورځه.

له دغو ناستو وروسته جمهور رئیس خپل خصوصي استراحت ځای ته ولاړی. پر درې بجې او پنځه لس دقیقې د شهیدانو سوو سرتېرو له کورنیو سره خبري وسوې. له وعدو وروسته چي زرګونه ځله سوي وې، د ویډیو کلیپونه په فیسبوکپاڼو او رسنیو کي خپاره سول. مګر د وعدو سوو مرستو رسول خو پرېږده، د شهیدانو مړي لا چا تر کورونو و نه رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پنځه بجې د کوچیانو استازي راغلي وه. لومړی خو ئې د ارگ په دروازه کي د تلاشۍ پر مهال د لنگوټو د اخیستلو او د محرمو ځایونو د تلاشۍ پر سر جنگ وسو. وروسته چي جمهور رئیس ته کښېنستل او ورته وئې ویل، چي موږ هم کوچیان یو، ته هم کوچی یې. زړه مو در بد دئ، چي د هغه په دار سوي کوچي په څېر بده پېښه درسره و نه سي. موږ راغلي یو، چي له تا واورو، چي څه خدمت درته کولای سو.

جمهور رئیس خو اول ورته وویل، چي زه کوچی نه یم. آن تخلص مي لا له همدې امله بدل کړی. زما سره ډېري ښې طرحي دي. قوم ته نه، بلکي طرحو ته اړتیا ده. قومي مشرانو یو بل ته وکتل او بې له خدای پاماني او پایلي غونډه پای ته ورسېدل.

شپږ بجې بله ناسته وه او جمهور رئیس پارلمان ته د یوې وینا وړاندي کولو، (چي دی د دې هر وخت شوقي وو)؛ اماده‌گي نیول. په دې ناسته کي ټوله خبره دا وه، چي څنگه پارلمان ته یوه تاریخي وینا ورکول سي، چي پارلمان د ده له موقفه ملاتړ وکړي.

اووه بجې ئې د کابینې د ډیجټل کولو لومړۍ ناسته وکړه او دا ئې لویه لاس ته راوړنه بلل، چي جلسات نور په انلاین توگه ونیسي. ولي پر دې هیڅ بحث و نه سو، چي په جلساتو کي اولیتونه څه شي دي.

د طوفان غربي وو. د هلمند ډېري ساحې د طالبانو لاس ته لوېدلي وې. په لښکرگاه ښار کي پر له پسې بمبارۍ شروع وې او هلمند په وینو رنگ وو. په هرات کي ډېري اولسوالۍ په بشپړه توگه او ځیني نیمي طالبانو نیولي وې. تورن، چي د اولسي قوتونو قومنده ئې په لاس کي وه؛ جمهور رئیس تورناوه، چي د جگړې اکمالات نه ورکوي. مازدیگر ته گذاره هم طالبانو ونیول او د یوناما ځیني کارمندان هم د جگړې له شدته زخمیان وه.

په کندهار کي هم جگړې سخت شدت اخیستی وو او د دفاع وزارت د زیات شمېر مخالفینو د وژلو ادعا کول او طوفان همداسي په څرخ را روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسد یوولسمه

هغه ورځ، چې هر څه ئې وپاشل. هغه بیانیه، چې ټول باورونه ئې ختم کړل. هغه غونډه، چې ټولو ته ئې ثابته کړه، چې واک نه پرېږدي؛ که په هر قیمت وي.

نن د اسد یوولسمه وه. معمولاً په دغه ورځو کې هوا ډېره ګرمه وي. جمهور رئیس پر اته نیمې بجې د امنیت شورا له سلاکار سره یوځای د افغانستان بانک ته ولاړی، چې د اې ټي ایم ماشین پروسه پیل کړي. وطن د تباهۍ پر اوږو سپور وو. د مسلحو قواوو سراعلی قومندان د مسلحو قواوو پر ځای د پیسو په ډیجیټلي کولو بوخت وو. فراه، نیمروز، کندهار، بغلان، هلمند او هرات کې سخته جګړه روانه وه او سراعلی قومندان د جنګ د نخشې پر ځای د بانک دروازې ته ولاړ وو. له هغه ځایه د پارلمان قصر ته ولاړی. هلته دواړه مجلسه یوځای راټول سوي وه او جمهور رئیس غوښتل، خپل دریځ اعلان کړي.

که څه هم بیانیه په ډېر عالمانه طرز او لوړ ادبي انداز لیکل سوې وه، مګر د ده د خبرو له طرز سره بالکل په ټکر کې وه. که څه هم دا بیانیه د جنګ اعلان او د سولې مقاطعه وه، مګر جمهور رئیس د پخوا خلاف په ډېره کږه غاړه او ماته خوله وړاندې کړه. په خبرو او حاضرینو کې تناقض وو. په بیانیه کې لیکل سوي خبري روان حالت او د جمهور رئیس سره مجلس ته راغلي خلک ډېر په تناقض کې وه.

د جمهور رئیس د نن رویه تر پخوانیو ډېره متفاوته وه. پخوا به هغه پارلمان ته سخت په غوصه او قهر راتلی او د خبرو طرز به ئې همېشه ډېر تند وو. مګر د نن بیانیه د ماهئیت له لحاظه د جنګ اعلان وو، مګر د وړاندې کولو طرز ئې ډېر نرم، مات او په نه زړه وو. هغه همېشنی طرز، چې جمهور رئیس به درلودی؛ نن نه وو.

په داسې حال کې چې امریکا مشکلات له طالبانو سره خلاص کړي وه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره بین الافغاني مذکراتو ته ولاړه وه؛ مگر په همدې بیانیه کې سوله بې معنا اعلان سول او طالبان نه اصلاح کېدونکي متجاوزین او باید ټول ووژل سي؛ اعلان سول. جمهور رئیس حتی هغه خلک، چي د سولي خبري ئې کولې؛ ماکرین او دسیسه‌بازان وبلل او جالبه دا وه، چي مخالفین خوارج او نامسلمانه وبلل سول او سولي ته وروستی امید هم خاموشه سو.

د جگړې اعلان وسو، مگر مخالفین قوي سمبال او پیاوړي وبلل او خپل قوتونه ئې پاشلي وبلل. له بلي خوا ئې رهبران رهزنان، غله او باج اخیستونکي وبلل او اختار ئې ورکړی. له بلي خوا ئې همهغه د بندرونو باج اخیستونکي او رهبران او قاچاقبرانو ته د جنگ د رهبري کولو دنده وسپارل او هغوی د مردمي قوتونو په نوم د امنیت شورا د دفتر تر رهبرۍ لاندي د هر ډول امکاناتو په درلودلو سره مسؤل قوتونه یاد کړل.

بیا ئې د حکومت ټول سیاسي مخالفین دښمنان وبلل او ټولو ته ئې اختارونه ورکړل.

په شپږ میاشتي کي ئې د جگړې گټل حتمي وبلل. له دې ناخبره، چي په دیارلس ورځي کي به هر څه هیڅ سي. د بهرنیانو هر ډول ملاتړ ئې ډاډمن وبلی، مگر بیرته ئې په افتخار اعلان کړل، چي بهرنیان ټول وځي او دا زما لاس ته راوړنه ده.

مدني فعالان، رسنۍ او نور ټول فعالان ئې یو ځل طالبان وبلل او بیرته ئې خپل ملاتړي. مگر کله چي خبري د بیانیې اخیر ته راغلې؛ کیسه ئې خرابه کړه. پرېکړه ئې تاریخ ته یووړه او تاریخ ته بحثونه هغه وخت حواله کېږي، چي نور هر څه ختم دي او ده په دې کار اخیري مېخ ټکواهه او تابوت ئې تیار کړی، چي تور او سپین به تاریخ معلوموي.

جمهور رئیس او سیاسون په بیانیو او د جگړې په اعلانولو مصروف وه، خو په هرات، هلمند، کندهار، کنړ او نورو سیمو کي عملاً شدیده جگړه روانه وه. یواځي په هرات کي سل نظامیان او د اولسي پاڅون جنگیالان شهیدان وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کنړ کي نږدې اووه سوه کورنۍ بې ځايه سوي وې او دفاع وزارت اعلان وکړی، چي په تېره يوه ورځ کي ئې په پنځلسو ولايتونو کي څلور سوه پنځه پنځوس طالبان وژلي دي. دوی جګړې اعلانولې، مګر د رواني جګړې د مهارولو او درولو ظرفيت او توان دواړه ئې نه درلودل.

د اسد دوولسمه

د جګړې څپه تېزېږي. په حيرانوونکې توګه مخالفينو ته سيمي ور پرېښول کېږي او له هغو سره عام خلک، چي نور باورمند دي؛ دوی ګټونکي دي؛ يوځای کېږي. د اسلحو امبارونه او ګدامونه ور خلاص دي. زندانونه ماتوي او جګړې ته تازه دمه قوتونه پر له پسې رسېږي.

د اور لمبې دي. هرات کاملاً محاصره دئ. له دې ښاره د پخواني جميعتي قومندان تورن، چي د اولسي پاڅون مشر دئ او نورو ډلو ويډيوګاني خپرېږي، چي په منډو دي. د يوه سپين ږيري عکس په ټولنيزو رسنيو کي لاس پر لاس کېږي، چي د سقيل يا ماشيندار (پيکا) سره کښته او پورته کېږي او په سنګر کي ناست دئ.

په هلمند کي پر له پسې ډزي اورېدل کېږي. کله کله لويي چاودني وسي، بيا طيارې راسي، بمونه وغورځوي.

په ارګ کي تر نهو بجو امنيتي راپورونه واورول سول. رئيس جمهور د پلان سره سم يواځي راپورونه اوري. هيڅ علاقمند نه دئ. د مسلحو قواوو په اړه اصلاً څه ووايي، يا وکړي او له رويې يې ښکاري، چي په هر څه پوه دئ، خو ځان تېروي.

په دغو ورځو کي چي د هيواد په ټولو برخو کي اور بل دئ، د جمهور رئيس ليدني له تجارتي چوکاټ او تر شپږو نورو محدودو نه راوځي، ځکه دغه کسانو ټولي ارګ ته غځېدلي لاري ځان ته محدودي کړي او هر څه ئې پر ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمامه کړي. د دې پر ځای، چي خلک خپل نظریات، خواهشات او لاري مستقیم رئیس جمهور ته ورسوي؛ دغه خلک یې تر منځ حایل دي او یواځي هغه خبري او کسان رسوي، چي دوی غواړي او جمهور رئیس له دغه حالته چندان ډېر خوابدی نه دئ. داسي معلومېږي، چي دی همدا غواړي. هغه د ورځي په اوږدو کي په هرات کي له خپلو کارمنانو سره تشریفاتي خبري وکړې. خو له هراته ښه خبرونه نه راځي.

په دې ورځ جمهور رئیس د رسنیو له مسؤل، د امنیت شورا سلاکار، د اداره امور له رئیس، د شمالي ایتلاف له پخواني مرستیال؛ یوه تن تاجر، د سولي د عالي شورا له مرستیال او د اداري اصلاحاتو د کمېسون له رئیس سره لیدلي دي. په دغه سخته جنګي ورځ له هیڅ نظامي او جنګي ارګان یا کس سره لیدل نه دي سوي.

په کومه ورځ چي حکومت غرقېدو ته روان دئ او نظامي حالت حاکم دئ؛ جمهور رئیس د ورځي تر اخیره د حکومت د کارمنانو د معاشاتو په الکترونیکي کولو بوخت وو. د شپې نهه بجې له درو نامطلوب کسانو سره شخصي لیدني درلودلې او د امریکا له سفر وروسته د هغه ورځنی کار دا وو؛ که چیري امریکا پر پاته کېدو قانع کړي او پر له پسې کوښښ کوي، له یوه او بل امریکایي لوري سره خبري وکړي. مګر هغو خپل تصمیم نیولی، هر څه خلاص دي. په دې ماښام هم هغه د امریکا د بهرنیو چارو له وزیر سره تلیفوني مذاکره درلوده، چي ښه نتیجه ئې نه درلودل.

د هلمند جګړه په دغه ورځ خپل اوج ته ورسېدل. بین الملل سازمان اعلان وکړی، چي نن یواځي په لښکرګاه کي څلوېښت تنه شهیدان دي او د هلمند د جنګ قومندان په رسمي توګه اعلان وکړئ په هلمند کي د جنګ له ساحې ووځئ. موږ ئې له طالبانو سره معلوموو. او جالبه دا وه، چي د طالبانو د جګړې قومنده د هغه تبادله سوي طالب قومندان پر غاړه وه، چي همدې حکومتي قومندان څو ورځي وړاندي نیولی وو او تازه بیرته ازاد سوی وو او په مخابرو کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې يو او بل ته شکنځل تبادله کول. بيخي مخامخ او لاس په لستوني جگړه روانه وه.

د بين الملل سازمان په دې ورځ په ټوله افغانستان کي بد وضعيت اعلان کړی. حالت کرار کرار سختېدل او ملت کرار کرار غرقېدی.

د چهارشنبې ورځ د اسد (۱۳مه)

امنيت او امنيتي ارگانونه د جگړو د زړه او د لارو د جوړونکو حيثيت لري، مگر تر ټولو جالبه دا وه، چي د امنيت اختيار کل او مسؤل د سولي د مذاکراتي ټيم رئيس هم وو. دوه متضاد دوه تر ټولو مهم جريانونه د يوه کس په لاس کي وه. دا داسي معنا لري، چي يو کس له خپل ځان سره شطرنج شروع کړی وي. دواړه لوبي خپله کوي، هم د ځان فکر کوي، هم د حريف.

د نن ورځ له همدې ريشخنده پيل سول، چي د سولي او جگړې مسؤل لومړی د جگړې راپور وړاندي کړی، چي رئيس جمهور چندان غوږ پر و نه نيوی، خو په سوله کي ئې ډېري خبري کښته او پورته کړې. که دا داسي وکړي، دلته چانسونه لږ دي، دلته ډېر دي.

نور بيا د نورو ورځو په څېر د رسنيو مسؤل د امنيت شورا مشاور، د اداره امور رئيس او د جمهور رئيس د دفتر رئيس ملاقاتونه وسول. په دغه ورځ ئې ولايتي شوراگانو ته بيانيه هم ورکړل. له دې بيانيې وروسته ئې د نظامي تعيناتو له بورډ سره، چي ده خپله رهبري کاوه؛ ملاقات درلود. جالبه دا وه، چي دفاع وزارت، امنيت رياست او داخله چارو وزارت خپل منابع بشري درلودل، مگر په ارگ کي بل بورډ جوړ سوی وو، چي نظامي تعينات وکړي. نو خود به اداره يو له بله شکېدلې او پرې وه. کس چي بورډ وټاکی، جواب گويه به چا ته وي؟ گذارش او اکمالات به له چا غواړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له غرمې وروسته د امریکا سفیر راغلی او کوښښ ئې کاوه، چې دی لږ قانع او له پرېکړو سره سم ولاړ سي. مگر ده یواځې یوه خبره کول، چې دی د دې ملک رئیس جمهور دئ؛ خلکو ټاکلی. په هر صورت کې ستاسي خبرو ته غوږ نیسم، چې زما شرایط به منئ. ولي هغه هیڅ عملي نه وه. د ټولو لورو توافق دا وو، چې دی دې نه وي، مگر د ده اول شرط دا وو، چې موقته نه بلکې اضطراري اداره دې اعلان سي. دی به په درې کاله کې هر څه تېر کړي، مگر اوس ډېر ناوخته وو؛ هر څه خلاص وه.

کله چې دې خبرو نتیجه ور نه کړه؛ جمهور رئیس د امریکا پر ضد ناڅاپه د ایران دعوت د نوي رئیس جمهور د تحلیف مراسمو ته ومنی. ډېرو مشاورینو ورته وویل: په دونه حساس وخت کې څو سنگره خلاصول نه دي لازم؛ مگر هغه و نه منل.

نن په مجموعي توگه د لوی کندهار په خاصه توگه د هلمند او کندهار وضعیت سخت خراب وو. د لوی کندهار هغه مشران، چې شل کاله ئې ځانونه مشران کړي وه؛ د ځان له بېرې د پخواني جمهور رئیس په کور کې راټول وه. ډېرې توندې خبرې تبادله سوې، ځیني کسانو خو ډېر په شدت پخوانی ولسمشر محکوم کړئ، حتی یوه سپین ږیري ورته ویل: یوه ورور دې د ښار گرده قومي مشران مړه کړه. بل ورور دې عینومېنه چور کړه او اوس دې یې له کشر ورور سره پر جنگ دئ.

هغه له پخواني عادت سره ټولو ته ویل: هر څه منم. هر څه به سوي وي. اوس څه کوی، جنگېږی؟ یوځای کېږی؟ که سوله کوی؟

له ډېرو اوږدو بحثونو وروسته فیصله وسوه، که زور هم معلوموي؛ د ښار دباندې به وي. که کمربندونه را مات سوه، په ښار کې به څوک جنگ نه کوي.

دوی همدا خبرې کولې، چې ډېره درنه چاودنه وسوه. په مخابرو کې نارې سوې. یوه ساتونکي ږغ وکړی، ول: خیر و خیرت دئ. د وزیر دفاع کور موټر بم وواهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پس له شپږو میاشتو لومړی په ښار کي دننه لویه حمله وه او دا د ارگ او امریکا سفارت د اړیکو د خرابېدو لومړۍ اخطاریه وه.

د رزوگان یوه مشر په زوره اناالله وانا الیه راجعون وویل. ټولو ورته وکتل، هغه وویل: د روزگان یواځنی مشهوره لیکوال او مؤرخ بارک عاطفي ئې په خپل کور کي وژلی دئ. داسي ښکارېده، چي هر څه د پاشل کېدو خوا ته روان دي او مشکلات شېبه په شېبه زیاتیږي. ټول غوږ غوږ دي، چي څه کیږي.

د اسد څوارلسمه د پنجشنبې

په ښارونو کي اور بل وو. د نیمروز کنگ اولسوالي له اوږدې محاصرې او تېزي جگړې وروسته تسلیم سول او جمهور رئیس چي لومړی ئې د امریکا غوښتنو ته غاړه کښېښول او ټول تازه دمه هوسا سوي او په زندانونو کي ښه عقدیان سوي او چاغ سوي. دوولس دیارلس زره تنه، چي دوی وه، یا د دوی په تور بندیان سوي وه؛ ازاد کړل او بیرته ئې د امریکا سره دښمني اعلان کړه. نو که تا دښمني او جگړه کول، دښمن ته دي بندیان ولي ایله کړه. د هغوی ختم سوی بشري څواک دي ولي ور پیاوړی کړی.

او د امریکا په ضدیت کي دونه بې حسه سوی وو، چي په همدې ورځ ایران ته له رسېدو سره هلته سفیر، چي د ده نازدانه هم وو؛ ورته وویل: رئیس صاحب، بې وخته رانغلې؟

ده په ډېر قهر ورته وویل: خپله شاعري کوه.

بیا ئې په زوره زوره په خپل لحن وخندل او خجالت غوندي هم سو.

ایران دا مهال تر حکومت له مخالفینو سره ډېري قوي اړیکي درلودلې او له دغه سفر څخه یوه میاشت مخکي ئې د مخالفینو او حکومت د یوې ناستي منځگړیتوب هم کړی وو، چي امریکا په دې هیڅ نه وه خوشحاله.

د لښکرگاه ډېره برخه طالبانو نیولې وه. هرات هم نیم په نیمه وو. د جگړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاتړ او روحیه قصداً اخیستل سوې وه. د هرات د اولسي پاڅون مشر حکومت تورن کړی، چي کړي وعدې ئې پوره نه کړې او دی ئې تش د دښمن په وړاندي په سنگر کي درولی دئ.

د جمعې ورځ د اسد پنځلسمه

دا ورځ د سقوط سبب او پیل سول. د امریکا له سفیر سره له ناستي وروسته نور جمهور رئیس نه چا ته غوږ نیوی، نه ئې چا ته حال وایه.

په دغه ورځ د ټول عمر خلاف، چي جمهور رئیس به په بهرنیو سفرونو کي دریشي اغوستل؛ افغاني لباس او شخه لنگوټه ئې تړلې وه. د سپاه مشر ورته راغلی، روغبړ ئې وکړی. مگر ښه راغلاست په مجموعي توگه ډېر سوړ وو. د جلسې په اخیر کي یوه شناوي سرې، چي وروسته په کابینه کي وزیر خارجه اعلان سو؛ د سپاه له مشر سره راغلی او په ټوکه ئې جمهور رئیس ته وویل: داسي ښکاري، چي د لنگوټو والا ښه راغلي ته دي امادهگي ونیول او بیا یې ژر خبره بلي خوا ته واړول.

دوی به لا په مجلس کي وه، چي د وتلو په حال کي جمهور رئیس خپل ټیم ته وکتل، چي یو له بل سره پس پسک کوي. جمهور رئیس سخت کړونچېږي: که مهمه خبره وي، په زور وواياست، چي زه هم خبر سم.

لومړي سکرتر غوښتل خبره واړوي، خو د جمهور رئیس قهر مجبور کړی، چي ووایي نیمروز سقوط سو.

سفیر کرار وویل: امریکا خپل انتقام واخیست.

سکرتر لږ زړور سو، ویل: شبرغان هم سقوط سو، خو د مارشال زوی د ولایت مقر بیرته نیولی دئ.

په دې وخت کي د سفیر له خولې ووتل: واخ دواخان.

جمهور رئیس عاجل ورته وکتل، ول: څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیر وویل: د ارګ د ویاند مرستیال دواخان مینه‌پال ئې پر دارالامان سړک په شهادت رسولی او طالبان ئې د وژلو پړه هم اخیستې ده.

جمهور رئیس نور له خولې لاس واخیستی او پر له پسې توګه ئې ټولو ته ښکنځل کول، خو امریکا ئې په هره دوهمه ښکنځله کي یادول.

بیا سکرتر ته وویل: مارشال پیدا کړئ، سبا ئې ملاقات ته را وغواړئ.

د شنبې ورځ د اسد ۱۹

وایي اوبو اخیستی ځګ ته هم لاس اچوي. بالاخره د کلونو جدایي او تبعید وروسته جمهور رئیس خپل پخوانی مرستیال او بدعمله جنرال په ناز او نواز پخلا کړی او په ارګ کي ئې ملاقات ورسره جوړ کړی. جنګي قومندان د مارشالۍ په دریشۍ کي خمار جمهور رئیس ته وویل: ګلم جم مي اوس هم لېوان دي. نظامي حالت اعلان کړه. زه درسره یم.

جمهور رئیس په ټوکه ورته وویل: زموږ له یوه بل احمدزي سره ورسره وې، هغه خو دي په اعدام کړی.

له دې سره ټولو په زوره وخندل.

هره ورځ په لیست کي د پیسو د چاینلونو سره حتماً مجلس وو. د اداري اصلاحاتو پخوانی رئیس، چي اوس د مذاکراتو د ټیم غړی وو؛ د نن لومړی ملاقات درلودی. له هغه وروسته د بانک بهرنی رئیس، چي اوس ئې د غزني تذکره هم ورته اخیستې وه؛ اوږد محاله نامعلوم مجلس درلودی.

وروسته ئې د ستري محکمې له هئیت سره وکتل، چي ده ته حقوقي حل لاره ور وښیي. خبري ډېري وسوې، خو له مجلس وروسته جمهور رئیس لومړي سکرتر ته وویل: دا جمله مي ډېره خوښه سوه، چي حقوقي هیڅ تسلیم نه کړم. نه استعفاء او نه هم حکومت سپارل. لاره باید همداسي خلاصه پرېږدم.

مازدیګر مهال په رسنیو کي عکسونه او ویډیوګاني خپرېدلې. طالبانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبرغان او د خمار مارشال کور ونیول او یوه طالب د مارشال درېشي اغوستې وه او ریشخند ئې په واهه.

او له شبرغانه پر څلور ولایتونو کندوز، تخار، بدخشان او مزار حملې شروع سوې.

د یک شنبې ورځ د اسد اووه لسمه

نن جمهور رئیس تر اته نیمو بجو نه وو راوتلی. ډېري ورځي وروسته ئې له لومړي مرستیال سره د لیدلو وخت ټاکلی وو. داسي معلومېده، چي تر منځ ئې وضعیت سم نه دئ. مګر په ښکاره څه خبره نه راوتل. د دې مجلس په محتوا څوک پوه نه سول، خو اوازونه ئې پورته وه. داسي ښکارېده، چي لومړي مرستیال د جګړې او امکاناتو او واک اخیستلو کوښښ کاوه، مګر نتیجه ئې نه درلودل.

له دغه مجلس وروسته بیا هم د هغو څلورو تنو مجلس وو. اول د رسنیو مسؤل، بیا د امنیت شورا سلاکار، بیا اداره امور رئیس او بیا د دفتر رئیس.

د ورځي په منځ کي د پخواني جهادي رهبر، چي په پغمان کي اوسېدی؛ له هغه سره هم مجلس وسو او د هزاره ګانو له عینکي مشر او د پخواني جمهور رئیس له مرستیال سره هم تلیفوني خبري وسوې. داسي ښکارېده، چي جمهور رئیس غوښتل یو ځل بیا د جنګیانو لمني ته ځان ور واچوي. خو هغوی هغه زاړه جنګیان نه وه، زور ئې اوبه سوی وو.

جالبه دا وه، چي په دې ورځ جمهور رئیس د خپل تجارتي شریک او د کاکا زوی، چي په پروژوي مافیا او د المپیک په قبضه کولو تورن وو، په فرمایش د هغه له فرمایشي المپیکي ډلي سره د ولایتونو د سقوط په جریان کي بانډار درلودی او په همدې ورځ ئې له ځیني تاجرانو سره هم ملاقات درلودی.

د شپې پر نهه بجې ئې یوه پټه تلیفوني مکالمه هم درلودل، چي هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه نه سول، چې څوک وو او د څه شي په اړه وو.

د همدې ورځې تر ماښامه سرپل په بشپړه توګه سقوط سو او په کندوز کې جګړه په شدت سره روانه وه. د هلمند او هرات جګړه په خپل اوج کې وه او دواړو لورو خپل زور ښکاره کاوه.

دوشنبې ورځ د اسد اتلسمه

پېښې زیاتیږي، مګر ارګ ډېر کرار او عادي لګیا دئ، لکه هیڅ چې نه وي پېښ. طوفان همېشه مخکې سېلۍ لېږي. دا سېلۍ را رواني دي. مړي دي، جګړې دي. د سیمو سقوطونه روان دي، مګر ارګ د همغه پنځو کسانو په پنجو کې دئ او جمهور رئیس ته نه څوک ور پرېږدي او نه هم څوک جرئت لري، چې خبر ور ورسوي. هر څه ورته محدود کړل سوي، یواځې هغه کسان او خبري ور رسیږي، چې همدغه محاصره کوونکي ئې غواړي.

په منځ منځ کې خپله جمهور رئیس د یو چا لیدل وغواړي، یا خبري وکړي؛ هغه کیږي. نور هر څه په ابهام کې روان دي. هیڅوک نه پوهیږي، چې څه کیږي. د هر چا دا فکر دئ، چې یوه معامله روانه ده، خو خرابیږي، که فقط حکومت بدلیږي. نور هر څه سم دي. شل کلنې جګړې هغوی، چې جګړه ئې روانه ساتلې؛ دوی نشه او مست کړي. توقع ئې نه ده، چې هر څه ختمیږي او حالات بدلیږي. هر څوک یو بل چا ته په تمه دي. هر چا یو ځای تارکی غځولی دئ. خپل پلان هیڅوک نه لري، هر څوک د بل پلان ته منتظر دي.

جمهور رئیس په دغه ورځو کې تر ټولو زیات هغه خلک ویني، چې په تېرو شلو کالو کې ئې تر ټولو ډېر سپک کړی او ډېر ورسره جنګېدل. نن په هغوی کې بقا پلټي.

پخوانی جمهور رئیس چې ئې تورنوی، چې دوی ته ئې ډېر وخت ورکړی وو؛ دی اوس خپله ویني، چې اصلي د قوت منبع همدا دوی وه او زور ئې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خارجي منابعو سره وو؛ چي د هیڅا زور نه په رسېدی. هغه د نن ناستي د پخواني جهادي قومندان او د ټلوالي وياند او بيا د پخواني جمهور رئيس ور وستی. لومړي مرستيال سره وه، هغه ورته وويل: پاکستان تماس نيولی او ملاقات غواړي.

جمهور رئيس وويل، چي په دې اړه به بيا وړغېږو. ته اوس د مقاومت امکان لرې، که نه؟

هغه ورته وويل: مقاومت خو په امکاناتو کېږي. هغه امکانات ټول يا بهرنيانو په ډې ډي آر کي ټول کړل او يا ئې هم د ډيپوګانو څخه د زړو اسلحو په نوم ټوله نامعلومو ځايو ته انتقال کړل. حتی خپل راکړي ستينګر ئې خپله بيرته دانه په يونيم ميليون ډالر رانيول.

دا ملاقات بې نتيجې پای ته ورسېدی. د پخواني جمهور رئيس د دفتر له رئيس سره مجلس وو. له هغه ئې د کابل د غرب ملاتړ وغوښتی. هغه ته ئې وويل: لوبه تاسي ته جوړه ده. په داعش مو ختموي.

له دغه مجلس وروسته ئې کوښښ وکړی، قوتونه تشويق کړي. ويډيويي مکالمې ئې وکړې، خو خبري او له هغو لورو روحيه دونه ضعيفه وه، چي هغه ويډيوګاني ئې خپرې نه کړې.

له هغه وروسته ئې د بين الملل له خاص استازي سره وليدل. هغه ته ئې د ټولو بهرنيو قوتونو بلخصوص امريکا شکايت وکړ، مګر هغه يواځي د اوربند او سولي خبره کلکه نيولې وه.

له دې وروسته ئې هغه کسان، چي تازه د ځان د ساتني له ډاره د حکومت ملاتړ غوښتنی وو؛ غونډه را وبلل او له هغوی څخه ئې د مقاومت او جګړې وعده واخيستل. مګر په دې ناسته کي بيا هم هغه کسان نه وه، چي واقعاً تاثيرګذاره وه.

له هغه وروسته ئې امنيتي غونډه را وغوښتل. د ټولي ورځي د جګړې دوسيه ئې جوړه کړه او د امريکا سفير ئې را وغوښتی. هغه ته ئې وضعيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشريح کړی او د ټولي ورځي د جګړې دوسيه او ملاتړ ئې ور ښکاره کړی. هغه غوږ نيولی وو. په اخير کي ئې يواځي دونه وويل: زه به ستاسي خبري ورسوم. خو د افغانستان موضوع زموږ له لوري تړل سوې. موږ يواځي اوس پر سوله تمرکز لرو. جګړه په انتخاب کي نه سته.

په همدې ورځ سمنګان سقوط سو او د شمال خلک د جګړې او طالبانو له ډاره پر کابل را شور سول او د کابل پارکونه او دښتونه د بې ځايه سوو خلکو ډک سول.

ماښام ته تخار هم په بشپړه توګه سقوط سو. تر دې وخته په دغه ورځ زرنج، شبرغان، تالقان او ايبک په بشپړه توګه تصفيه او د طالبانو واک سو او طالبانو پر مزار، ميمنه، پلخمري او فيض آباد حملات تېز کړل. حکومت اعلان وکړی، چي په تېره شپه او ورځ کي ئې پنځه سوه نهه اويا طالبان وژلي دي، مګر طالبانو رسماً دا خبر درواغ باله.

سه شنبې ورځ د اسد ۱۹

د حالاتو پېژندل او له هغو سره حرکت د يو ښه رهبر تر ټولو مهمه ځانګړتيا ده. دا په روانو ورځو کي، چي د سقوط او جګړو لړۍ شروع سوه؛ ډېره عجبه وه، چي د جګړې د تحليل او محار له پاره هيڅ ځای نخشه نه وه غوړېدلې او مشترکه رهبري نه وه ناسته، چي جګړه عملاً وګوري، بررسي ئې کړي او تحليل ئې کړي او بيرته پلان وضعه کړي.

په ارګ کي يواځي همهغه عادي حالت حاکم وو. پنځه ويشت ولايتونو کي جګړه روانه وه او لس ولايته سقوط وه؛ خو د ارګ حالت هم هغسي عادي وو.

جمهور رئيس د معمول په څېر امنيتي راپور واورېدی. وروسته ئې د ملي انکشاف د شرکت له رئيس سره ملاقات درلودی. بيا د معارف له وزيري سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدل.

کله چې د دفاع وزارت فشار زیات سو، وزیر دفاع او لوی درستیز ته ئې موقع مساعده کړه. په دغه مجلس کي اوازونه ډېر پورته سوه. لوی درستیز په سخت قهر جمهور رئیس ته وویل: زما سلگونه سربازان پر میدان شهیدان پراته دي. دغه اومه خوله هلک نه د تلیفون جواب وايي، نه مو تر تا را پرېږدي.

وزیر دفاع په سخت قهر وویل: پر کور مي د موټر بم چاودنه وسوه، بیا هم نه یم توانېدلی، چي ستا سره تماس ونیسم. نیم هیواد سقوط دئ. موږ درې سره ارگانه امنیت، داخله او دفاع له ارگه پرې یو.

د امنیت مشاور په وزیر دفاع زور نه رسېدی؛ لوی درستیز ته ئې ویل: خپله ناکامي پر ما مه تاوانوئ.

رئیس جمهور هم عصباني سو او خبره بیخي غالمغال ته ورسېدل. جمهور رئیس ښکنځل شروع کړل او لوی درستیز همداسي په عسکري طلاطم او قهر بې له اجازې ووتی. ول: تاسي پوه سه، حکومت مو.

له هغه وروسته امرالله صالح بیا راغلی او خپلي پخوانۍ خبري ئې تکرارولې، مگر جمهور رئیس په یوه او بله غلطوی.

وروسته د کابل د غرب درې سره مشران راغلل او جمهور رئیس چي د داعش په اړه ډارولي وه؛ د امنیت رئیس ئې هم ورته را وغوښتی او دوی ئې مقاومت ته را وبلل. د امنیت شورا مشاور ورته وویل، چي زه به ټول تسهیلات درکړم، خپل امنیت خپله ونیسئ.

له دې وروسته جمهور رئیس د سولي له وزیر سره ولیدل او بحث همدا وو، چي سوله باید په هغه شرایطو وسي، چي دی ئې غواړي. له هغه وروسته ئې د رسنیو له مسؤلینو سره ملاقات وکړی او له هغوی ئې خواهش وکړی، چي د سقوط خبرونه مه خپروئ، روحیه خرابېږي.

بیا د امنیت د شورا سلاکار د برتانیا د سفارت د کاردر مجلس ته بوتلی. هغه ته هم جمهور رئیس همدا خبره کول، چي تر وروستۍ ساه جنگیږي. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو واره په رمازه کي ورته وويل، چي هر څه خلاص دي. مګر جمهور رئيس هيڅ نه اورېدل.

په فراه، بلخ، بغلان او فارياب کي سخته جګړه روانه وه. د فراه ځيني سيمي سقوط سوې او د کاپيسا د نجراب د اولسوالۍ د سقوط راپوروونه هم خپرېدل. په دغه جګړو کي يواځي په کندهار، فراه او بادغيس کي دېرش زره کورنۍ بې ځايه سوي وې.

د کابل پارکونه او کوڅې له شمال څخه د راغلو خلکو څخه ډک وه. او جمهور رئيس او ټيم ئې له خپله ضده نه پر شا کېدل او هر څه ئې په خپلو شرايطو مقيد کړي وه. نه ئې جګړې ته زور او قوت درلودی او نه هم د جګړې يا سولي پلان.

چهارشنبه د اسد شلمه

په دې ورځ جمهور رئيس مزار ته ولاړی، د والي په قصر کي ئې غونډه را وغوښتل، مګر د شمال زورور امپراطور خودخوانده او خمار مارشال حتی ورته را نه غلل. والي بهانه وکړل، چي د جنګ په محاذ کي دئ. بالاخره جمهور رئيس مجبور سو، د امپراطور کور ته ورغلی. هغه دوستم او نور هم راټول کړي وه. هلته ئې د ځواکونو واک ټول امپراطور ته ورکړی او مارشال ئې معاون سو.

په پنځه ويشت ولايتونو کي جګړه روانه وه. په همدې وخت کي طالبانو اعلان وکړی، چي بدخشان مکمل د دوی تر تسلط لاندي دئ.

مارشال او ګلم جم ئې اعلان وکړی، چي اوس به شمال بيا د طالبانو هديره سي. په همدې هيله د مزاري نظامي واکمنو اعلان وکړی، چي دوه سوه جنګيالي ئې په دې ورځ وژلي، چي درواغ وه.

په همدې ورځ د امنيت شورا په خورا بې منطقه توګه د هلمند جبهه ماته کړه. د جګړې دواړه قومندانان ئې کابل ته وغوښتل. يو ئې لوی درستيز اعلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی او بل د خاصو ځواکونو قومندان. هلمند يواځنۍ جبهه وه، چي پنځه ويشت ورځي ئې بې له توقفه جګړه کړې وه او په دې سره هغه خط مات سو.

د پنج شنبې ورځ د اسد يويشتمه

دا ورځي لکه غلبوزي سړی خوري. وخت هيڅ نه تېرېږي. ټول منتظر دي، چي څه کيږي. هغوی چي جنګيږي، هم په تمه دي، چي جنګ درېږي. او ټول فکر کوي، چي يو څوک سته او هر څه پر مخ بيايي. مګر په حقيقت کي هر څه پر خپل سر روان دي. هيڅوک، هيڅ چيري جدي نه دي مصروف.

جمهور رئيس سهار بيا له انګک بنګک او کللوله سنګکه سره، چي همېشه هر سهار په قطار کي ناست وي؛ ملاقاتونه لري، خو ترتيب ئې کله ناکله بدل سي.

نن لومړی د امنيت د شورا سلاکار، بيا د اداره امور رئيس، بيا د دفتر رئيس او بيا د رسنيو مسؤل وليدل. بيا ئې د پرون په تداوم د کابل د غرب ګروپ وليدی او له هغو ئې د مقاومت غوښتنه وکړه.

لسو بجو ته يو بد خبر راغلی، چي غزني سقوط سو او والي ئې د کابل خوا ته را روان دئ. په موټر کي ئې يادګاري عکس هم اخيستی وو. په څو ساعتو کي په وردګو کي پوليسو ونيوی او برحاله والي ئې بندي کړی. د هرات جګړه د هرات تر ارګ او لويي جامعې را ورسېدل. د جګړې د مشر ويډيوګاني خپرېدلې، چي په لويه سپينه ږيره چانټه وهلې، په منډه وو.

درې نيمي بجې په ارګ کي ځوانانو انډوخر اچولی وو. هغه خلک، چي ارګ حکومت او د غني ټوله اداره ئې په سرو جرابو او سرو نيکټايو بدنامه کړه. زر تنه ځوانان په عجبه عجبه سټايلو کي راټول کړي وه. ملت په وينو کي غرق وو. ځلميان نينه نينه کېدل. دوی په ارګ کي د ځوانانو د ورځي جشن نيولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمهور رئیس په دې پوه سوی وو، چي د جوان سازي پر ځای ئې اداره ماشوم سازه کړې ده.

جمهور رئیس په قهرجن انداز او ځړېدلي مغزي تالار ته ننوتی. په ځوانانو کي هغه پخوانی جوش هم نه سته. اصلاً د ځوانانو ځای په داسي حالاتو کي سنگر او د اولس ویښول دي. دوی ناست وه، خپله ورځ ئې لمانځل.

رئیس جمهور د معمول خلاف د ادارې د ځوانولو او د ځوانانو پر موضوع نه ږغیږي. احساساتي دئ. داسي ښکاري، چي دا خبري ور رسېدلي، چي ټول وایي، باید استعفاء وکړي. ډېر په قهر او چغو ئې وویل، چي ملت ټاکلی ملت دي بل مشر وټاکي، چي زه لیري سم. چي دا خپله یو ناممکنه مسئله وه او ټول په دې پوهېدل.

د شپې نهه بجې جمهور رئیس په ډېر قهر د امریکا له خارجه او بهرنیو چارو له وزیرانو سره خبري کولې. هغو دواړو کوښښ کاوه، چي دی استعفاء ته قانع کړي. خو ده یوه خبره ټینگه کړې وه، چي ملت دي تصمیم ونیسي. بالاخره دفاع وزیر هم عصباني سو، ول: کوم ملت؟، چي تا ته ئې اووه لکه رایي هم در نه کړې؟ او دا مباحثه په جنجالي توگه قطع سوه.

د دغه مکالمې تر ټولو جالب اړخ دا دئ، چي بې له جمهور رئیسه بل هیڅوک نه حاضر دي او نه هم خبر دي. حتی تخنیکي کس هم نه سته او دا ډول پېښې اکثر هغه وخت کیږي، چي جمهور رئیس د بل چا نظر او خبره اصلاً نه غواړي؛ په هغه مورد واوري.

دا داسي ورځي او شپې دي، چي ټوله سرسامه دي. ټول یو له بله پوښتي، چي څه پېښېږي. مگر هیڅوک نه سته، چي جواب ووایي. ټوله شپه د کابل اسمان هلیکوپترو نیولی او پر له پسې ځي او راځي. دا هغه امریکایي تازه نفسه عسکر را رسوي، چي د امریکا او د هغو د پلویانو د ایستلو له پاره راځي. هر څوک کوښښ کوي، چي په کوم لیست کي ځان واچوي او بهر ته وتښتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمعې ورځ د اسد دوويشتمه

بالاخره هغه څه پېښ سول، چي پانه ئې واړول. د کندهار له احمدشاهي ارګه د طالبانو ویاند اعلان وکړی، چي کندهار او هرات هم په بشپړه توګه د دوی په واک کي دي.

کندهار د افغانستان کیلي بلل کېږي. هر وخت چي د تاریخ په اوږدو کي کندهار له هر چا سره وو؛ د سيمي ټوله واکمني ئې په لاس کي وه او هر ځل انقلاب له همدې ځایه راپيلېدی.

د کندهار او هرات سقوط په بشپړه توګه پانه واړول او خلک ټول لا زیات متوجه او څرک سول. په څو دقيقو له هراته ویډیوګاني خپرې سوې، چي د هرات والي، د امنیت رئیس، امنیه قومندان او د اولسي پاڅون عمومي قومندان، چي پخوا هم په تېر دور کي له طالبانو سره بندي وو او داخلي وزارت مرستیال او د ظفر قل اردو قومندان هم طالبانو ته تسلیم سول.

د دغي ورځي تر مازدیګره بادغیس او غور هم په بشپړه توګه تسلیم سول او بې له جګړې زندانونه مات سول. دا تر ټولو جالبه خبره وه، چي طالبانو هيڅ کسان نه درلودل؛ سیمو ته په رسېدو ئې لومړی زندانونه خلاصول، چي نفر ئې زیات سي، تر څو د سیمو کنټرول ته ورسیږي.

غرمې ته طالبانو د اولسي پاڅون له مشهور جهادي قومندان سره ویډیو خپره کړل او وئې ویل، چي موږ عمومي عفوه (بخښنه) اعلان کړې ده. له چا سره غرض نه لرو.

تر دې وخته دوولس ولایته طالبانو لاس ته لوېدلي دي. په رسنیو کي دا خبر خپور دئ، چي اووه لس ولایته طالبان نیسي، بیا به اوربند اعلانیږي. مګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايللې روحيه او بې له مقاومته هر څه ايله کول دا ښيي، چي نه؛ کار تر دې ډېر خراب دئ.

د جمهور رئيس په کاري پلان کي نن پر لس نيمي بجې د بېځايه سوي کسانو ليدو ته ورسي، مگر د وضعيت د خرابتيا په خاطر دا ليدنه ځنډول سوې ده.

پر دوه نيمي بجې د سلام خانې په الحاقيه کي خاصه امنيتي غونډه را غوښتل سوې ده. د سولي د عالي شوار رئيس نن د معمول خلاف تر ټولو هم مخکي راغلی او هم د جمهور رئيس راسته لاس ته ناست دئ. غونډه جمهور رئيس په احساساتي وينا شروع کړل. له لومړي مرستيال سره ئې څو د ناز غاړي او يو د بل توصيف وکړی او مجلس بيخي ناديده ونيول سو. بيا خبري اوږدې سوې. د دفاع وزير او لومړي مرستيال تر منځ له وخته رقابتونه موجود وه او دواړه د پنجشېر وه. يوه ځان پخوانی او مشر باله، مگر بل ځان د جمهور رئيس لومړی مرستيال او وزير دفاع ئې خپل مامور باله. مگر وزير دفاع ځان تر رئيس جمهور هم کښته نه باله، ځکه دا چوکۍ د معاملې پر اساس ورکول سوې او جمهور رئيس ئې هم د ليري کولو واک نه درلودی.

جمهور رئيس مداخله وکړل، موضوع ئې بلي خوا ته واړول. په دې وخت کي د امنيت رئيس خپل گذارش وړاندي کوي او د کابل امنيت سخت تر گواښ لاندي بولي. داخله نوی ټاکل سوی وزير، چي د جمهور رئيس د يوه سکرټر پلار دئ او د هغه په فرمايش وزير داخله سوی دئ؛ مداخله کوي، چي نه، کابل مشکل نه لري؛ کمربند سخت محکم دئ. د امنيت رئيس څنگ ته ناست د رسنيو مسؤل ته ليکي؛ وايي درواغ وايي.

په دې وخت کي د رسنيو مسؤل پشنهاد کوي، چي جمهور رئيس دي دغه احساساتي بيانيه ثبت او خپره کړي. ټول توافق کوي. وروسته د امنيت د شورا سلاکار وايي، چي د دې ناستي راپور دي نه خپريږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر څو دقيقې وروسته لومړی مرستيال له خپل ټويټرپاڼې د يادي غونډې ټول جزيات خپروي. تر دې وخته د افغانستان اداره د خدای په فضل چلېدلې ده. وزير دفاع له لومړي مرستيال سره په جنګ دئ. لومړی مرستيال له امنيت شورا سره، امنيت رئيس وزير داخله سره. د جنګ قوه خپل په منځ کي خبري او توافق نه لري. نو پلان او اراده او اداره به څه ولري.

شپږ بجې د پلان له مخي جمهور رئيس بالاحصار ته د يو پيغام د ثبتولو له پاره ځي، تر څو روحيه ايجاد کړي. پلان دا وي، چي وزير داخله، دفاع، رئيس امنيت، دواړه مرستيالان او ټول حاضر وي؛ مگر يواځي وزير دفاع حاضريږي، نور ټول ځان پټوي. دا پيغام هيڅ کله خپور نه سو.

د شپې پر دوې بجې اميرپوپ، چي ځان د شمال امپراطور بلی او خمار مارشال له لوی قطر زغروالو سره د حيرتان بندر پر پله ښکاره سوه او هر څه ئې ځای پر ځای پرېښول او د تاجکستان تر مرز واوښتل او بالاخره مزار هم سقوط سو. اوس يواځي ننګرهار پاته دئ، چي حساب پر کېږي. مگر هلته خاموشي ده، نه جګړه سته او نه هم کوم تحرک

شنبه د اسد درويشتمه

نن له سقوط څخه يوه ورځ مخکي ده. درې ورځي کېږي، چي هره ورځ د نوي سقوط خبري کېږي. د جمهور رئيس نن ورځ بيا هم د انګوړ و منګوړ او چيچي مچونګړ (د سولي وزير، د امنيت شورا سلاکار، د اداره امور رئيس، د رسنيو مسؤل او د دفتر رئيس) له ملاقاتونو شروع سوه.

تېره شپه جمهور رئيس يو ځل بيا د امريکا د بهرنيو چارو له وزير سره خبري کړي وې او وخت ئې غوښتی وو. مگر چندان لويه نتيجه ئې نه درلوده. پر لس نيمي بجې جمهور رئيس يو پيغام خپور کړی، مگر هيڅ کشش او انګېزه ئې نه درلوده. پرون چي کوم پيغام له تشدد او ولولو ډک ثبت سوی؛ هغه ناديده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیول سو او نن په پیغام کي پر معقول سیاسي تامل خبري وې. د جمهور رئیس دغه کښنته او پورته موقف ټول حیران کړي وه. اول ئې له امریکا سره زور واهه. بیا ئې بندیان ټول ازاد کړل. بیا ئې جګړه اعلان کړه. بیا بیرته معقول تامل ته راغلی.

له غرمې وروسته تر ټولو مهمه ناسته وه. د افغانستان په اړه دا یو له مهمو اړخونو څخه دئ، چي همېشه تر رسمي حکومت پورته یا د رسمي حکومت په څنګ کي یو اولسي حکومتداري هم سته، چي په هر ډول حالاتو کي خامخا مخ را څرګندوي. که څه هم د ورستیو پنځو لسیزو بهرنیو مداخلو پر اساس دغه اولسي حکومت تضعیف او ناوړه کسانو ته رسېدلی، خو بیا هم سته او پر ځای دئ او خلک حیا ځني کوي.

په سپېدار ماڼۍ کي دغه غونډه روانه ده. د هیواد د ټولو برخو او قومونو اوسني مشران ناست دي. د سولي مشر پخواني اولسمشر ته وویل: طالبان له جمهور رئیس سره هیڅ ډول تامل او مذاکراتو ته نه دي حاضر او مطلق د ده په نه شتون کي مذاکرات کوي. کابل ته د نه نبوتلو تضمین او وعده ئې سپارلې او مذاکراتو په نتیجه کي مشترک حکومت ته راضي دي، خو دلته اوس یوه اړتیا ده، چي جمهور رئیس باید په لیکلې بڼه واک مذاکراتي ټیم ته وسپاري، چي هغوی هر ډول فیصله وکړه؛ دی ئې بیا د ماتولو جرئت و نه لري.

پخواني جمهور رئیس وویل: دا کار ابداً نه کوي، خو بیا هم ټول به ورسو، غیر مستقیم به ئې پوه کړو.

پخواني سلاکار ئې ورته وویل: ته مشرتوب واخله، زموږ درباندي آمین دئ. دا کار کنټرول کړه.

ټولو په یوه ږغ وویل، چي هو رئیس صاحب، دا بې تا نه کیږي.

پخواني جمهور رئیس خپله چپنه سمه کړل، ول: ابداً زه مشرتوب بیا پر غاړه نه اخلم. ستاسي سره ولاړ یم، د وطن په هره موضوع کي ولاړ یم. مګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

واک ته هیڅ نور علاقمند نه یم. هغه بنیادونه، چي خپله مي ایښي؛ هغه نه نړوم. جمهوري ارزښتونه باید تداوم وکړي، دا لاره باید را و نه ګرځي، باید مخ ته ولاړه سي.

د سولي مشر وویل: تاسي راځئ اول جمهور رئیس پوه کړو، چي د کابل د ویرانۍ مخه ونیسي او یوه بغل ته سي. له هغه وروسته په مذاکراتو کي دا نور مشکلات خپله حلیږي.

نور بحث هم اوږد سو، مګر پخواني جمهور رئیس وویل، چي وخت مو دوه نیمي بجې اخیستی وو او درې بجې دي؛ درځي چي ورسو.

وروسته همدا خبره پخه سوه، چي دفعتاً به له هغه واک وغواړي. وروسته به نوري خبري په مذاکراتو کي حلیږي او له دې سره ټول د چهار چنار قصر په لور روانیږي.

هملته د سولي د چارو مسؤل او د سولي برخي مشاور او د رسنیو مسؤل مخکي موجود دي. د جمهور رئیس دواړه مرستیالان نه سته، ارګ لکه بایلل سوی سنګر خالي دئ. په دې ناسته کي پخواني جمهور رئیس، د سولي مشر، د مشرانو جرګې مشر، د اولسي جرګې مشر، د پخواني اولسمشر پخواني مرستیالان، د کابل د غرب د خلکو مشران، د مارشال خوبوړی زوی، وزیر خارجه، د امنیت شورا سلاکار، د دفتر رئیس، د اداره امور رئیس او د سولي وزیر حاضر دي.

ټول خاموش دي. مخونه ئې ځړېدلي دي، لکه ماته خوړلي سرتیري، لکه بایلونکي قماربازان. هیڅوک هیچا ته حتی د کتلو تاب نه لري. ټول پوه دي، چي هر څه ختم دي. دوی هیڅ کله نه سول راټول، مګر اوس ډېر ناوخته دئ. پخوانی اولسمشر، چي اوس ئې هم حیثیت هغسي ساتلی؛ په تور سر او چسپ بدن دې ارګ ته راغلی وو اوس رېږدېدلی بوډا دئ.که څه هم اوس شل کاله اوښتي دي، مګر د ده په حیثیت کي تغیر نه دئ راغلی. ځان ئې هماغسي ساتلی دئ.

د اداره امور مشر ته ئې اشاره وکړه. هغه په منډه ورته راغلی. ده په کراره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل، چي رسنیز ټیم رخصت کړئ. دا مجلس باید پټ پاته سي. تشریفاتي نه دئ، خپل منځي مشوره ده. هغه هم ټول ټیم بې له چون او چرا رخصت کړی. یواځي یو کامره مین د عکسونو د ثبت له پاره د ارشیف په خاطر پاته سو.

وروسته جمهور رئیس هم په بایللې روحیه او ځړېدلي مخ مجلس ته راغلی. قران شریف وویل سو. جمهور رئیس مایک چالان کړی، مګر د معمول خلاف هیڅ خبري نه لري. هغه عادي خبري، چي به ئې دېرش دقیقې وې؛ نن یوه دقیقه خبري نه لري. د سولي مشر ئې مخاطب کړ، ول: زه تاسي اورم.

هغه پخواني جمهور رئیس ته مخ کړی او خواهش ئې وکړی، چي تاسي مشر یاست، د ټولو پیغام وړاندي کړئ.

پخواني اولسمشر عاطفي خبري پیل کړې. اوله جمله ئې دا وه، چي په کابل کي وینو توییدو ته سخت په تشویش کي یم. بیا په کنایه وایي: زما تشویش تر نورو زیات دئ، ځکه کورنۍ او ماشومان مي هم ټوله دلته دي. یو څو نوري خبري هم کوي. بیا جمهور رئیس مخاطبوي او وایي، چي د قربانۍ وخت راغلی دئ. باید یو ښه تصمیم ونیسو. په کابل کي باید وینه توی نه سي. که څه هم چي په لفافه کي خبري وې، مګر ټول پوهېږي، چي هدف ئې دا دئ، چي جمهور رئیس باید قرباني ورکړي او واک پرېږدي.

وروسته نورو هم عیني خبري وکړې او جمهور رئیس هم د دوی خبري تائید کړې او د مقاومت او استقامت پر ځای ئې د جوړي لاره را واخیستل. په دې وخت کي د جمعیت خاص کس، چي د معارف وزیر هم تېر سوی؛ د جمهور رئیس مرستیال هم غاړه تازه کړه او وئې ویل، چي دی او نور زیات شمېر سیاسون سبا اسلام اباد ته دعوت سوي. له جمهور رئیسه ئې اجازه وغوښتل. جمهور رئیس وویل: پاکستان ته د تګ وخت نه دئ. ښه انعکاس به و نه لري.

وروسته جمهور رئیس ټولو ته وایي: هئیت مو وټاکئ، سبا به زه هئیت ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل واک وسپارم او ولاړ سئ په قطر کي فیصله وکړئ او کار یو طرفه کړئ. او وروسته بې له خدای پامانۍ له مجلسه ووتی.

د مجلسه وروسته په دهلېز کي د جمعیت د همغه معاون اواز جګ دئ، د رسنیو مسؤل ته وایي، چي جمهور رئیس ته ووایه، چي پاکستان ته د تګ له پاره د چا اجازې ته ضرورت نه لرم. د احترام په خاطر مي څه ورته و نه ویل.

یو څه ها خوا ته د چهار چنار قصر مخ ته د سولي مشر، د کابل د غرب د خلکو یو مشر، چي د جمهور رئیس مرستیال هم تېر سوی دئ. د بهرنیو چارو وزیر، رئیس دفتر او یو بل کس ولاړ دي. د بهرنیو چارو وزیر وویل: جمهور رئیس ته پیغام واضح ور نه کول سو، په لفافه کي وو.

د سولي مشر هم موافق دئ، وایي: جمهور رئیس یا پوه نه سو او یا ئې هم قصداً ځان واچاوه.

وروسته د سولي د مرستیال او مشاور څخه هیله کوي، چي جمهور رئیس څخه وخت واخلي، تر څو د سولي مشر او د بهرنیو چارو وزیر هر څه واضح ورته ووایي. هغه ځي، خو وروسته بیرته راځي او معلومېږي، چي هغه د حرم سرای د قصر شا ته له انګک او بنګک (د امنیت شورا سلاکار او د اداره امور له رئیس) سره مصروف دي. خبره ډېره واضحه ده، هیڅوک د جمهور رئیس د کار له ادامې سره موافق نه دي. حتی خپل د بهرنیو چارو وزیر ئې لا غواړي، چي دا کیسه ژر خلاصه سي.

له دې وروسته جمهور رئیس د امریکا له سفیر د امریکایي قوتونو له قوماندان، نوي لوی درستیز، د امنیت شورا سلاکار، اداره امور رئیس او رئیس دفتر سره غونډه کوي او دفعتاً د ارګ له پاڼي د مشترکو قوتونو په ملاتړ د سخت مقاومت اعلان کوي.

له دغه خبر وروسته بل خبر خپرېږي، چي په هلمند کي جنګېدونکی جنرال د کابل د ټولو قوتونو قوماندان ټاکل سوی او د کابل پولي سختي سوي او بهرنیو قوتونو قاطع ملاتړ ډاډ ورکړی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا حالت سخت مسخره او رشخند دئ. له یوې خوا واک سپارل سوی، چي مذاکره وسي او خبره خلاصه سي. کابل له ټولو خواوو محاصره دئ او دوی اوس جگړه اعلان کړل. له همدې سره پر رسنیو د جمهور رئیس یو بل پیغام خپور سو، چي د خبرو او څهرې ئې ډېر فرق وو. جمهور رئیس د ډاډ او خیر و خیرت اعلان کاوه، مگر مخ ئې بل څه ویل.

د جمهور رئیس له بیانیې څخه شل دقیقې وروسته د لوگر، پکتیا، پکتیکا او کنړ د سقوط ویډیوگاني هم نشر سولې. په کنړ کي خو حتی خلکو د اردو موټرونه په ډبرو ویشتل. او له ځینو رسنیو خبرونه خپاره سول، چي د کابل په چهار اسیاب کي هم د طالبانو قوتونه لیدل سوي دي.

په دې وخت کي د امریکا جمهور رئیس اعلان وکړی، چي د امریکایي قوتونو او امریکایي اتباعو د ایستلو له پاره ئې تازه پنځه زره تنه افغانستان ته استولي. ډالر په ناڅاپي توگه پورته سو او خلک د بانکونو پر لور ور مات سول. کابل ته له ټولو سیمو بې ځایه سوي را شروع سول. په ټول کابل کي د پښې ایښودلو ځای نه وو.

د اسد څلور ویشتمه د یک شنبې ورځ

د شپې دوولس بجې دي. ټولنیزي رسنۍ په پر له پسې خبرونو ډکي دي. پلچرخي زندان د طالبانو لاس ته ولوېدی. زندانیان پر سړکونو دي، څو ډزي وسوې. دفعتاً د لومړي مرستیال له ټویټره ولیکل سول، چي پلچرخي زندان کي زندانیانو بغاوت کړی وو؛ خاموش سو. خو وروسته په پرله پسې توگه ویډیوگاني او عکسونه خپرېدل، چي د پلچرخي زندان مکمل خالی سوی. د طیارو ږغ ټول کابل پر سر اخیستی. یوه ناارامه شپه ده. په فیسبوک کي لیکل کېږي، د پغمان د سقوط خبر خپرېږي. د میدان ښار کمربند مات سو او مخالفین تر کمپنۍ را ورسېدل او سهار ته په رسنیو کي جمهور رئیس ته د تر ټولو نږدې کس عکسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرېږي، چي د ننگرهار د ولایت په مقام کي هر څه ډېر په خوشحالۍ بې ټک او ټوکه طالبانو ته سپاري.

۞۞۞

جمهور رئیس او بي بي گل په حرم سرای کي یواځي ناست دي. جمهور رئیس وویل، چي ټولو لاس یو کړی، مگر زه دا هر څه داسي نه ور پرېږدم. همداسي بې حله او سرخلاصي باید پاته سي، چي حل لاره و نه لري. قانوني انتقال نه تر سره کوم. اماده گي ونیسه، چي اوږد سفر لرو. همدا لنډه مکالمه وسوه.

وروسته د امنیت د شورا سلاکار ته بږغ کوي، چي مېلمه کله راځي. هغه وایي: راغلی دئ، تاسي ته منتظر دئ. وروسته دوی درې یوځای د حرم سرای په چمن کي کښېني او اوږدې خبري کوي او هیڅوک نه پوهېږي، چي څه ئې ویل.

کابل کي گډوډ او هرج او مرج اوج ته رسیږي. د کابل ښار لوچگان او لنډغر د موقع څخه په استفاده غلاوو ته لاس اچوي او تر ماځیگره د خلکو وارخطایي اوج ته رسیږي. ماځیگر پخوانی ولسمشر له خپلو څلورو لوڼو سره په یوه ویډیو کي راښکاره کیږي او خلک ارامی او سکون ته رابولي. ماښام ته بله ویډیو خپروي، چي دی او د سولي مشر دواړه ولاړ دي او د کابل خلک ارامتیا ته رابولي او د جمهور رئیس او ډلي د هیواد پرېښولو خبرو ټولو هیوادوالو ته رسماً تائیدوي.

وروسته دا خبري تائیدیږي، چي جمهور رئیس د پلان سره سم هوایي میدان ته تللی، مگر د احتیاط له مخي په هغه هلیکوپترو کي، چي له مخکي اماده او تیاري کړل سوي وې؛ د ازبکستان په لور ځي او له هغه ځایه بیا د متحده امارتو په لور ځي. مسلح قوا قانوني افغانستان له نخشې، سیاست، سیالۍ او هر څه غورځول کیږي او یو نوی روزل سوی نسل بیا د تاریخي ورکي پر لور رهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو.

خو طوفان دلته و نه درېد، بلکې لا په غرغندو سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طوفانه ګټمن

په جي ايچ کيو کي سخت جشن روان وو. جامونه ډکېدل او تشېدل. جنرال د امنيت رئيس ته وويل: دغسي د نر بچيه، سخته لوبه مو وکړل. زه سخت په تشويش وم، مګر کارونه ټوله سم ښکاري.

د امنيت رئيس وويل: کابل محاصره دئ. هره دقيقه چي وغواړم، زما په لاس کي دئ. ته نور څه غواړې. زموږ لابي دونه کار وکړی، چي د هيچا لوبه جوړه نه سوه پاته؛ ټولو ته مو کشت مات ورکړی.

جنرال پر اوږه لاس ور کښېښوی. ول ته درځه، هلته بايد يو څه ورږغېږو او يو څه تصميمونه هم ونيسو. د امنيت رئيس ورسره روان سو.

جنرال ورته وويل: اوله خبره خو دا ده، چي کابل په خپل لاس کي واخلې، چي هر رکم کيږي. زما په نظر هغه د پخواني مجاهد کورنۍ او ډله به ډېره مفيده تمامه سي. هغه تيار کابل ته ور څېرمه دي او بل دلته ئې هم کولمې ګرو دي. کاروبارونه ئې دلته دي او بل هغه عرب ماماګان ئې هم زموږ سره ښه دي او بل دا لږ له غروره خلاص دي. له کندهاريانو سره مو وړ نه وځي. له يوې خوا مغروره دي، له بلي خوا پر خپله خبره ولاړ دي او بلي خبري، چي زه په تشويش کي کړی يم؛ هغه د مذاکراتي ټيم او د قطر دفتر د رئيس خبره ده؛ دا سړی هم قومي بېس لري او هم زموږ سره جدي ستونزي لري. کوښښ بايد وسي، چي د رهبر په توګه يو داسي څوک وي، چي تکيې ته اړتيا لري. قوم موم و نه لري او ږغ ئې تر موږه پوري وي.

د امنيت رئيس وويل: اوس خو موږ درې څلور ډلي لرو. يوه دا د پکتيا او خوست ډله ده. دا خو له څلوېښتو کالو زموږ خپل خلک دي؛ تشويش نه ځني لرو. دا خو دلته اوسېدلي، زېږېدلي او غټ سوي دي. دوهمه ډله دا د کندهار ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي اکثره ئې زموږ سره مخالف دي. مګر يو څو تاجران ئې، چي ښه نفوذ لري؛ هم زموږ سره بلک مېل دي، هم ئې کورنۍ زموږ سره ضمانت دي او هم ئې تجارتونه دلته دي. پاته سو د مشرتوب له پاره د وخت ما پر يوه ارام، بې قومه او خاموشه سړي فکر کړی دئ. قوم به ئې لس کوره هم نه وي، مګر پخوانی ئې د ښو او بدو سړی دئ، خو يو څوک مي د وخته په پوست ور ننه ايستلی دئ. هغه مي هم په کابينه کي پر يوه ښه ځای ټاکلی، چي ښه کار هم راته وکړي. کابل مو بشپړ تر کنټرول لاندي دئ. امريکا خو نه غواړي، چي کابل ونيول سي، خو ما ځيني ګروپونه تيار کړي دي، چي بايد سبا په کابل کي ځای پر ځای سي.

وروسته ئې د کابينې جوړ کړی ليست جنرال ته ور وښوی. هغه ورسره تائيد کړی او يو څه تغيرات ئې هم ورته وښول. وروسته ئې يوه عسکر ته ور بږغ کړه، ول: هغه غټسری راوله.

هغه ول: صاحبه، څوک يادوی؟

جنرال ورته وويل: خورغودې، ته تر اوس غټسری نه پېژنې؟ هغه د بهرنيو چارو وزير هلته له هغو دوو نجونو سره مست دئ، هغه راوله.

وروسته د بهرنيو چارو وزير زنګېدلی راغلی. جنرال ورته وويل: هر وخت چي د دوی کارونه سم سوه، تاسي به دواړه ته او د امنيت رئيس کابل ته ځی او د کابينې د اعلان په ورځ به د رسنيو و مخ ته راځی، چي نړۍ پوه سي؛ افغانستان نور پنځمه صوبه ده او وزيره د افغانستان اړوند هره موضوع کي بايد حد اقل د ورځي يوه بيانيه ورکړې. که هغوی اجازه درکوي، که نه؛ بايد هره موضوع کي راښکاره سئ او هغه چمچلی مو، هغه لنډی څه نوميږي؛ په کابل کي زموږ سفير هغه بايد هره ورځ پر رسنيو وي او ملاقاتونه کوي، چي نړۍ قانع سي، چي افغانستان نور زموږ دئ.

بيا ئې د امنيت رئيس ته وويل: د اسلحو د رانيولو له پاره پيسې درکوم، چي څونه کولای سې؛ نظامي تسهيلات رانيسئ او ذخيره ئې کړئ، چي قوي اسلحه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او شی هلته پاته نه سي.

پام مو اوسه، چي قوي خلک مقرر نه کړی. موږ ته د دوی قوي حکومتونه ضرر لري. سبا ته مو هغه پخواني مجاهدین ټول راغوښتي؛ وزیره ستا مېلمانه دي، ورسره ووینه. وئې ساته، چي بیا که مو له دې نوو سره کړپه راتله، هغوی مو باید تیار په لاس کي وي.

له دې ځایه مو مدرسې مدرسې در ټولوئ. نور هر څه ډلي او گروپونه هلته تنظیم کړئ او رشتیا چي هېر مي نه سي؛ انټرنیټ او ټول مخابراتي سیسټم تر هر څه وړاندي په لاس کي واخلئ. له چین، روسیې او امریکا سره هغونه سر ښوروئ، چي تعادل نه ماتیږي.

بیا ئې وزیر ته وویل: دا کرکیټر دي پوه کړه، چي ډېر دي نه کړتیږي. د دې لوبي امپایر زه یم. پر نو بال ئې هم کېچ او هم اوټوم. هغومره دي ږغېږي، چي پاکستان ته ضرر و نه رسوي او دلته د ضرر او نه ضرر فیصله زه کوم.

د فوج مشر نوري زیاتي لارښووني هم وکړې او افغانستان ئې رسماً خپله صوبه وبلل او هر څه ئې خپل وبلل. مگر د امنیت رئیس له ځان سره شکمن وو، ځکه هغه پوهېدی، چي طالبان اوس د دوی تر سویې لوړ دي او مستقیم له اصلي بادار سره په خبرو او ارتباط کي دي. هغوی لویه برخه، چي مشري ئې د دوی د سرسخته دښمن اروزگاني ملا په لاس کي ده او دوی امریکا ته ولچک او زولانه په لاس ورکړی وو. اوس د دوی پر خلاف دي، مگر بیا هم په دې ډاډمن وو، چي یوه بله قوي برخه او څو بلک مېل سیاسي او تجارتي ملایان ئې تر اودم لاندي دي او امریکا لا په بشپړه توگه انډیوالي نه ده ورسره شکولې.

افغانستان بالاخره پسله شل کاله دوی ته بې دښمنه ور ازاد سوی وو او دا دوی ته کم فرصت نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قیامت ورځې

ذکي په تلوار ذبیح ته مسج وکړی، ول: چیري یې؟ په میدان کي طیارې له خلکو ډکېږي او خارج ته ځي. ژر راځه چي ځو. زه به مي خپل د فوټبال خوب پوره کړم او ته به هم راسره یې. یواځي ېېرېږم. ځای ئې سره وټاکی او میدان ته په تلوار روان سول. دوی د ترمینل مخ ته سره یوځای سول. له ډېرو ټېلو او ټمبو وروسته یوې لویې توري غټې طیارې ته ورسېدل. درې څلور ځایه خارجیانو ټکان هم پر وکړه، مګر مجبور او بې‌عقل ته به غښتلی نه وایې. دوی د مور او پلار یواځني اولادونه وه، په ډېرو سختو پلار لوی کړي وه او ذکي تازه د افغانستان د فوټبال د اووه لس کلنو ټیم ته لاره کړې وه او ښه ځلېدلی وو. پلار ئې د سړک پر سر سبزیجات او مېوې خرڅولې.

دوی چي کله په میدان ننوتل؛ په ترمینل کي چور شروع وو، ټول سیسټمونه ختم وه. چا کمپیوټرونه ځغلول، چا مېزونه او چوکۍ. خو ذکي په ډېري چالاکۍ له کومه ځایه ځیني ورقي پیدا کړې، یوه ئې ځان ته واخیستل او یوه ذبیح ته. دا هغه پاڼې وې، چي هر چا جعلي چاپ کړي وې او له ځان سره ئې درلودلې، نو کله چي طیارې ته را ورسېدل، په دې وخت کي ذبیح په تلوار د الوتکي وزر ته لوړ ور وختی او ذکي پر ټیرو سربېره کښېنستی او د ټیرونو ډولچې ته، چي د طیارې په تنه کي وه ئې کتل. شاوخوا په سلګونه نور خلک پر الوتکه راټول وو. په دې وخت کي یو بل ښایستکی ځوان هم راغلی او له ذکي سره پر دې ټیر کښېنستی. دواړو سره وخندل. ذکي ورته وویل، چي تا هم د ټام کروز میشن ایم پاسیبل کتلی؛ هغه د طیارې پر ټیر چي ځړېږي. ده ورته وویل: نه، هغه د جېمز باڼډ دئ.

دواړو غوښتل، یو پر بل ځان پوه وښئي. ذکي ځان ورته معرفي کړی، چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د فوټبال د ملي ټیم غړی یم. په تلیفون کې ئې ویډیوګاني او عکسونه ور ښکاره کړل. هغه بل ځوان ځان ډاکټر معرفي کړی. وروسته هغه ځوان ورته وویل: ته ولې خارج ته ځې؟

ده ورته وویل: پلار مې په زحمت را لوی کړو، زما شوق دئ، چې د نړۍ د فټبالرانو په څېر لوبې وکړم او د پلار مرسته وکړم.

ذکي له ځوانه وپوښتل: ته ولې ځې؟

هغه ورته وویل، چې په کلنیک کې کار کوم؛ پلار مې تېر کال زما د واده او کوزدې له پاره له یو چا څخه دیارلس زره ډالره قرض کړی دئ؛ اوس د دوی په پټه ځم، چې پیسې وګټم او دوی له دې جنجاله خلاص کړم. دوی ډېرې نورې قصې هم وکړې. یو بل کس د ډېرې ګرمۍ څخه خپله ښځه او څلور ماشومان را وستل او د طیارې سیورې ته ئې له دوی سره کښېنول. ښځه سونېدله او ژړل یې. له ځان سره ئې ښکنځل او بد و رد ویل. سړی لکه لېونی دورې هورې ګرځېدی. بیا به راغلی، بیا به ولاړی. ذکي له هغه ښځې وپوښتل، ول: څه خبره ده، خورې.

ښځې وویل: د غم امریکا دې سې. مېړه مې د امریکا په سفارت کې ګارډ وو. څلور ورځې مخکې ئې میدان ته را وغوښتلو. په دې ټېل ماټېل کې پرون دلته راغلو. د خلکو په بیروبار کې نږدې وو، چې زما زوی چختاڼ سې. مېړه مې پر دېوال ولاړ امریکایي عسکر ته ورکړی. په دې وخت کې د خلکو څپه راغله، موږ ئې پورې وهلو. نن دوهمه ده په خپل کوچني زوی پسې ګرځو، نه پیدا کېږي.

په دې وخت کې ئې مېړه بیا راغلی، ول: اوس مجبوره یو، دا څلور خو ژوندي ورسوو. هغه حتماً په بله طیاره کې وړل سوی دئ. ښځې چغې کړې، مګر مېړه په ټېله او زور روانه کړه او د طیارې شا ته ولاړو. امریکایي عسکرو له اسنادو کتلو وروسته په چغو چغو طیارو ته وخېژول. یو د دوو میاشتو ماشوم له یوې مور ورک سو. یو ساعت نور به لا تېر سوی یې؛ څو نورو نفرو هم پر ټېرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځان ټینګولو کوښښ وکړی؛ مګر ذکي او ډاکټر پرې نه ښودل. ذکي څو ږغه ذبیح ته ور وکړه. یو او دوه واره ئې لا ږغ واورېدی، چې هلته ئې وروسته د طیارې اوز ډېر سو او قرار ټیرونه وښرخېدل او کرار سرعت زیاتېدی. باد هم زیاتېدی. ذکي ولیدل، چې څو نفرو کوښښ وکړی، چې طیارې ته نږدې سي، مګر شاوخوا ولاړو امریکایانو وویشتل. طیارې منډې وهلې او په زرهاوو خلک په پسې وه.

وروسته طیاره چې لا تېزېدل، ذکي ولیدل، چې د طیارې له سرعت سره د طیارې ماشین دننه تر بادپکې تېر کړی. وروسته طیاره تېزه سوه، تېزه سوه او ښه تېزه سوه. یو څه چې پورته سوه، لاندي کورونه او ځایونه معلومېدله؛ طیاره پر یوه بغل سول. ذکي ولیدل، چې ذبیح د طیارې پر وزر ځان کلک نیولی دئ. خو کرار کرار ئې وارخطایي زیاته سوه، ځکه د طیارې له پورته کېدو سره کرار یخ او باد تېزېدی او طیارې کرار کرار د ټیرونو ټولول پیل کړل. په دې وخت کې ډاکټر چغه کړل، ول: آخ، لاس مي.

د هغه له چغې سره باد او یخ نور د ذکي تاب ور ختم کړی؛ هډوکي ئې داسې سول، لکه یو یو چې ماتېږي. ډاکټر لویه چغه وکړل او لاندې په تېزي ولوېدی. ذکي هم نور تاب را نه وړی، سترګې ئې تیاره سوې او نور په ځان پوه نه سو.

۞۞۞

یو ساعت وروسته ټولنیزو رسنیو له الوتکو د لوېدلو انسانانو عکسونه خپرول. په میدان کې حل حله جوړه وه. امریکایانو په پر له پسې توګه خلک ویشتل؛ مګر نه کمېدل. تر دې وخته یو لک او شل زره تنه ایستل سوي وه، مګر بیا هم تر پنځه لکه زیاتو نفرو میدان محاصره کړی وو او کوښښ ئې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

میدان ته دننه لار پیدا کړي. نن پنځمه ورځ وه، چې دا خلک همدلته را ټول وه. په دې بیروبار کې زیات شمېر خلک مړه سول.

یوې ښځې همدلته ولادت وکړی. یوه بله ښځه، چې ئې تر طیارې رسول او طیاره ئې په هوا کول؛ زېږون ئې وکړی. تر سل زیات ماشومان له میندو ورک سول. په شپږمه ورځ چې د هوایي میدان د شا نظامي دروازه، چې څنګ ته ئې د مردارو اوبو یو لوی پاتاب تېر سوی وو؛ د لسګونه زره انسانانو ډک وو. دوې زورورې چاودنې وسوې. په لسګونه انسانان مړه سول او د انسانانو وینې او غوښې په مردار پاتاب کې ګډې سوې. شاوخوا ولاړ بهرنې ځواکونو، چې خپل زیات شمېر تلپات ولیدل؛ د توپکونو میلونه ئې را خلاص کړل او ټول خلک ئې مخامخ ویشتل او سلګونه انسانان، چې له مرګه تښتېدل؛ د مرګ خوراک سول.

طوفان خپلې وروستۍ څپې ووهلې. هر څه ئې له ځان سره یووړل. د تاریخ تکرار روان وو او افغانان لا د بل ډول ته نځېدل. د انسانانو په کرېږو چغو کې د قیامت ورځ وه. کورنۍ یو له بله ورکې؛ خوندې له میندو؛ میندې له زامنو. د محشر ننداره وه.

کابل کرار کرار د وسله والو مخالفینو تر لاس لاندې سو. طالبانو رسماً اعلان وکړی، چې د امریکا په غوښتنه او د مسلحو قواوو د سراعلی قوماندان د تېښتې او د قدرت د خلا په خاطر ئې پر کابل خپل د واک بیرغ ورپاوه. یو څو ناأهله پر دې په خورا مستې د وزیر اکبر خان تپې ته وختل او د افغانانو بیرغ، چې هر چا په خپل توبیت سپک کړی او د اولس ملي بیرغ ئې په مستۍ او ریشخند را کښته کړی. له نږدې هوټل څخه دا سندره خپرېدل:

یو باتور ملت غرقیږي
یو مضبوط وطن نړیږي

یو خوروښېدلی څښور ځوان هوټل ته ننوتی. په قهر ئې پر دېوال ځړېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټ تلوېزون دوې مرمۍ وویشتی. دوکاندار ئې وښکنځی، ول: ته نه یې خبر، چې موسیقي حرامه ده.

بالاخره طوفان خپل کار وکړی او یو نوی نسل روزل سوی مکمل نسل تبعید کړل سو. په دوه کاله کي له ټوله ملکه درې میلیونه انسانان حالاتو مجبور کړل، یا تبعید کړل سول.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library